STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11116

DER SOTSYAL-DEMOKRATISHER OPNOYG IN DER AL.K.P.(B.)

Joseph Stalin

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

י. סטאַלין

דער
סאָציאַל-דעמאָקראַטישער אָפּנויג אין דער אל. ק. פּ. (ב.)

[פאָרטראָג און שלוס-װאָרט, געהאַלטן אױף דער XV קאָנפערענץ פון דער אל. ק. פּ. (ב.)]

פאַרלאַג „שול און בוך“, מאָסקווע, 1927

PRINTED in U.S.S.R.

Типография „Эмес“
Москва, Покровка 9.
Тираж 2.000 экз.
Главлит № 79494.

פאַרטראַג

I

די אַנטוויקלונגס־עטאַפּן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

כאַווײרים, די ערשטע פראַגע, וועלכע מע דאַרף באַרירן אינם פאָרטראַג, דאָס איז די פראַגע וועגן דער אויסבילדונג פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, וועגן די עטאַפּן פון זיין אַנטוויקלונג און, ענדלעך, וועגן דער שוין אָנגעהויבענער צעפאַלונג זיינער. דידאָזיקע טעמע איז, לויט מיין מיינונג, אַ נויטיקע טעמע, ווי אַן אריינפיר אינם טאָך פון דער פראַגע מיקויעך די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

נאָך אפן 14-טן פאַרטיי־צוזאַמענפאָר האָט כ׳ זינאָוויעוו געגעבן אַ סיגנאַל אַף צוזאַמענציען אַלע אָפּאָזיציאָנעלע שטרעמונגען און צו פאַרייניקן זיי אין איין קראַפט. די כאַווײרים־דעלעגאַטן פון דער קאָנפערענץ מוזן געדענקען דידאָזיקע רעדע פונם כ׳ זינאָוויעוו. עס קאָן קיין שום ספק ניט זיין, אַז אַזאַ צורוף האָט ניט געקאָנט געפינען קיין אָפּקלאַנג אין די רייען פון די טראָצקיסטן, וועלכע האָבן פון אָנהויב אָן זיך געהאַלטן

באַם געדאנק, אַז די גרופּירונגען דארפן זיין מער אָדער ווייניקער פריי, אַז זיי דאַרפן מער אָדער ווייניקער זיך פאַרייניקן, קעדיי צו פירן אַ קאַמף קעגן יענער גרונט-ליניע פון דער פּאַרטיי, וועלכע באַפרידיקט שוין לאנג ניט דעם כ' טראָצקי.

דאָס איז געווען אזוי צו זאָגן די צוגרייטונגס-אַרבעט אף צו פאָרמירן דעם בלאָק.

דער ערשטער עטאַפּ.

דעם ערשטן ערנסטן שריט צו פאָרמירן דעם בלאָק האָט די אָפּאָזיציע פאָרגענומען בעאייס דעם אַפּרעל-פּלענום פונם צ״ק, אין צוזאַמענהאַנג מיט די טעזיסן פון כ' ריקאָוו וועגן דער ווירטשאַפטלעכער לאגע. קיין פולע צונויפגערעדטקייט איז נאָך דעמאָלט צווישן דער נייער אָפּאָזיציע און די טראָצקיסטן ניט געווען. אָבער אַז אין גרונט גענומען איז שוין דער בלאָק געווען גרייט,—דערין האָט מען שוין ניט געקאָנט צווייפלען. די כאוויירים, וועלכע האָבן געלייענט די סטענאָגראַמע פונם אַפּרעל-פּלענום, וועלן פארשטיין, אַז דאָס איז פולקום ריכטיק. אינם איקער האָבן שויןביידע גרופּעס באוויזן צונויפריידן זיך, נאָר עס זיינען געווען, רעזערוואַציעס (אויסריידן), וואָס צוליב זיי איז זיי אויסגעקומען אריינצוטראָגן צו די טעזיסן פון כ' ריקאָוו ניט אויסבעסערונגען, געמיינזאַמע פאַר דער גאַנצער אָפּאָזיציע, נאָר צוויי פּאַראַלעלע רייען אויסבעסערונגען: איין ריי אויסבעסערונגען, וואָס איז געקומען פון דער „נייער אָפּאָזיציע” מיט קאַמעניעוון בעראָש, און די צווייטע ריי אויסבעסערונגען, וועלכע איז געקומען פון דער גרופּע טראָצקיסטן. אָבער אז אינם איקער האָבן זיי געשלאָגן אין איין פונקט און אַז דער פּלענום האָט שוין דעמאָלט געזאָגט, אַז זיי רעסטאַווירן אין אַ נייער פאָרם דעם אַווגוסט-בלאָק,—דאָס איז אַן אָנסאָפּעקדיקער פאַקט.

אין וואָס אָבער זיינען דאַן באַשטאַנען די דאָזיקע רעזערוואַציעס?

אָט וואָס דעמאָלט האָט געזאָגט כ׳ טראָצקי:

„פאַר אַ כיסאָרן פון כ׳ קאָמעניעוס אויסבעסערונגען האַלט איך דאָס, וואָס אין זיי איז די דיפערענצירונג פון דאָרף אוועקגעשטעלט עפּעס ווי אין אַ געוויסן גראַד אומאָפּהענגיק פון דער אינדוסטריאַליזאַציע. אָבער די באַדייטונג און דער סאָציאַלער געוויכט פון דער פויערשער דיפערענציאַציע און פון איר טעמפּ ווערט באַשטימט דורכן וואוקס און טעמפּ פון דער אינדוסטריאַליזאַציע בענוגייע צום דאָרף אין גאַנצן גענומען".

אַ ניט מינדערוויכטיקע רעזערוואַציע.

אַלס ענטפער אַף דעם מאַכט קאָמעניעוו פון זיין זייט אַ רעזערוואַציע בענוגייע די טראָצקיסטן:

„איך האָב ניט קיין מעגלעכקייט,—זאָגט ער,—צוצושטיין צו יענעם טייל זייערן (ד. ה. צום טייל פון כ׳ טראָצקיס אויסבעסערונגען צום פּראָיעקט פון כ׳ ריקאָווס רעזאָלוציע), וועלכער שאַצט אָפּ די פאַרגאַנגענע ווירטשאַפטלעכע פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי, וואָס איך האָב אַף הונדערט פּראָצענט פאַרטיידיקט".

דער נייער אָפּאָזיציע איז ניט געפעלן געוואָרן, וואָס כ׳ טראָצקי קריטיקירט די ווירטשאַפטלעכע פּאָליטיק, וואָס מיט איר האָט אָנגעפירט כ׳ קאָמעניעוו פאַרן פאַריקן פעריאָד. און דעם כ׳ טראָצקי איז, ווידער, ניט געפעלן געוואָרן, וואָס די נייע אָפּאָזיציע רייסט אָפּ די דיפערענציאַציע-פראַגן פון דער פראַגע וועגן אינדוסטריאַליזאַציע.

דער צווייטער עטאַפּ.

דער צווייטער עטאַפּ—דאָס איז דער יולי-פּלענום פון צ. ק. אַפן דאָזיקן פּלענום האָבן מיר שוין אַ פאָרמעל צונויפגעקלאַפּטן בלאָק, אַ בלאָק אָן רעזערוואַציעס. כ׳ טראָצקיס רעזערוואַציעס זיינען אַראָפּגענומען געוואָרן, אָפּגעגעבן געוואָרן אין אַרכיוו,

פונקט אַזוי ווי כ׳ קאַמעניעווס רעזערוואַציעס זייגען אַראָפּגענומען געוואָרן און אָפּגעגעבן אין אַרכיוו. זיי האָבן שוין איצט אַ געמיינזאַמע „דעקלאַראַציע״, וועלכע איז אייך אלעמען גוט באַוואוסט, כאַווייריִם, אַלס אַן אַנטיפּאַרטייאישער דאָקומענט. אָט דאָס זייגען די כאַראַקטעריסטישע שטריכן פונם צווייטן עטאַפּ אין דער אַנטוויקלונג פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

דער בלאָק איז צונויפגעקלאַפּט געוואָרן און האָט זיך אויסגעפורעמט אין יענעם פּעריאָד ניט בלויז אַפן באָדן פון קעגנזייטיקן אָפּזאָגן זיך פון אויסבעסערונגען, נאָר אויך אַפן באָדן פון קעגנזייטיקער „אַמניסטיע״. מיר האָבן פאַרן דאָזיקן פּעריאָד כ׳ זינאָוויעווס אינטערעסאנטע דערקלערונג מיקויעך דעם, אַז די אָפּאָזיציע, איר גרונט-קערן אין 1923 יאָר, ד. ה. די טראָצקיסטן זייגען געווען גערעכט אין דער פראַגע וועגן דער איבערגעבורט פון דער פּאַרטיי, ד. ה. אין דער הויפּט־פראַגע וועגן דער פּראַקטישער פּאָזיציע פונם טראָצקיזם, וואָס דרינגט ארויס פון זיין פּרינציפּיעלער פּאָזיציע. מיר האָבן, פון דער צווייטער זייט, ניט קיין ווייניקער אינטערעסאַנטע דערקלערונג פונם כ׳ טראָצקי וועגן דעם, אַז זיינע „לעקציעס פון אָקטיאַבר״, וואָס זייגען ספּעציעל געווענדעט קעגן קאַמעניעוון און זינאָוויעוון, אלס דעם „רעכטן פליגל״ פון דער פּאַרטיי, וועלכער כאַזערט איצט איבער די אָקטיאבר־פעלערן,—זייגען אַ פעלער, אַז דעם אָנהויב פונם רעכטן אָפּנויג אין דער פּאַרטיי און פון איר איבערגעבורט דאַרף מען צושרייבן ניט קאַמעניעוון און זינאָוויעוון, נאָר, לאָמיר זאָגן, סטאַלינען.

אָט וואָס כ׳ זינאָוויעוו האָט געזאָגט אין יולי דאָס יאָר:

„מיר זאָגן, אַז איצט קאָן שוין ניט זיין קיין שום סאָפעק אין דעם, אַז דער גרונט-קערן פון דער אָפּאָזיציע פון 1923 יאָר, ווי דאָס האָט ארויסגעוויזן די עוואָלוציע פון דער אָנפירנדיקער ליניע פון דער פראַקציע (ד. ה. פון דער מערהייט צ״ק), האָט ריכטיק געוואָרנט וועגן די געפאַרן

פון אָפּקער פון דער פּראָלעטאַרישער ליניע און וועגן דעם דראָענדיקן וואוקס פונם אָפּאראַטישן רעזשים".

אַנדערש גערעדט: די אַנומלטיקע באַהויפּטונגען פון כ' זינאָוויעוו און די רעזאָלוציע פונם 13-טן צוזאַמענפאָר וועגן דעם, אַז טראָצקי רעווידירט דעם לעניניזם, אַז דער טראָצקיזם איז אַ קליינבירגערלעכער אָפּנויג,—דאָס אַלץ איז געווען אַ טאָעס, אַ מיספאַרשטייעניש, אז די געפאַר ליגט ניט אינם טראָצקיזם, נאָר אין צ. ק.

דאָס איז אַ סאַמע פּרינציפּלאָזע „אַמניסטיע" פונם טראָצקיזם.

פון דער אַנדערער זייט דערקלערט טראָצקי אין יולי:

„עס איז קיין סאָפעק ניט, אַז אין די „לעקציעס פון אָקטיאבר" האָב איך פארבונדן די אָפּאָרטוניסטישע אָפּוועגדונגען פון דער פּאָליטיק מיט זינאָוויעווס און קאַמעניעווס נעמען. ווי עס צייגט די דערפארונג פונם אידייאישן קאַמף אינם צ.ק., איז דאָס געווען אַ גראָבער פעלער. די דערקלערונג פון דעמדאָזיקן פעלער ליגט אין דעם, וואָס איך האָב ניט געהאט קיין מעגלעכקייט נאָכצופאָלגן נאָכן אידייען-קאַמף אינעווייניק אינם זיבלינג און באַצייטנס פעסטצושטעלן, אַז די אָפּאָרטוניסטישע אָפּוועגדונגען זיינען ארויסגערופן געוואָרן דורך דער גרופּע, וואָס בעראָש פון איר שטייט כ' סטאַלין קעגן די כ"כ זינאָוויעוו און קאַמעניעוו".

דאס הייסט, אַז כ' טראָצקי האָט אָפּן זיך אָפּגעזאָגט פון זיינע „לעקציעס פון אָקטיאבר", וועלכע האָבן אָנגעמאַכט אַ טומל, און האָט דערמיט גופע געגעבן אַן „אַמניסטיע" זינאָוויעוון און קאַמעניעוון אַלס קאָמפּענסאַציע פאַר דער „אַמניסטיע", וואָס ער האָט באַקומען פון קאַמעניעוון און זינאָוויעוון. אַ פּאָשעט און אָפן פּרינציפּלאָז געשעפט.

אַלזאָ, אַן אָפּזאָג פון די אַפּרעל-רעזערוואַציעס און אַ קעגנזייטיקע „אַמניסטיע“ אַפּן כעשבן פון די פּרינציפּן פון דער פּאַרטיי,—אָט דאָס זיינען די עלעמענטן, וועלכע האָבן באַשטימט די פולשטענדיקע אויספאָרמירונג פונם בלאָק, אַלס בלאָק קעגן דער פּאַרטיי.

דער דריטער עטאַפּ.

דער דריטער עטאַפּ אין דער אנטוויקלונג פונם בלאָק — דאָס זיינען די אָפּענע ארויסטרעטונגען פון דער אָפּאָזיציע קעגן דער פּאַרטיי אין סאָף סענטיאַבר און אין אָנהויב אָקטיאבר דאָס יאָר אין מאָסקווע און לענינגראַד, דאָס איז דער פּעריאָד, ווען, אָפּגערוט זיך דאָרטן, אין דאָרעם, און זיך אנגענומען מיט קרעפטן, האָבן זיך די לידערס פונם בלאָק אומגעקערט צוריק אין צענטר און זיינען אוועק אין א דירעקטע אטאקע אף דער פּאַרטיי. פּאַרן אריבערגיין פון אומלעגאַלע פאָרמען פון קאַמף קעגן דער פּאַרטיי צו אָפּענע קאַמפּס-פאָרמען האָבן זיי, ווייזט זיך ארויס, דאָ, אין פּאָליטביוראָ (איך בין דעמאָלט ניט געווען אין מאָסקווע) געזאָגט: „מיר וועלן אייך באַווייזן, מיר וועלן גיין אף די אַרבעטער-פאַרזאַמלונגען, און זאָלן די אַרבעטער זאָגן, ווער עס איז גערעכט, מיר וועלן אייך באַווייזן“. און זיי האָבן גענומען וואַנדערן פון קעמערלעך צו קעמערלעך. אָבער די רעזולטאַטן פון דערדאָזיקער ארויסטרעטונג האָבן זיך אַרויסגעוויזן, ווי אייך איז באַוואוסט, פאַר קלאָגעדיקע פאַר דער אָפּאָזיציע. איר ווייסט, אַז זיי האָבן געליטן א מאַפּאָלע. פון דער פּרעסע איז באוואוסט, אַז סאי אין לענינגראַד און סאַי אין מאָסקווע, סאַי אין די אינדוסטריעלע ראיאָנען פונם ראַטנפאַרבאַנד און סאי אין די ניט אינדוסטריעלע ראיאָנען האָט דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק באַקומען אַן אנטשלאָסענעם ווידערשטאַנד מיצאַד די פאַרטיי-מאַסן. וויפל שטימען זיי האָבן באַקומען, וויפל האָבן זיך ארויסגעזאָגט פאַרן צ. ק., וועל איך ניט איבערכאַזערן, דאָס איז באַוואוסט פון דער פּרעסע. איינס

איז קלאָר, אַז די כעשבוינעס פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק האָבן זיך ניט באַרעכטיקט. פון יענעם מאָמענט הויבט זיך אָן דער קער פון דער אָפּאָזיציע אין דער ריכטונג פון א שאָלעם אין דער פּאַרטיי. די מאַפּאָלע פון דער אָפּאָזיציע איז אפּאָנים ניט אדורך אומזיסט. דאָס איז געווען דעם 4-טן אָקטיאבר, ווען די אָפּאָזיציע האָט אַריינגעטראָגן אין צ. ק. די מעלדונג וועגן שאָלעם און ווען מיר האָבן צום ערשטן מאָל, נאָך די זידלערייען און אָנפּאַלן, דערהערט פון דער אָפּאָזיציע ווערטער, וועלכע דערמאָנען ווערטער פון פּאַרטיי-לייט: שוין צייט אויפצוהערן די „אינערלעך-פּאַרטייאישע רייסעריי" און איינשטעלן א „געמיינזאַמע ארבעט".

אַף אַזאַ אויפן איז די אָפּאָזיציע, נאָכדעם, ווי זי האָט געליטן א מאפּאלע, געווען געצוואונגען קומען דערצו, צו וואָס עס האָט זי ניט איינמאָל גערופן דער צ. ק. — צו דער פראַגע וועגן שאָלעם אין דער פארטיי.

נאַטירלעך, אַז געטריי די דירעקטיוון פונם 14-טן פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר וועגן דער נויטיקייט פון איינהייט, האָט דער צ. ק. גערן מאַסקים געווען מיטן פּאָרשלאַג פון דער אפּאזיציע, האגאם ער האָט געוואוסט, אַז דער פּאָרשלאַג פון דער אפּאזיציע איז ניט גאָר קיין אויפריכטיקער.

דער פערטער עטאַפּ.

דער פערטער עטאַפּ—דאָס איז דער פּעריאָד, ווען עס איז אויסגעאַרבעט געוואָרן די באַוואוסטע „מעלדונג" פון די לידערס פון דער אָפּאָזיציע פון 16 אָקטיאַבר דאָס יאָר. געוויינלעך קוואליפיצירט מען זי ווי קאַפּיטוליאציע. איך וועל קיין שאַרפע קוואליפיקאַציע ניט געבן, אָבער עס איז קלאָר, אז דידאָזיקע מעלדונג רעדט ניט וועגן די ניצכוינעס פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, נאָר וועגן זיין מאַפּאָלע. די געשיכטע פון די אונטערהאַנדלונגען קלייב איך זיך ניט צו דערציילן, כאַווייירים. די אונטערהאַנדלונגען זיינען געפירט געוואָרן מיט סטענאָגראַפישן פארשרייבן און איר האָט די

מעגלעכקייט צו באַקאַנען זיך מיטן דאָזיקן איניען לויט דער סטע-נאָגראַמע. איך האָב זיך געוואָלט אָפּשטעלן בלויז אַף איין אינצידענט.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק האָט פאָרגעלייגט אינם ערשטן אָפּזאַץ פון דער „מעלדונג" צו זאָגן, אַז זיי בלייבן באַ זייערע אָנשויאונגען, און בלייבן ניט פּאַשעט, נאָר „פולשטענדיק" אַף זייערע אַלטע פּאָזיציעס. מיר האָבן זיך געסטאַרעט צו איבער-צייגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק ניט צו באַשטיין אַף דעם. פאַר-וואָס? צוליב צוויי סיבעס. ערשטנס, ווייל, אויב אָפּזאָגנדיק זיך פון פראַקציאָנעלקייט, האָבן זיי זיך צוזאַמען דערמיט אָפּגעזאָגט פון דער טעאָריע און פראַקטיק פון פראַקציעס-פרייהייט, האָבן זיך אָפּגעגרעניצט פון אָסאַווסקין, פון דער „אַרבעטער-אָפּאָזיציע" פון דער גרופּע מאַסלאָוו-אורבאַנס,—הייסט דאָס, אַז די אָפּאָזיציע, האָט זיך דערמיט גופע אָפּגעזאָגט ניט בלויז פון די פראַקציאָנעלע קאַמפּס-מעטאָדן, נאָר אויך פון געוויסע פּאָליטישע פּאָזיציעס. צי קאָן מען דען נאָך דעם זאָגן, אַז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק פאַרבלייבט „פולשטענדיק" באַ זיינע פעלערהאַפטע אָנשויאונגען, באַ זיינע אידייאישע פּאָזיציעס? פאַרשטייט זיך, אַז ניט. צווייטנס, האָבן מיר געזאָגט דער אָפּאָזיציע, אַז פאַר איר אַליין לוינט ניט צו שרייען וועגן דעם, אַז זיי, די אָפּאָזיציאָנערן, פאַרבלייבן, און נאָך „פולשטענדיק", אַף די אַלטע פּאָזיציעס, ווייל די אַרבעטער וועלן מיט פולן גרונט זאָגן: הייסט עס, אַז די אָפּאָזיציאָנערן ווילן זיך שלאָגן אויך לעהאַבע, הייסט עס, אַז מע האָט זיי ווייניק איינגעטיילט א כיילעק, הייסט עס, אַז מע דאַרף זיי ווייטער שלאָגן (געלעכטער; אויסגעשרייען: „ריכטיק!"). דאָך זיינען זיי מיט אונז ניט מוסקעם געוואָרן, און האָבן אָנגענומען בלויז דעם פאָרשלאַג אויסצושליסן דאָס וואָרט „פולשטענדיק", איבערלאָזנדיק די פראַזע וועגן דעם, אַז זיי פאַרבלייבן אַף די אַלטע פּאָזיציעס. זאָלן זיי איצט אויסזופּן די קאַשע, וואָס זיי האָבן מיט דעם גופע פאַרקאָכט אַף זייער קאָפּ (שטימען: „ריכטיק!").

לענין און די פראגע וועגן א בלאָק אין דער פּאַרטיי.

כ׳ זינאָוויעוו האָט אנומלט געזאָגט, אז דער צ. ק. האָט ניט קיין גרונט צו זידלען זייער בלאָק, ווייל איליטש האָט קלוימערשט באַוויליקט ביכלאַל בלאָקן אין דער פּאַרטיי. איך מוז זאָגן, כאַווײַרים, אז כ׳ זינאָוויעווס דערקלערונג האָט ניט קיין שום שאַיכעס צו לענינס פּאָזיציע. לענין האָט קיינמאָל ניט באַגיטיקט ביכלאַל בלאָקן אין דער פּאַרטיי. לענין איז געשטאַנען בלויז פאַר פּרינציפּיעלע און רעוואלוציאָנערע בלאָקן קעגן די מענשעוויקעס, ליקווידאַטאָרן, אָפּרופלער („אָטזאָוויסטן"). לענין האָט שטענדיק געקעמפט קעגן די פּרינציפּלאָזע און אנטיפּאַרטייאישע בלאָקן אין דער פּאַרטיי. וועמען איז ניט באַוואוסט, אז לענין האָט דריי יאָר געקעמפט קעגן טראָצקיס אַווגוסט-בלאָק, אַלס קעגן אַן אַנטיפּאַרטייאישן און פּרינציפּלאָזן בלאָק, ביזן פולשטענדיקן ניצאָכן איבער אים. איליטש איז קיינמאָל ניט געשטאַנען פאַר קאָלערליי בלאָקן. איליטש איז געשטאַנען בלויז פאַר אזוינע בלאָקן אין דער פּאַרטיי, וועלכע זיינען פּרינציפּיעלע, ערשטנס, און, צווייטנס, וועלכע פאַרפאָלגן דעם ציל צו פאַרפעסטיקן די פּאַרטיי קעגן די ליקווידאטארן, קעגן די מענשעוויקעס, קעגן די וואקלדיקע עלעמענטן. די געשיכטע פון אונזער פּאַרטיי ווייסט פון א פּרואוו פון אַזאַ בלאָק פון די לענינצעס מיט די פּלעכאנאווצעס (דאָס איז געווען אין 1911—1912 יאָר) קעגן דעם בלאָק פון די ליקווידאטאָרן, ווען עס האָט זיך אויספאָרמירט קעגן דער פּאַרטיי דער אַווגוסט-בלאָק, וואוהין עס זיינען אריין פּאטרעסאָוו און אנדערע ליקווידאטאָרן, אלעקסינסקי און אנדערע אָפּרופלער, און וואָס בעראש פון אים איז געשטאַנען כ׳ טראָצקי. עס איז געווען איין בלאָק, אַן אַנטיפּאַרטייאישער בלאָק, דער אַווגוסט-בלאָק, א פּרינציפּלאָזער, אַן אוואנטיוריסטישער—און א צווייטער בלאָק, דער בלאָק פון די לענינצעס מיט די פּלעכאַנאָווצעס, ד. ה. מיט די רעוואָלוציאָנערע מענשעוויקעס (דעמאָלט איז פּלעכאַנאָוו געווען

אַ רעוואָלוציאָנערער מענשעוויק). אָט אַזוינע בלאָקן האָט לענין אַנערקענט, און מיר אַלע אַנערקענען אַזוינע בלאָקן.

אויב אַ בלאָק אין דער פּאַרטיי העכערט די שלאַכטפעאיקייט פון דער פּאַרטיי און פירט זי פאָרויס, זיינען מיר פאַר אים, פאַר אַזאַ בלאָק. נו, און אייער בלאָק, כאַווייררים פון דער אָפּאָזיציע, צי העכערט ער, אָט דער בלאָק, די שלאַכטפעאיקייט פון אונזער פּאַרטיי, צי איז ער, אָט דער בלאָק, אַ פּרינציפּיעלער? וואָסערע פּרינציפּן פאַרייניקן אייך, לאָמיר זאָגן, מיט מעדוועדיעווס גרופּע? וועלכע פּרינציפּן פאַרייניקן אייך, לאָמיר זאגן, מיט סואוואַרינס גרופּע אין פראַנקרייך, אָדער מאַסלאָווס אין דייטשלאַנד? וועלכע פּרינציפּן פאַרייניקן אייך גופא, די „נייע אָפּאָזיציע", וועלכע האָט נאָך דאָ גאָר ניט לאַנג געהאַלטן דעם טראָצקיזם פאַר אַ מין מענשעוויזם, מיט די טראָצקיסטן, וועלכע האָבן נאָך אָט דאָ גאָר ניט לאַנג געהאַלטן די לידערס פון דער „נייער אָפּאָזיציע" פאַר אָפּאַרטוניסטן? און דאַן, צי איז דען אייער בלאָק, כאַווייררים פון דער אָפּאָזיציע, געווענדעט אין דער ריכטונג און צו גונסטן פון דער פּאַרטיי, און ניט קעגן דער פּאַרטיי? צי האט ער דען כאָטש אַף אַ האָר געהעכערט די שלאַכטפעאיקייט און רעוואָלוציאָנערישקייט פון אונזער פּאַרטיי? די גאַנצע וועלט ווייסט דאָך איצט, אַז פאַר די 8 אָדער 6 כאַדאָשים פון דער עקזיסטענץ פון אייער בלאָק האָט איר זיך באַמיט צו שלעפּן די פּאַרטיי אַף צוריק, צו „רעוואָלוציאָנערער" פראַזע, צו פּרינציפּלאָזיקייט, איר האָט זיך געסטאַרעט צו דעזאָרגאַניזירן די פּאַרטיי און ברענגען זי צו אַ פּאַראַליטש, צו אַ שפּאַלטונג. ניין, כאַווייררים, דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק האָט קיין שום שאַיכעס ניט צו יענעם בלאָק, וועלכן לענין האָט געשלאָסן מיט די פּלעכאַנאָווצעס אין 1912 יאָר קעגן דעם אַווגוסט-בלאָק פון די אָפּאָרטוניסטן. אַדעראַבע, דער איצטיקער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק דערמאָנט אין גרונט גענומען טראָצקיס אַווגוסט-בלאָק סאַי מיט זיין פּרינציפּלאָזיקייט און סאַי מיט זיין אָפּאָרטוניסטישן יעסאָד. מיטן אָרגאַניזירן אַזאַ בלאָק זיי-

גען די כאַוויירים פון דער אָפּאָזיציע אַזוי אַרום אוועק פון יענער גרונט־ליניע, וועלכע לענין האָט זיך געסטאַרעט דורכצופירן. לע־נין פלעגט אונז שטענדיק זאָגן, אַז די ריכטיקסטע פּאָליטיק איז א פּרינציפּיעלע פּאָליטיק. די אָפּאָזיציע, וואָס האָט זיך צונויפגע־קלאַפּט אין איין גרופּע האָט, פאַרקערט, באַשלאָסן, אַז די ריכ־טיקסטע פּאָליטיק איז די פּרינציפּלאָזע.

דעריבער קאָן ניט דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק לאַנג עק־זיסטירן, ער מוז אומפאַרמיידלעך צעפאַלן און דעזאָרגאַניזירט ווערן.

אָט דאָס זיינען די עטאַפּן פון דער אנטוויקלונג פונם אָפּאָ־זיציאָנעלן בלאָק.

דער פּראָצעס פון צעפאַלונג פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

מיט וואָס כאַראַקטעריזירט זיך איצט דער צושטאַנד פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק? מע וואָלט אים געקאָנט כאַראַקטעריזירן אַלס צושטאַנד פון בעהאַדראָגעדיקן פאַנאַנדערפאַלן, אַלס צושטאַנד, ווען פונם בלאָק פאַלן ביסלעכווייז אָפּ זיינע באַשטאַנד-עלעמענטן, אַלס צושטאַנד פון צעלייגונג. נאָר אַזוי קאָן מען כאַראַקטערי־זירן דעם איצטיקן צושטאַנד פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק—און אַזוי מוז עס זיין, ווייל אַ פּרינציפּלאָזער בלאָק, אַן אָפּאָרטוניסטישער בלאָק קאָן לאַנג אין די רייען פון אונזער פּאַרטיי ניט עקזיסטירן. מיר ווייסן שוין, אַז די גרופּע מאסלאוו און אורבאנס פאַלט אָפּ פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק. מיר האָבן שוין נעכטן געהערט, אַז מעד־וועדיעוו און שליאַפּניקאָוו האָבן זיך אָפּגעזאָגט פון זייערע באגאנ־גענע זינד און גייען אַוועק פונם בלאָק. עס איז כּוּן דעם באַוואוסט, אַז אינם בלאָק גופע, ד. ה. צווישן דער „נייער" אָפּאָזיציע און דער „אַלטער" אָפּאָזיציע איז אויך פאַראַן אַ שטיקל קידער-ווידער, וואָס וועט זיך מוזן אַרויסווייזן אָף דער איצטיקער קאָנפערענץ.

עס לאָזט זיך אָף אַזאַ אויפן אויס, אַז אַ בלאָק האָבן זיי געשאַפן, און געשאפן מיט גרויס טאַראַראַם, נאָר אַ רעזולטאַט

האָט זיך באַקומען אַ הייפּעכדיקער פון דעם, וואָס זיי האָבן דער־וואַרט פונם בלאָק. עס האָט זיך אויסגעלאָזן, אז פון שטאַנדפּונקט פון אַריפמעטיק האָבן זיי באַדאַרפט באַקומען אַ פּלוס, ווייל אַ כיבער פון קרעפּטן גיט אַ פּלוס, נאָר זיי האָבן ניט גענומען אין אַכט דאָס, וואָס כוץ אַריפמעטיק איז נאָך פאַראַן אַלגעברע, אז ניט יעטווידער כיבער פון קרעפּטן גיט אַ פּלוס (געלעכטער), ווייל עס ווענדעט זיך ניט בלויז פונם צונויפלייגן די קויכעס, נאָר אויך פון דעם, וועלכע צייכנס שטייען פאַר די צונויפגעלייגטע צאָלן (לאַנגדויערנדיקע אַפּלאָדיסמענטן). עס האָט זיך אויסגעלאָזט, אז זיי, וועלכע זיינען שטאַרק אין הילכעס אַריפמעטיק, האָבן זיך אַרויסגעוויזן פאַר שוואַך אין הילכעס אַלגעברע, דערביי האָבן זיי באַם צונויפלייגן די קרעפּטן ניט נאָר ניט פאַרגרעסערט זייער אַרמיי, נאָר, אדעראבע, דערפירט זי ביזן מינימום, דערפירט זי ביז צעפאַלונג.

מיט וואָס איז געווען שטאַרק די זינאָוויעווישע גרופּע?

מיט דעם, וואָס זי האָט געפירט אַן אַנטשלאָסענעם קאַמף קעגן די יעסוידעס פונם טראָצקיזם. ווײַבאַלד אָבער די זינאָוו־יעווישע גרופּע האָט זיך אָפּגעזאָגט פון איר קאַמף מיטן טראָצ־קיזם, האָט זי זיך, אזוי צו זאָגן, קאסטרירט, אָפּגענומען באַ זיך די קראַפט.

מיט וואָס איז געווען שטאַרק טראָצקיס גרופּע?

מיט דעם, וואָס זי האָט געפירט אַן אַנטשלאָסענעם קאַמף קעגן די טאָעסן פון זינאָוויעוון און קאַמעניעוון אין אָקטיאבר 1917 יאָר און קעגן זייער רעצידיוו אין דער געגנווארט. ווײַבאַלד אָבער דידאָזיקע גרופּע האָט זיך אָפּגעזאָגט פונם קאַמף מיטן אָפּנויג פון זינאָוויעוו און קאמעניעוו, האָט זי זיך קאסטרירט, האָט זי באַ זיך אַוועקגענומען די קרעפּטן.

האָט זיך באַקומען אַ כיבער פון קאסטרירטע קרעפּטן (גע־לעכטער; לאַנגדויערנדיקע אַפּלאָדיסמענטן). עס איז קלאָר, אז דער־פון האָט זיך גאָרניט געקאָנט באַקומען, אַכוץ אַ קאָנפוז. עס איז

קלאָר, אַז די ערלעכסטע פון כ׳ זינאָוויעווס גרופּע האָבן נאָכדעם געמוזט אוועקגיין פון כ׳ זינאָוויעוון, פּונקט אַזוי ווי די בעסטע מענטשן פון די טראָצקיסטן האָבן געמוזט פאַרלאָזן טראָצקין.

אַף וואָס רעכנט אויס דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק.

וואָסערע זיינען די פּערספּעקטיוון פון דער אָפּאָזיציע? אַף וואָס רעכענען זיי אויס? איך מיין, אַז זיי רעכענען אויס אַף דער פאַרערגערונג פון דער לאַגע אין לאַנד און אין דער פּאַרטיי. איצט וויקלען זיי צונויף זייער פּראַקציאָנעלע ארבעט, ווייל די צייטן זייגען איצט „שווערע" פאַר זיי. אָבער אויב זיי זאָגן זיך ניט אָפּ פון זייערע פּרינציפּיעלע אנשויאונגען, אויב זיי האָבן באַשלאָסן צו פאַרבלייבן אַף זייערע אלטע פּאָזיציעס, איז דערפון געדרונגען, אז זיי וועלן אויסווארטן, ווארטן אַף „בעסערע צייטן", ווען, אָנקלייבנדיק קרעפטן, וועלן זיי האָבן די מעגלעכקייט איבעראנייס אַרויסצוטרעטן קעגן דער פּאַרטיי. דערין קאָן קיין שום סאָפּעק ניט זיין. אָט דאָ ניט לאַנג האָט איינער פון די אָפּאָזיציאָנערן, וואָס איז ניט לאנג אריבער אַף דער זייט פון דער פּאַרטיי, דער ארבעטער אנדרעיעוו, מיטגעטיילט וועגן די פּלענער פון דער אָפּאָזיציע אַ מערקווירדיקע זאַך, וועלכע מע דאַרף, לויט מיין מיינונג, פאַרצייכענען אַף דער קאָנפערענץ. אָט וואָס עס האָט וועגן דעם דערציילט כ׳ יאראסלאווסקי אין זיין פּאָרטראג אַפן אָקטיאבר-פּלענום פון צ. ק. און צ. ק. ק.

> „אנדרעיעוו, וואָס האָט אין מעשעך פון אַ גאַנץ לאַנגער צייט געפירט אַן אַרבעט אין דער אָפּאָזיציע, איז סאָפּקאָלסאָף געקומען צו דער איבערצייגונג, אַז ער קאָן מער ניט אַרבעטן מיט זיי. אים האָט דערצו געבראַכט הויפּטזאַכלעך דער אומשטאַנד, וואָס ער האָט דערהערט פון דער אָפּאָזיציע צוויי זאַכן: די ערשטע איז דאָס, אז די אָפּאָזיציע האָט זיך אָנגעשטויסן אָן דער „רעאַקציאָנערער" שטימונג פונם אַרבעטער-קלאַס, און די צווייטע איז דאס, וואָס די עקאָנאָמישע לאַגע האָט זיך

אַרויסגעוויזן ניט פאַר אַזאַ שלעכטע, ווי זיי האָבן געטראַכט".

איך מיין, אז כ' אנדרעיעוו, דער געוועזענער אָפּאָזיציאָנער און איצט פּאַרטייער, האָט אַרויסגעזאָגט דאָס, וואָס עס איז באַ דער אָפּאָזיציע אַפן הארצן און וואָס זי וועט זיך ניט באַשליסן צו זאָגן אָפן. זיי פילן אָפּאָנים, אז די עקאָנאָמישע לאַגע איז איצט בעסער, איידער זיי האָבן מעשאַער געוועזן, און די שטימונג פון די ארבעטער איז ניט אזא שלעכטע, ווי זיי וואָלטן געוואָלט, ד. ה. „רעאַקציאָנער". דערפון נעמט זיך די פּאָליטיק פון צונויפּ-וויקלען די „אַרבעט". ס'איז קלאָר, אז אויב נאָכדעם וועט זיך אַביסל פאַרשארפן די עקאָנאָמישע לאַגע, — וואָס אין דעם זיינען די אָפּאָזיציאָנערן איבערצייגט, — און אין צוזאמענהאנג דערמיט וועט זיך פאַרערגערן די שטימונג פון די ארבעטער, — וואָס אין דעם זיינען זיי אויך איבערצייגט, — וועלן זיי טייקעף פאַנאַנדערוויקלען די „אַרבעט", פאַנאַנדערוויקלען זייערע אידייאישע פּאָזיציעס, וואָס פון זיי האָבן זיי זיך ניט אָפּגעזאָגט, און וועלן אוועק אין אַן אָפענעם קאַמף מיט דער פאַרטיי.

אָט דאָס זיינען, כאוויירים, די פערספּעקטיוון פונם אָפּאָזי-ציאָנעלן בלאָק, וועלכער ווערט צעפאַלן, נאָר איז נאָך ניט צע-פאַלן געוואָרן און וועט עפשער ניט צעפאַלן ווערן גיך און אַן אַנטשלאָסענעם און אָנראַכמאָנעסדיקן קאַמף מיצאַד דער פאַרטיי.

אָבער וויבאלד זיי גרייטן זיך צום קאַמף און וואַרטן אַף „בעסערע צייטן", קעדיי צו באנייען דעם אָפענעם קאַמף מיט דער פאַרטיי, טאָר אויך די פאַרטיי ניט שלאָפן. פון דאנען נעמען זיך די אויפגאבן פון דער פאַרטיי: פירן אַן אַנטשלאָסענעם אידיי-אישן קאַמף קעגן די פעלערהאַפטע אידייאישע פּאָזיציעס פון דער אָפּאָזיציע, וואָס אף זייער יעסאָד פאַרבלייבן זיי, דעמאסקירן דעם אָפּאָרטוניסטישן מעהוס פון דיראָזיקע אידייען, מיט וואָסערע רע-וואָלוציאָנערע פראַזן זיי זאָלן זיך ניט פאַרדעקן, און פירן די זאַך דערצו, אז די אָפּאָזיציע זאָל זיין געצוואונגען אָפּצוזאָגן זיך פון אירע טאָעסן אויס מוירע אינגאַנצן צעקלאַפּט צו ווערן.

II

דער גרונט-פּעלער פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

איך גיי איבער, כאַווייִרים, צו דער צווייטער פראַגע — וועגן דעם גרונט-פּעלער פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק אין דער גרונט-פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

די גרונט-פראַגע, וועלכע טיילט אָפּ די פּאַרטיי פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, דאָס איז די פראַגע וועגן דעם, צי איז מעגלעך דער ניצחון פונם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד, אָדער, וואָס דאָס איז דאָסזעלבע, אוועלכער איז דער כאַראַקטער און אוועלכע זיינען די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

דידאָזיקע פראַגע, כאַווייִרים, איז ניט קיין נייע, זי איז, אַגעוו, מער אָדער ווייניקער גענוי באַהאַנדלט געוואָרן אַף דער אַפּרעל-קאָנפערענץ פונם 1925-טן יאָר, אַף דער 14-טער קאָנפערענץ. איצט, אין די נייע אומשטענדן, איז זי באַנייס אַרויפגעשוואומען, און אונז קומט אויס דירעקט זיך צו פאַרנעמען מיט דערדאָזיקער פראַגע. דערביי איז אַזוי ווי אַף דער לעצטער פּאַ-רייניקטער זיצונג פון די פּלענומס פון צ. ק. און צ. ק. ק. האָבן די כאַווייִרים טראָצקי און קאַמענייעוו געוואָרפן אַ באַשולדיקונג אין דעם, אַז אין די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק זיינען ניט ריכטיק איבערגעגעבן געוואָרן זייערע אַנשויאונגען, בין איך געצוואונגען צו ברענגען אין מיין פּאָרטראַג אַ ריי דאָקומענטן און ציטאַטן, וועלכע באַשטעטיקן די גרונט-האַנאָכעס פון די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק. איך אַנטשולדיק זיך, כאַווייִרים, אַפריער, אָבער איך בין געצוואונגען אַזוי צו האַנדלען.

פאַר אונז שטייען דריי פראַגן:

1) צי איז מעגלעך דער ניצחון פונם סאָציאַליזם אין אונ-

זער לאַנד, ווען מיר ווען דיסקאַנטירן דעם אומשטאַנד, אז אונזער לאַנד איז דערוויל דאָס איינציקע לאַנד פון דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט, אז די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע אין אַנדערע לענדער האָט נאָך ניט געזיגט, אז דער טעמפּ פון דער וועלט־רעוואָלוציע האָט זיך פאַרלאַנגזאַמט?

2) אויב ער, דערדאָזיקער זיג, איז מעגלעך, צי קאָן מען אָנרופן אַזאַ ניצאָכן א פולן זיג, אַן ענדגילטיקן זיג?

3) אויב מע קאָן אַזאַ ניצאָכן ניט אָנרופן ענדגילטיקער, איז וועלכע באַדינגונגען זיינען נויטיק צוליב דעם, אַז דערדאָזיקער ניצאָכן זאָל ווערן אַן ענדגילטיקער?

דאָס זיינען די דריי פראַגן, וועלכע פאַרייניקן זיך אין דער אַלגעמיינער פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, ד. ה. אין אונזער לאַנד.

פארלויפיקע באמערקונגען.

ווי אַזוי פלעגן די מאַרקסיסטן לייזן דידאָזיקע פראגע פריער, לאָמיר זאָגן, אין די 40־ער יאָרן פונם פאָריקן יאָרהונדערט, אין די 50—60־ער יאָרן, ביכלאַל, אין דעם פעריאָד, ווען קיין מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַליזם איז נאָך ניט געווען, ווען דער געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקער אַנטוויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם איז נאָך ניט אַנטדעקט געוואָרן און ניט געקאָנט אנטדעקט ווערן, ווען אין צוזאמענהאַנג דערמיט איז די פראַגע וועגן דעם זיג פונם סאָציאַליזם אין באַזונדערע לענדער נאָך ניט געשטעלט געוואָרן אין דער פלאַך, אין וועלכער זי איז געשטעלט געוואָרן שפּעטער?

מיר אַלע, מאַרקסיסטן, אָנגעהויבן פון מאַרקסן און ענגעלסן, האָבן זיך געהאַלטן בא דער מיינונג, אז דער זיג פונם סאָציאַליזם אין איין באַזונדער גענומען לאַנד איז ניט מעגלעך, אַז קעדיי דער סאָציאַליזם זאָל זיגן, איז נויטיק א גלייכצייטיקע רעוואָלוציע אין א ריי לענדער, אין א ריי לעכאַלאַפּאָכעט מער אַנט־

וויקלטע, ציוויליזירטע לענדער. און דאָס איז געווען ריכטיק דעמאָלט. פאַר דער כאַראַקטעריסטיק פון דידאָזיקע אנשויאונגען וואָלט איך אייך געוואָלט ברענגען איין כאַראַקטעריסטישע ציטאַטע פון ענגעלסעס עסקיז „די פרינציפּן פון קאָמוניזם“, וועלכער שטעלט די פראַגע אין דער סאַמע שאַרפער פאָרם. דערדאָזיקער עסקיז האָט דערנאָך געדינט אלס גרונט פאַרן „קאָמוניסטישן מאַניפעסט“. ער איז אָנגעשריבן געוואָרן אין 1847 יאָר. אָט וואָס ענגעלס זאָגט אין דעמדאָזיקן עסקיז, וועלכער איז פאַרעפנטלעכט געוואָרן ערשט מיט עטלעכע יאָר צוריק.

„צי קאָן דידאָזיקע רעוואָלוציע (ד. ה. די רעוואָלוציע פונם פראָלעטאַריאַט. — י. סט.) פאָרקומען אין א וואָסער ניט איז איין לאַנד?

דער ענטפער: ניין. די גרויסע אינדוסטריע האָט שוין דערמיט, וואָס זי האָט באַשאַפן דעם וועלט־מאַרק, אזוי פאַרבונדן צווישן זיך אלע פעלקער פונם ערד־קוגל, באַזונדערס די ציוויליזירטע פעלקער, אז יעדעס פון זיי הענגט אָפּ דערפון, וואָס עס קומט פאָר באַם צווייטן. ווייטער האָט די גרויסע אינדוסטריע אזוי אויסגעגלייכט די געזעלשאַפטלעכע אנטוויקלונג אין אלע ציוויליזירטע לענדער, אז אומעטום זיינען די בורזשואזיע און דער פראָלעטאַריאַט געוואָרן צוויי באשליסנדיקע קלאַסן פון דער געזעלשאַפט, און דער קאַמף צווישן זיי איז דער הויפּט־קאַמף פון אונזער צייט. דעריבער וועט די קאָמוניסטישע רעוואָלוציע זיין ניט נאָר אַ נאַציאָנאַלע, נאָר זי וועט פאָרקומען גלייכצייטיק אין אלע ציוויליזירטע לענדער, ד. ה. וויינִיקסטנס אין ענגלאַנד, אַמעריקע, פראנקרייך און דייטשלאַנד *). אין יעדן פון דידאָזיקע לענדער וועט זי זיך אַנטוויקלען שנעלער אָדער לאַנגזאַמער, אָפּהענגיק דערפון, אין וועלכן פון דידאָזיקע לענדער איז מער אנטוויקלט די אינדוסט-

*) אונטערגעשטראָכן פון מיר. — י. סט.

ריע, מער אָנגעזאַמלט רייכטימער און מאַכט און אַ מער באַדייטנ־
דיקע צאָל פּראָדוקטיווע קרעפטן. דעריבער וועט זי זיך פאַר־
ווירקלעכן לאַנגזאַמער און שווערער פון אַלץ אין דייטשלאַנד,
שנעלער און לייכטער פון אַלץ אין ענגלאַנד. זי וועט אויך
האָבן אַ באַדייטנדיקע ווירקונג אויף די באַזונדערע לענדער פון
דער וועלט און וועט אינגאַנצן ענדערן און אויסערגעוויינלעך
פאַרשנעלערן זייער פריערדיקן אַנטוויקלונגס־גאַנג. זי איז אַן
אַלוועלטלעכע רעוואָלוציע און וועט דעריבער האָבן אַן אַל־
וועלטלעכע אַרענע" (פ. ענגעלס, „די פּרינציפּן פון קאָמוניזם",
מעלוכע־פאַרלאַג, 1923 יאָר, זייט 317).

דאָס איז געשריבן געוואָרן אין די פערציקער יאָרן פונם
פאָריקן יאָרהונדערט, ווען קיין מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַליזם
איז נאָך ניט געווען. עס איז כאַראַקטעריסטיש, וואָס דאָ איז
אַפילו ניט דערמאָנט רוסלאַנד. רוסלאַנד פעלט ביכלאַל. און דאָס
איז פולקום פאַרשטענדלעך, ווייל רוסלאַנד מיט איר רעוואָלו־
ציאָנערן פּראָלעטאַריאַט, רוסלאַנד אַלס רעוואָלוציאָנערע קראַפט
איז נאָך דעמאָלט ניט געווען און האָט ניט געקאָנט זיין.

צי איז ריכטיק געווען דאָס, וואָס עס איז געזאָגט געוואָרן
אין דערדאָזיקער ציטאַטע, אין די באַדינגונגען פונם פאַרמאָנאָ־
פּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם, צי איז דאָס ריכטיק געווען אין דעם פּע־
ריאָד, ווען ענגעלס האָט וועגן דעם געשריבן? יאָ, ריכטיק.

צי איז ריכטיק דיזאָזיקע האַנאָכע איצט, אין די באַדינגונגען
פונם מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל און פון דער פּראָלעטאַרישער
רעוואָלוציע? ניין, שוין ניט ריכטיק.

אינם אַלטן פּעריאָד, אינם פּעריאָד פונם פאַרמאָנאָפּאָליס־
טישן קאַפּיטאַליזם, אינם פאַראימפּעריאַליסטישן פּעריאָד, ווען דער
ערד־קיילעך איז נאָך ניט איינגעטיילט געווען צווישן די פינאַנ־
ציעלע גרופּן, ווען די איבערפאַרטיילונג מיט געוואַלט פונם שוין
צעטיילטן איז נאָך ניט געווען קיין פראַגע פון לעבן און טויט

פארן קאַפּיטאַליזם, ווען די ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָ-מישער אנטוויקלונג איז ניט געווען און האָט ניט געקאָנט זיין אזא שאַרפע, ווי זי איז געוואָרן דערנאָך, ווען די ווידערשפּרוכן פונם קאפּיטאליזם זיינען נאָך ניט דערפירט געוואָרן ביז דער אנטוויקלונגס-שטופע, ווען זיי פארוואנדלען דעם בליענדיקן קאַ-פּיטאַליזם אין א שטאַרבנדיקן קאַפּיטאליזם, עפענענדיק די מעג-לעכקייט פון זיג פונם סאָציאליזם אין באזונדערע לענדער. — אין יענעם אלטן פעריאָד איז ענגעלסעס פאָרמול געווען אָן סאָפעק אַ ריכטיקע. אינם נייעם פעריאָד, אינם פעריאָד פון דער אנט-וויקלונג פונם אימפעריאַליזם, ווען די ניטגלייכמעסיקייט פון דער אַנטוויקלונג פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער איז פארוואנדלט געוואָרן אין א באשליסנדיקע קראַפט פון אימפעריאַליסטישער אנטוויקלונג, ווען די אומפאַרמיידלעכע קאָנפליקטן און מילכאָמעס צווישן די אימפעריאַליסטן שוואכן אָפּ דעם פראָנט פונם אימפע-ריאַליזם און מאַכן מעגלעך דורכצורייסן אים אין באזונדערע לענ-דער, ווען דער אנטדעקטער פון כ׳ לענין געזעץ וועגן דער ניט-גלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג איז פאַרוואנדלט געוואָרן אינם אויסגאנגס-פּונקט פון דער טעאָריע וועגן דעם זיג פון סאָ-ציאַליזם אין באזונדערע לענדער, — אין דידאָזיקע באַדינגונגען ווערט שוין ענגעלסעס אלטע פאָרמול ניט קיין ריכטיקע, אין די-דאָזיקע באדינגונגען דארף זי אומפאַרמיידלעך פארביטן ווערן אַף אן אנדער פאָרמול, וועלכע רעדט וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאליזם אין איין לאַנד.

לענינס גרויסקייט אלס פאָרזעצער פון מאַרקסן און ענגעלסן באשטייט טאַקע אין דעם, וואָס ער איז קיינמאָל ניט געווען קיין קנעכט פון אַן אָס אין מאַרקסיזם. אין זיינע אויספאָרשונגען האָט ער געפאָלגט דער אָנווייזונג פון מאַרקסן, וועלכער האָט ניט איינמאָל געזאָגט, אז מאַרקסיזם איז ניט קיין דאָגמע, נאָר א גע-צייג אַף אָנפירן מיטן טאַט. לענין האָט דאָס געוואוסט און, שטרענג אונטערשיידנדיק צווישן דעם אָס און דעם טאָך פון מאַר-

קסיזם, האָט ער קיינמאָל ניט געהאַלטן דעם מאַרקסיזם פאַר א דאָגמע, נאָר זיך געסטאַרעט אָנצואווענדן דעם מאַרקסיזם אלס גרונט-מעטאָד אין די נייע באַדינגונגען פון דער קאַפּיטאַליסטישער אנטוויקלונג. דערין טאַקע באַשטייט לענינס גרויסקייט, וואָס ער האָט אָפן און אָרנטלעך, אָן וואקלונגען, אוועקגעשטעלט די פראַגע וועגן דער נויטיקייט פון א נייער פאָרמול און וועגן דער מעגלעכ־קייט פונם זיג פון דער פראָלעטארישער רעוואָלוציע אין באַזונ־דערע לענדער, ניט מוירע האָבנדיק, אַז די אָפּאָרטוניסטן פון אלע לענדער וועלן זיך קלאַמערן אָן דער אלטער פאָרמול און וועלן סטאַרען זיך צו פאַרדעקן מיטן נאָמען פון מאַרקס און ענגעלס זייער אָפּאָרטוניסטישע זאַך.

פון דער צווייטער זייט, וואָלט געווען מאָדנע צו פאָדערן פון מאַרקסן און ענגעלסן, וואָס פאַר געניאַלע דענקער זיי זאָלן ניט געווען זיין, אַז זיי זאָלן פאָרויסזעען פינקטלעך פאַר 50—60 יאָר ביז דער אנטוויקלונג פונם מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם אלע מעגלעכקייטן פון קלאַסנקאַמף פונם פראָלעטאַריאַט, וועלכע האָבן זיך באַוויזן אינם פעריאָד פון מאָנאָפּאָליסטישן, אימפּעריאַליסטישן קאַפּיטאַליזם.

און דאָס איז ניט דער ערשטער פאַל, ווען, ארויסגייענדיק פון מאַרקס מעטאָד, זעצט לענין פאָר די זאַך פון מאַרקסן און ענגעלסן, ניט קלאַמערנדיק זיך אָן דעם אָס פונם מאַרקסיזם. איך מיין א צווייטן אַנאַלאָגישן פאַל, דעהאַינע—דעם פאַל מיט דער פראַגע וועגן דער דיקטאטור פונם פראָלעטאַריאַט. עס איז באַ־וואוסט, אז וועגן דערדאָזיקער פראַגע האָט מאַרקס ארויסגעזאָגט דעם געדאַנק, אז די דיקטאַטור פון פראָלעטאַריאַט, אלס דאָס צעברעכן דעם אַלטן מעלוכישן אַפּאַראַט און די שאַפונג פון א נייעם אַפּאַראַט, פון דער נייער פראָלעטאַרישער מעלוכע, איז א נויטווענדיקער עטאַפּ פון אנטוויקלונג צום סאָציאַליזם אין די לענדער פונם קאָנטינענט, דערלאָזנדיק אן אויסנאַם פאַר ענגלאַנד און אַמעריקע, וואו דער מיליטאַריזם און דער ביוראָקראַטיזם

זיינען, לויט מארקס דערקלערונג, שוואַך אַנטוויקלט אָדער אינ־גאַנצן ניט אַנטוויקלט און וואו עס איז דעריבער מעגלעך אַ צווייטער וועג, א „פרידלעכער" וועג פון איבערגאַנג צום סאָציאַ־ליזם. דאָס איז געווען גאַנץ ריכטיק אין די 70־ער יאָרן.

(ריאזאַנאָוו: אויך דאַן איז דאָס ניט געווען ריכטיק).

סטאַלין. איך דענק, אז אין די 70-ער יאָרן, ווען דער מיליטאַריזם אין ענגלאַנד און אין אַמעריקע איז ניט געווען אזוי אנטוויקלט, ווי ער האָט זיך אנטוויקלט שפּעטער, — איז דידאָזיקע האַנאָכע געווען פולקום ריכטיק. וועגן דעם, אז דידאָזיקע האַנאָכע איז געווען ריכטיק, וואָלט איר זיך געקאָנט איבערצייגן לויט דעם באוואוסטן קאַפּיטל פון דער בראָשור פון כ׳ לענין „וועגן גער־שטייער", וואו לענין האַלט, אַז ס׳איז געווען ניט אויסגעשלאָסן די אנטוויקלונג פון סאָציאַליזם אין ענגלאַנד אין די 70־ער יאָרן אף אן אויפן פון אַן אויסגלייך צווישן דעם פּראָלעטאַריאַט און דער בורזשואזיע, — אין א לאנד, וואו דער פּראָלעטאַריאַט שטעלט פאַר די מערהייט, וואו די בורזשואַזיע איז געוואוינט צו גיין אף קאָמפּראָמיסן, וואו דער מיליטאַריזם איז געווען שוואַך, די ביוראָ־קראַטיע איז געווען א שוואַכע. אָבער זייענדיק ריכטיק אין די 70-ער יאָרן פונם פאָריקן יאָרהונדערט, איז דידאָזיקע האַנאָכע שוין געוואָרן ניט ריכטיק נאָכן 19-טן יאָרהונדערט, אינם פּעריאָד פון אימפּעריאַליזם, ווען ענגלאַנד איז געוואָרן ניט ווייניקער ביוראָקראַטיש און ניט ווייניקער, אויב ניט מער מיליטאַריסטיש, ווי יעדער אנדער לאַנד פונם קאָנטינענט. אין צוזאַמענהאַנג דער־מיט זאָגט דער כ׳ לענין אין זיין בראָשור „מעלוכע און רעוואָ־לוציע", אז „מאַרקס באגרעניצונג מיקויעך דעם קאָנטינענט פאַלט אָפּ" איצט, ווייל עס זיינען אָנגעקומען נייע באַדינגונגען, וועלכע מאַכן איבעריק דעם אויסנאַם, וואָס איז דערלאָזט געוואָרן פאַר ענגלאַנד.

אין דעם טאָקע באַשטייט לענינס גרויסקייט, וואָס ער האָט זיך ניט אָפּגעגעבן אין געפענגעניש דעם אָס, וואס ער האָט גע־

קאָנט כאַפּן דעם טאָך פון מאַרקסיזם, און, אַרויסגייענדיק פון אים, אנטוויקלען ווייטער די האַנאָכעס פון מאַרקסן און ענגעלסן.

אָט ווי אַזוי עס האָט געהאַלטן, כאַווײרים, מיט דער פראַגע וועגן דעם זיג פון דער רעוואָלוציע אין באַזונדערע לענדער אין דעם פּאַראימפּעריאַליסטישן פּעריאָד, אינם פּעריאָד פונם פּאַראימפּעריאַליסטישן קאַפּיטאַליזם.

לעניניזם און טראָצקיזם.

פון די מאַרקסיסטן איז לענין געווען דער ערשטער, וועלכער האָטווירקלעך מאַרקסיסטיש אנאַליזירט דעם אימפּעריאַליזם אלס נייע, לעצטע פאַזע פונם קאַפּיטאַליזם, האָט אַף א נייעם אויפן אַוועקגעשטעלט די פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פונם סאָציאַליזם אין באַזונדערע קאַפּיטאַליסטישע לענדער און האָט זי געלייזט פּאָזיטיוו. איך מיין דאָ לענינס בראָשור „דער אימפּעריאַליזם". איך מיין דאָ לענינס אַרטיקל וועגן דעם לאָזונג—„פּאַרייניקטע שטאַטן פון אייראָפּע", וואָס איז דערשינען אין 1915 יאָר. איך מיין דאָ די פּאָלעמיק צווישן טראָצקין און לענינען וועגן דעם לאָזונג פּאַרייניקטע שטאַטן פון אייראָפּע אָדער פון דער גאַנצער וועלט, ווען לענין האָט צום ערשטן מאָל ארויסגעשטעלט דעם טעזיס וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד.

אָט וואָס לענין האָט דאַן געשריבן אין יענעם אַרטיקל:

„אלס זעלבשטענדיקער וואָלט אָבער דער לאָזונג „פּאַרייניקטע שטאַטן פון דער וועלט" קוים געווען ריכטיק, ערשטנס, דערפאַר, ווייל ער גיסט זיך צונויף מיט סאָציאַליזם; צווייטנס, דערפאַר, ווייל ער וואָלט געקאָנט אַרויסרופן א ניט-ריכטיקע אויסטייטשונג וועגן דער אומעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד און וועגן דער באציאונג פון אזא לאַנד צו די איבעריקע. די ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אַנטוויקלונג איז אַן אומבאַדינגטער

געזעץ פונם קאַפּיטאַליזם. דערפון איז געדרונגען, אַז עס איז מעגלעך דער זיג פונם סאָציאַליזם טכילעס אין עטלעכע אָדער אַפילע אין איין באַזונדער גענומען קאַפּיטאַליסטיש לאַנד. נאָך דעם, ווי דער זיגרייכער פּראָלעטאַריאַט פון דעמדאָזיקן לאַנד וואָלט עקספּראָפּריאירט די קאַפּיטאַליסטן און אָרגאַניזירט בא זיך די סאָציאַליסטישע פּראָדוקציע, וואָלט ער זיך געשטעלט קעגן דער גאַנצער קאַפּיטאַליסטישער וועלט, צוציענדיק צו זיך די אונטערדריקטע קלאַסן פון אנדערע לענדער, אויפהויבנדיק אין זיי אויפשטאַנדן קעגן די קאַפּיטאַליסטן, ארויסטרעטנדיק אין א נויטפאַל אַפילע מיט באַוואָפנטער קראַפט קעגן די עקס-פּלואַטאַטאָרישע קלאַסן און זייערע מעלוכעס"..., ווייל „ס'איז ניט מעגלעך קיין פרייע פאַראייניקונג פון נאַציעס אין סאָציאַ-ליזם אָן א מער אָדער ווייניקער לאנגן, האַרטן קאַמף פון די סאָציאַליסטישע רעפּובליקן מיט די אָפּגעשטאַנענע מעלוכעס" (לענין, באנד 13, זייט 133).

אזוי האָט לענין געשריבן אין 1915.

וואָס איז דאָס פאַר א געזעץ פון ניטגלייכמעסיקער אנט-וויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם, וואָס זיין ווירקונג פירט אין די באַ-דינגונגען פון אימפּעריאַליזם צו דער מעגלעכקייט פונם ניצחון פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד?

ריידנדיק וועגן דעמדאָזיקן געזעץ, איז לענין אַרויסגעגאַנ-גען דערפון, אַז דער אלטער, דער פאַרמאָנאָפּאָליסטישער קאַפּי-טאַליזם איז שוין אַריבערגעוואַקסן אין אימפּעריאַליזם; אַז די וועלט-ווירטשאַפט אנטוויקלט זיך אין באדינגונגען פון ווילדן קאַמף פון די וויכטיקסטע אימפּעריאַליסטישע גרופּעס פאַר טעריטאָריעס, פאַר מערק, פאַר רויוואַרג א.א.וו.; אַז די צע-טיילונג פון דער וועלט אף ווירקונג-ספערן פון די אימפּעריאַליס-טישע גרופּן איז שוין פאַרענדיקט; אז די אנטוויקלונג פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער גייט דורך ניט גלייכמעסיק, ניט אזוי, אַז איינס זאָל גיין נאָכן צווייטן, אָדער מיטן צווייטן, נאָר שפּרונג-

אַרטיק, דורך אָפּשטויסן איינע לענדער, וועלכע זיינען אוועקגעגאנגען פריער פאָרויס, און ארויסרוקן נייע לענדער אַפן פאָדערגרונט; אַז אזא אנטוויקלונגס-אויפן פון די קאפּיטאליסטישע לענדער רופט אומפאַרמיידלעך ארויס קאָנפליקטן און מילכאָמעס צווישן די קאפּיטאליסטישע מעלוכעס פאַר דער נייער איבערפארטיילונג פון דער שוין צעטיילטער וועלט; אַז דידאָזיקע קאָנפליקטן און מילכאָמעס פירן צו דער אָפּשוואַכונג פונם אימפּעריאליזם; אַז דער וועלט-פראָנט פונם אימפּעריאליזם קאָן ווערן אָפּגעשוואַכט אַף דורכגעריסן צו ווערן אין די אָדער יענע לענדער; אז צוליב דעם ווערט מעגלעך דער זיג פון סאָציאליזם אין באזונדערע לענדער.

עס איז באוואוסט, אז נאָך גאָר ניט לאנג איז ענגלאנד געגאַנגען פאָרויס פאַר אלע אַנדערע אימפּעריאליסטישע מעלוכעס. עס איז אויך באַוואוסט, אַז לעצטנס האָט דייטשלאנד אָנגעהויבן אריבערצויאָגן ענגלאַנד, פאָדערנדיק פאַר זיך אַן אָרט „אונטער דער זון" אַפן כעשבן פון אנדערע מעלוכעס און קוידעמקאָל אפן כעשבן פון ענגלאנד. עס איז באַוואוסט, אז די אימפּעריאליסטישע מילכאָמע (פון די יאָרן 1914—1918) איז אנטשטאנען טאקע אין צוזאמענהאנג מיט דעמדאָזיקן אומשטאַנד. איצט, נאָך דער אימפּעריאליסטישער מילכאָמע, איז אמעריקע פאַרלאָפן ווייט פאָרויס, איבערלאָזנדיק הינטער זיך סײַ ענגלאַנד, סײַ די איבעריקע אייראָפּעאישע מעלוכעס. אָסער אויב מע קאָן צווייפלען, אַז דערדאָזיקער אומשטאַנד טראָגט אין זיך נייע גרויסע קאָנפליקטן און מילכאָמעס.

דאָס, וואָס דער אימפּעריאַליסטישער פראָנט איז דורכגעריסן געוואָרן אין צוזאַמענהאנג מיטן אימפּעריאליסטישן קריג אין רוסלאַנד, דאָס רעדט וועגן דעם, אז אין די איצטיקע באַדינגונגען פון דער אַנטוויקלונג פונם קאַפּיטאליזם וועט די קייט פונם אימפּעריאַליסטישן פראָגט זיך דורכרייסן ניט אומבאַדינגט אין יענעם לאַנד, וואו די אינדוסטריע איז מער פון אַלץ אַנטוויקלט,

נאָר דאָרט, וואו דידאָזיקע קייט איז שוואַכער, וואו דער פּראָ-לעטאַריאַט האָט אַן ערנסטן פאַרבינדעטן, לעמאָשל, דאָס פּויער-טום, קעגן דער אימפּעריאַליסטישער מאַכט, ווי דאָס איז געווען אין רוסלאַנד. עס איז פּולקום מעגלעך, אַז אין דער צוקונפט וועט די קייט פונם אימפּעריאַליסטישן פראָנט זיך דורכרייסן אין איינעם פון אַזעלכע לענדער, ווי, לאָמיר זאָגן, אינדיע, וואו דער פּראָלעטאַריאַט האָט אַן ערנסטן פאַרבינדעטן אין געשטאַלט פון אַ מעכטיקער רעוואָלוציאָנערער באַפרייאונגס-באַוועגונג.

ריידנדיק וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, האָט לענין פּאָלעמיזירט, ווי באַוואוסט, קוידעם-קאָל מיטן כ׳ טראָצקי, ווי אויך מיט דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע.

ווי אַזוי האָט רעאַגירט דער כ׳ טראָצקי אַף לענינס אַר-טיקל און אַף לענינס טעזיס וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד?

אָט וואָס עס האָט דאַן געשריבן טראָצקי (אין 1915 יאָר) אַלס ענטפער אַף לענינס אַרטיקל:

„דער איינציקער וויפל ניט איז קאָנקרעטער היסטאָרי-שער מאַטיוו,—זאָגט דער כ׳ טראָצקי,—קעגן דעם לאָזונג פאַ-רייניקטע שטאַטן איז פאָרמולירט געוואָרן אינם שווייצאַרישן „סאָציאַל-דעמאָקראַט" (דעמאָלטיקער צענטראַל-אָרגאַן פון די באָלשעוויקעס, וואו עס איז אויך אָפּגעדרוקט געווען דער אויבן דערמאָנטער ארטיקל לענינס. י. כט.) אין פאָלגנדיקער פראַזע: „די ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אַנטוויקלונג איז אַן אומבאַדינגטער געזעץ פונם קאַפּיטאַליזם". דערפון האָט דער „סאָציאַל-דעמאָקראַט" גע-מאַכט דעם אויספיר, אַז עס איז מעגלעך דער ניצחון פון סאָ-ציאַליזם אין איין לאַנד און אַז דעריבער דאַרף מען ניט אַלס באַדינג פאַר דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט אין יעדער באַזונדער מעלוכע האַלטן די באַשאַפונג פון די פאַרייניקטע שטאַטן פון אייראָפּע. אַז די קאַפּיטאַליסטישע אַנטוויקלונג פון

פאַרשיידענע לענדער איז ניטגלייכמעסיק, דאָס איז אַן אַב-
סאָלוט אומבאַשטרייטבאַרע באַטראַכטונג. אָבער דידאָזיקע ניט-
גלייכמעסיקייט גופא איז זייער ניטגלייכמעסיק. דער קאַפּי-
טאַליסטישער ניוואָ פון ענגלאַנד, עסטרייך, דייטשלאַנד אָדער
פראַנקרייך איז ניט גלייך. אָבער אין פאַרגלייך מיט אפריקע
און אַזיע שטעלן דידאָזיקע אַלע לענדער פאָר מיט זיך די
קאַפּיטאַליסטישע „אייראָפּע", וועלכע איז רייף געוואָרן פאַר א
סאָציאַלער רעוואָלוציע. אַז קיין איין לאַנד דאַרף ניט „אויס-
וואַרטן" אויף אַנדערע אין זיין קאַמף, דאָס איז אַן עלעמענטאַ-
רער געדאַנק, וועלכן עס איז נוצלעך און נויטיק צו איבער-
כאַזערן, קעדיי די אידייע פון פּאַראַלעלן אינטערנאַציאָנאַלן
טאַט זאָל ניט פאַרביטן ווערן דורך דער אידייע פון אויס-
וואַרטערישער אינטערנאַציאָנאַלער טאַטלאָזיקייט. ניט וואַרטנ-
דיק אויף אַנדערע, הויבן מיר אָן און זעצן פאָר דעם קאַמף אויף
א נאַציאָנאַלן באָדן און אין דער פולער זיכערקייט, אַז אונזער
איניציאַטיוו וועט געבן א שטויס צום קאַמף אין אַנדערע לענ-
דער; און ווען דאָס זאָל ניט פאָרקומען, איז האָפענונגסלאָז צו
דענקען,—אַזוי זאָגן איידעס סײַ די דערפאַרונג פון דער גע-
שיכטע, סײַ די טעאָרעטישע האַשאָרעס,—אַז, לעמאָשל, *דאָס
רעוואָלוציאָנערע רוסלאַנד זאָל קאָנען איינ-
שטיין פאַר דער קאָנסערוואַטיווער אייראָפּע, צי
דאָס סאָציאַליסטישע דייטשלאַנד וואָלט גע-
קאָנט בלייבן* איזאָלירט אין דער קאַפּיטאַליסטישער וועלט"
(זע באַנד 3 פון כ׳ טראָצקיס ווערק, ערשטער טייל, זייט
89—90. *).

אַזוי האָט דער כ׳ טראָצקי געשריבן אין 1915 יאָר אינם
פּאַריזער זשורנאַל „נאַשע סלאָווא", דערביי איז דערדאָזיקער אַר-
טיקל איבערגעדרוקט געוואָרן אין רוסלאַנד שפּעטער אין דער
זאַמלונג פונם כ׳ טראָצקיס אַרטיקלען אונטערן נאָמען „די שאָ-

*) מיין קורסיוו. י. סט.

לעם-פראָגראם״, וואָס איז אַרויסגעגאנגען צום ערשטן מאָל אין אווגוסט פון 1917 יאָר.

איר זעט, אז אין דידאַקטיק צוויי ציטאַטעס פון לענין און טראָצקי ווערן געשטעלט איינער קעגן דעם אַנדערן צוויי אבסאָלוט פאַרשיידענע טעזיסן. אין דער צייט, ווען לענין רעכנט, אַז דער ניצאָכן פון סאָציאליזם אין איין לאנד איז מעגלעך, אז פאַרכאפנדיק די מאַכט, קאָן דער פראָלעטאריאט ניט נאָר זי איינהאלטן, נאָר ער קאָן גיין נאָך ווייטער, עקספּראָפּריאירנדיק די קאפּיטאליסטן און אָרגאניזירנדיק א סאָציאליסטישע ווירטשאַפט, קעדיי צו געבן א טעטיקע שטיצע די פראָלעטאריער פון די קאַפּיטאליסטישע לענדער, האַלט דער כ׳ טראָצקי, פאַרקערט, אז אויב די זיגרייכע רעוואָלוציע אין איין לאַנד וועט ניט אַרויסרופן אין דער סאַמע נאָענטסטער צייט דעם ניצאָכן פון דער רעוואָלוציע אין אַנדערע לענדער, וועט דער פראָלעטאריאט פונם זיגרייכן לאַנד ניט קאָנען אפילע איינהאַלטן די מאַכט (אָפּגערעדט שוין דערפון, אַז ער וועט ניט קאָנען אָרגאניזירן די סאָציאַליסטישע ווירטשאַפט), ווייל, זאָגט כ׳ טראָצקי, עס איז האָפענונגסלאָז צו טראַכטן, אז די רעוואָלוציאָנערע מאכט אין רוסלאנד זאָל קאָנען איינשטיין פאַר דער קאָנסערוואטיווער אייראָפּע.

דאס זיינען צוויי אַבסאָלוט פאַרשיידענע שטאַנדפונקטן, צוויי אבסאָלוט פאַרשיידענע אָריענטאציעס. בא לענינען שטעלט דער פראָלעטאַריאט, וועלכער האָט גענומען די מאכט, פאָר די אקטיווסטע און איניציאַטיווסטע קראַפט, וועלכע אָרגאַניזירט די סאָציאליסטישע ווירטשאַפט און גייט ווייטער אף שטיצן די פּראָלעטאַריער פון אַנדערע לענדער. בא טראָצקין, פאַרקערט, ווערט דער פראָלעטאַריאט, וועלכער נעמט די מאַכט אין די הענט, פאַרוואנדלט אין אַ האַלב-פּאַסיווע קראפט, וואָס פאָדערט באלדיקע הילף אין דער פאָרם פון אַ באלדיקן זיג פון סאָציאליזם אין אנדערע לענדער און פילט זיך ווי אף אַ ביוואַק אונטערן שרעק פון באלדיקן פאַרלירן די מאכט. נו, און אַז עס וועט ניט

צוקומען דער באַלדיקער ניצאָכן פון דער רעוואָלוציע אין אַנדערע לענדער, ווי אַזוי דאַן? דאַן וועט צונויף די אַרבעט (אַ שטים פונם אָרט: „און מאַך אַ וואַיווראַך”). יאָ, און מאכן אַ וואַיווראַך. דאָס איז אַבסאָלוט ריכטיק (געלעכטער).

מע וועט עפשער זאָגן, אַז דידאָזיקע כלוקעדייעס צווישן לענינען און טראָצקין זיינען אַ געביט פון פאַרגאַנגענהייט, אַז דערנאָך האָבן דידאָזיקע כלוקעדייעס אין גאַנג פון דער אַרבעט געקאָנט דערגיין צו אַ מינימום אָדער אפילע אינגאַנצן אָפּגעווישט ווערן. יאָ, עס האָט געקאָנט דערגיין ביז אַ מינימום און אפילע אָפּגעווישט ווערן. אָבער צום באַדויערן איז ניט פאָרגעקומען ניט דאָס ערשטע, ניט דאָס צווייטע. פארקערט, דידאָזיקע כלוקעדייעס זיינען פארבליבן אין זייער פולער קראַפט ביזן סאמע טויט פונם כ' לענין. זיי עקזיסטירן אויך איצט, ווי איר זעט אַליין. פאַרקערט, איך באהויפּט, אַז דידאָזיקע כלוקעדייעס צווישן לענינען און טראָצקין און די פּאָלעמיק אף דעמדאָזיקן באָדן זיינען פאָרגעוועצט געוואָרן די גאנצע צייט, דעריבער פלעגן די אַנטשפרעכנדיקע אַרטיקלען פון לענינען און טראָצקין זיך באווייזן איינס נאָכן אַנדערן, און די באהאַלטענע פּאָלעמיק האָט זיך געצויגן, עמעס, אָן אָנרופן די פּערזאָנען.

אָט זיינען אייניקע פאַקטן וועגן דעם.

אין 1921 יאָר, ווען מיר האָבן איינגעפירט דעם נעפּ, שטעלט לענין באַנייס די פראגע וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פונם סאָציאַליזם שוין אין אַ מער קאָנקרעטער פאָרם, וועגן דער מעגלעכקייט אויסצובויען דעם סאָציאַליסטישן פונדאמענט פון אונזער עקאָנאָמיק אף די רעלסן פון נעפּ. איר געדענקט, אַז אין 1921 יאָר, באַם איינפירן דעם נעפּ, האָט איין טייל פון אונזער פּאַרטיי, באַזונדערס די „אַרבעטער-אָפּאָזיציע”, באַשולדיקט לענינען אין דעם, אַז, איינפירנדיק דעם נעפּ, קערט ער אָפּ פונם וועג פון סאָציאַליזם. אַפּאָנים, אלס ענטפער דערויף האָט לענין עטלעכע מאָל דערקלערט דעמאָלט אין זיינע אַרויס-

טרעטונגען און אַרטיקלען, אז, איינפירנדיק דעם נעפּ, האָבן מיר אין זינען ניט אַוועקצוגיין פון אונזער וועג, נאָר פאָרצוזעצן אים אין נייע באדינגונגען אף אויסצובויען דעם „סאָציאַליסטישן פונדאמענט פון אונזער עקאָנאָמיק״, „צוזאמען מיטן פויערטום״, „אונטער דער אָנפירונג פונם אַרבעטער-קלאַס״ (זע „נערשטייער״ און אַנדערע אַרטיקלען לעניגס אף דער טעמע וועגן נעפּ).

אזוי ווי אַלס ענטפער דערויף דרוקט דער כ׳ טראָצקי אין יאַנוואר פון 1922 י. אַ „פאָרעדע״ צו זיין בוך „1905 יאָר״, וואו ער טיילט מיט, אַז די בויאונג פונם סאָציאַליזם אין אונזער לאנד צוזאַמען מיטן פויערטום שטעלט פאָר מיט זיך א ניטאויספירבארע זאַך, ווייל דאָס לעבן פון אונזער לאַנד וועט גיין לויט דער ליניע פון פיינטלעכע צוזאמענשטויסן צווישן דעם ארבעטער-קלאס און דעם פויערטום, ביז וואנען עס וועט ניט זיגן דער פּראָלעטאַריאַט אין מאַירעוו.

אָט וואָס עס זאָגט דער כ׳ טראָצקי אין דערדאָזיקער „פארעדע״:

„דער פּראָלעטאריאַט, וואָס האָט גענומען די מאַכט, וועט קומען אין פ י י נ ט ל ע כ ע צ ו ז א ַ מ ע נ ש ט ו י ס ן *) ניט נאָר מיט אלע גרופּירונגען פון דער בורזשואַזיע, וועלכע האָבן אים געשטיצט אין דער ערשטער צייט פון זיין רעוואָלוציאָנערן קאַמף, נאָר אויך מיט די ברייטע מאַסן פויערטום, וואָס מיט זייער הילף איז ער געקומען צו דער מאַכט״, אַז „די ווידערשפּרוכן אין דער לאגע פון דער אַרבעטער-רעגירונג אין אן אָפּגעשטאַנען לאַנד מיט אַן איבערוועגנדיקער מערהייט פון פויערשער באַפעלקערונג וועלן קאָנען געפינען זייער לייזונג בלויז אין אינטערנאַציאָנאלן מאסשטאַב אף דער ארענע פון דער וועלט-רעוואָלוציע פונם פּראָלעטאריאַט״ (טראָצקי, „פאָרעדע״ צום בוך פונם כ׳ טראָצקי „1905״, אָנגעשריבן אין 1922-טן יאָר).

*) מיין קורסיוו. י. סט.

אויך דאָ, ווי איר זעט, ווערט קעגנגעשטעלט איינס קעגן אַנדערן צוויי פאַרשיידענע טעזיסן: אין דער צייט, ווען לענין דערלאָזט די מעגלעכקייט צו בויען דעם סאָציאַליסטישן פונדאַמענט פון אונזער עקאָנאָמיק צוזאַמען מיטן פויערטום און אונטער דער אָנפירונג פונעם אַרבעטער-קלאַס, קומט בײַ טראָצקין אויס, פאַרקערט, אַז די אָנפירונג פונעם פויערטום מיצאַד דעם פּראָלעטאַריאַט און די געמיינזאַמע בויאונג פונעם סאָציאַליסטישן פונדאַמענט זיינען זאַכן ניט צו פאַרווירקלעכן, ווייל דאָס פּאָליטישע לעבן פונעם לאַנד וועט דורכגיין אין פ ײ נ ט ל ע כ ע צוזאַמענשטויסן צווישן דער אַרבעטער-מאַכט און דער מערהייט פויערטום, און דידאָזיקע צוזאַמענשטויסן קאָנען געלייזט ווערן בלויז אַף דער אַרענע פון דער וועלט-רעוואָלוציע.

ווייטער. מיר האָבן אַן אַרויסטרעטונג פון לענינען אַפן פּלענום פונעם מאָסקווער ראַט מיט אַ יאָר שפּעטער, אין 1922 יאָר, וואו ער קערט זיך אום צו דער פראַגע וועגן בויען דעם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. ער זאָגט:

„דער סאָציאַליזם איז שוין איצט ניט קיין פראַגע פון ווייטער צוקונפט, אָדער עפּעס אַן אַבסטראַקט בילד, אָדער עפּעס אַ איקאָנע. מיקוייעך איקאָנעס זיינען מיר געבליבן בײַ דער אַלטער, זייער שלעכטער מיינונג. מיר האָבן דעם סאָציאַליזם דורכגעשלעפּט אין אַלטעגלעכן לעבן, און דאָ דאַרפן מיר זיך פאַנאַנדערקלייבן. אָט אין וואָס עס באַשטייט די אויפגאַבע פונעם היינטיקן טאָג, אָט אין וואָס עס באַשטייט די אויפגאַבע פון אונזער עפּאָכע. דערלויבט מיר צו פאַרענדיקן מיט אויסדריקן די זיכערקייט, אַז ווי דידאָזיקע אויפגאַבע איז ניט שווער, ווי זי איז ניט ניי אין פאַרגלייך מיט אונזער פריערדיקער אויפגאַבע און וויפל שוועריקייטן זי פאַרשאַפט אונז ניט, — וועלן מיר אַלע צוזאַמען, ניט מאָרגן, נאָר אין עטלעכע יאָר, אַלע צוזאַמען לייזן דידאָזיקע אויפגאַבע אום

יעדן פרייז, אַזוי אַז פונם נעפּישן רוסלאַנד וועט זיין אַ סאָ-
ציאַליסטיש רוסלאַנד״ (זע באַנד 18, טייל 2, זייט 108).

אזוי ווי אַלס ענטפער דערויף, אָדער עפּשער אלס דער-
קלערונג דערפון, וואָס דער כ׳ טראָצקי האָט געזאָגט אין זיין
אויבן דערמאָנטער ציטאַטע, דרוקט דער כ׳ טראָצקי אין 1922
יאָר אַ „נאָכוואָרט״ צו זיין בראָשור די „שאָלעם-פּראָגראם״, וואו
ער זאָגט:

„די באַהויפּטונג, וועלכע כאַזוערט זיך עטלעכע מאָל
איבער אין דער „שאָלעם פּראָגראַם״, אַז די פּראָלעטאַרישע
רעוואָלוציע קאָן ניט פאַרענדיקט ווערן זיגרייך אין נאַציאָ-
נאלע ראַמען, וועט עפּשער פאַר אייניקע לעזער אויסזען ווי
אַן אָפּגעלייקנטע דורך דער קימאַט פינפיאָריקער דערפאַרונג
פון אונזער ראַטן-רעפּובליק. אָבער אַזא אויספיר וואָלט גע-
ווען ניט באַגרינדעט. דער פאקט, וואָס די אַרבעטער-מעלוכע
איז בייגעשטאַנען קעגן דער גאַנצער וועלט אין איין לאַנד,
און דערצו נאָך אין אַן אָפּגעשטאַנען לאַנד, זאָגט איידעס
וועגן דער קאָלאָסאלער מעכטיקייט פונם פּראָלעטאַריאַט,
וועלכע וועט אין אַנדערע, מער פאָרגעשריטענע, מער ציווי-
ליזירטע לענדער זיין אימשטאַנד בעעמעס צו באווייזן וואונ-
דער. אָבער, אָפּשלאָגנדיק זיך אין פּאָליטישער און מיליטערי-
שער הינזיכט אלס מעלוכע, זיינען מיר צו דער באַשאַפונג
פון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט ניט געקומען און
אַפילע ניט צוגעקומען... קאָלזמאַן אין די איבערקע איירא-
פּעאישע מעלוכעס שטייט בא דער מאַכט די בורזשואזיע,
זייבען מיר געצוואונגען אין קאַמף מיט דער עקאָנאָמישער
איזאלירטקייט צו זוכן אַן אויסגלייך מיט דער קאַפּיטאַליסטי-
שער וועלט; אין דערזעלבער צייט קאָן מען מיט זיכערקייט
זאָגן, אַז דידאָזיקע אויסגלייכן קאָנען אין בעסטן פאַל אונז
העלפן צו פאַרהיילן די אָדער יענע עקאָנאָמ׳שע וואונדן, מאכן
דעם אָדער יענעם שריט פאָרויס, נאָר אַז דער עכטער

אויפשטייג פון דער סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט אין רוס-לאַנד וועט מעגלעך ווערן בלויז נאָכן זיג*) פונעם פּראָלעטאַריאַט אין די וויכטיקסטע לענדער פון אייראָפּע" (זע באַנד 3 פון כ' טראָצקיס ווערק, טייל 1, זייט 92—93).

אויך דאָ, ווי איר זעט, ווערן געשטעלט איינס קעגן אַנ-דערן צוויי קעגנזעצלעכע טעזיסן — לענינס און טראָצקיס. אין דער צייט, ווען לענין רעכנט, אַז מיר האָבן שוין דורכגעשלעפּט דעם סאָציאַליזם אין אַלטעגלעכן לעבן און אַז, ניט געקוקט אַף שוועריקייטן, האָבן מיר אַלע מעגלעכקייטן צו מאַכן פונעם נע-פּ'שן רוסלאַנד אַ סאָציאַליסטיש רוסלאַנד, האַלט טראָצקי, פאַר-קערט, אַז ניט נאָר מיר קאָנען ניט מאַכן דאָס איצטיקע רוסלאַנד פאַר אַ סאָציאַליסטיש רוסלאַנד, נאָר אַז מיר קאָנען זיך אַפילע ניט דערשלאָגן דעם עכטן אויפשטייג פון דער סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט ביזן זיג פונעם פּראָלעטאַריאַט אין אַנדערע לענדער.

צולעצט, האָבן מיר שריפטן פונעם כ' לענין אין דער פאָרם פון אַרטיקלען „וועגן דער קאָאָפּעראַציע" און „וועגן אונ-זער רעוואָלוציע" (קעגן סוכאַנאָוון), וועלכע לענין האָט געגעבן פאַרן טויט און וועלכע ער האָט אונז איבערגעלאָזט אַלס זיין פּאָליטישע צאַוואָע. דידאָזיקע שריפטן זיינען מערקווירדיק אין דער הינזיכט, וואָס אין זיי שטעלט לענין באַנייס די פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פונעם זיג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד און גיט אַזעלכע פאָרמולירונגען, וועלכע לאָזן ניט איבער קיין פלאַץ פאַר וועלכע ניט איז ספּייקעס.

אָט וואָס ער שרייבט אין די נאָטיצן „וועגן אונזער רע-וואָלוציע":

„...אומענדלעך שאַבלאָניש איז בא זיי (בא די הערן פונעם 2 אינטערנאַציאָנאַל. י. סט.) דער מאָטיוו, וועלכן זיי האָבן אויסגעלערנט אַף אויסווייניק אין דער צייט פון דער אַנטוויקלונג פון דער מאַירעוו-אייראָפּעאישער סאָציאַל-דע-

*) מיין קורסיוו. י. סט.

מאָקראַטיע און וועלכער באשטייט אין דעם, אז מיר זיינען ניט דערוואקסן צום סאָציאַליזם, אַז בא אונז איז ניטאָ, ווי עס דריקן זיך אויס פארשיידענע „געלערנטע" לייט צווישן זיי, קיין אָביעקטיווע עקאָנאמישע פאָרהאַנאָכעס פארן סאָציאַליזם. און קיינעם קומט ניט אַפן זינען זיך צו פרעגן: און צי האָט אַ פאָלק, ווען עס האָט זיך געטראָפן א רעוואָלוציאָנערע סיטואַציע, אַזאַ, ווי עס האָט זיך געשאפן אין דער ערשטער אימפעריאַליסטישער מילכאָמע, ניט געקאָנט אונטער דער ווירקונג פון דער אויסוועגלאָזיקייט פון זיין לאגע זיך ווארפן אין אַזאַ קאמף, וועלכער זאָל אים עפענען כאָטש וואָסערע ניט איז שאַנסן צו דעראָבערן פאר זיך ניט גאָר געוויינלעכע באדינגונגען פאַרן ווייטערדיקן וואוקס פון דער ציוויליזאציע?"...

„אויב פאַר שאַפן דעם סאָציאַליזם איז נויטיק אַ באַשטימטער ניוואָ פון קולטור (הגם קיינער קאָן ניט זאָגן, וועלכער איז ער, דערדאָזיקער באַשטימטער „ניוואָ פון קולטור"), איז פאַרוואָס טאָר מען ניט אָנהויבן צוערשט פון דעראָבערן אַף אַ רעוואָלוציאָנערן אויפן די פאָרהאַנאָכעס פאַר דעםדאָזיקן באַשטימטן ניוואָ, און שוין דערנאָך, אַפן יעסאָד פון אַרבעטער-פּויערשער מאַכט און פון ראַטן-רעזשים, זיך לאָזן אָניאָגן אַנדערע פעלקער"...

„קעדיי צו שאַפן דעם סאָציאַליזם,—זאָגט איר,—פאָדערט זיך ציוויליזירטקייט. זייער גוט. אָבער פאַרוואָס האָבן מיר ניט געקאָנט טכילעס שאַפן אַזעלכע פאָרהאַנאָכעס פון ציוויליזירטקייט באַ זיך, ווי דאָס פארטרייבן די גוטבאַזיצער און דאָס אַרויסטרייבן די רוסלענדישע קאַפּיטאַליסטן, און דערנאָך שוין אָנהויבן די באַוועגונג צום סאָציאַליזם? אין וועלכע ביכלעך האָט איר איבערגעלייענט, אַז אַזעלכע ענדערונגען פונם געוויינלעכן היסטאָרישן פראָצעס זיינען ניט דערלאָזבאַר אָדער ניט מעגלעך?" (לענין, באַנד 18, טייל 2, זייט 118—120).

און אָט וואָס לענין זאָגט אין די ארטיקלען „וועגן קאָאָפּע-ראַציע“:

„בעעמעס, די מאַכט פון דער מעלוכע אַף אַלע גרויסע פּראָדוציר-מיטלען, די מאַכט פון דער מעלוכע אין די הענט פונם פּראָלעטאַריאַט, דער בונד פון דעמדאָזיקן פּראָלעטאַריאַט מיט פיל מיליאָנען קליינע און קלענסטע פּויערים, דאָס פאַר-זיכערן פאַרן דאָזיקן פּראָלעטאַריאַט די אָנפירונג בענויגייע צום פּויערטום און אז. וו.,—צי דען איז דאָס ניט אַלץ, וואָס מע דאַרף צוליב דעם, אַז מע זאָל פון דער קאָאָפּעראַציע, בלויז פון איין קאָאָפּעראַציע, וועלכע מיר האָבן פריער טרע-טירט אַלס אַ הענדלערשע און וועלכע מיר האָבן פון אַ גע-וויסער זייט דאָס רעכט צו טרעטירן אויך איצט באַם נעפּ, צי איז דאָס ניט אַלדאָס נויטיקע אַף אויסבויען די פולע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט? דאָס איז נאָך ניט די בויאונג פון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט, אָבער דאָס איז אַלדאָס נויטיקע און גענוגנדע פאַר דער דאָזיקער בויאונג*) (זע לענינס ווערק, באַנד 18, טייל 2, זייט 140).

אַזוי אַרום האָבן מיר צוויי ליניעס אין דער גרונט-פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פון זיגרייכן בויען דעם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד, וועגן דער מעגלעכקייט פון זיג פון די סאָציאַלי-סטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט איבער די קאַפּיטאַליס-טישע עלעמענטן, ווייל, כאַווײרים, די מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד באַטייט ניט קיין אַנדער זאַך אוי-סער דער מעגלעכקייט פונם זיג פון די סאָציאַליסטישע עלע-מענטן פון אונזער ווירטשאַפט איבער די קאַפּיטאַליסטישע עלע-מענטן,—די ליניע פון לענינען און פון לענינזם און די ליניע פון טראָצקין און פון טראָצקיזם. דער לעניניזם לייזט דידאָזיקע

*) מיין קורסיוו. י. סט.

פראַגע פּאָזיטיוו. פאַרקערט, דער טראָצקיזם לייקנט אָפּ די מעג־לעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד אפן יעסאָד פון די אינערלעכע קרעפטן פון אונזער רעוואָלוציע. אויב די ערשטע ליניע איז אַ ליניע פון אונזער פּאַרטיי, איז די צווייטע ליניע אַ דערנעענטערונג צו די אַנשויאונגען פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע.

אָט פאַרוואָס עס ווערט געזאָגט אינם פּראָיעקט פון די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, אַז דער טראָצקיזם איז אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אָפּנויג אין אונזער פּאַרטיי.

דערפון טאַקע דרינגט אַרויס יענער אָנסאָפּעקדיקער פאַקט, אַז אונזער רעוואָלוציע איז אַ ס אָ צ י אַ ל י ס ט י ש ע רעוואָלוציע, אַז זי שטעלט פאָר מיט זיך ניט נאָר אַ סיגנאַל, אַ שטויס און אן אויסגאַנגס־פּונקט פון דער וועלט־רעוואָלוציע, נאָר אויך אַ באַזע, אַ באַזע אַ נויטיקע און אַ גענוגע אָף אויסבויען אַ פולע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין אונזער לאַנד.

אַזוי אַרום, קאָנען מיר און דאַרפן באַזיגן די קאַפּיטאַליס־טישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט. מיר קאָנען און דאַרפן אויסבויען די סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין אונזער לאַנד. אָבער צי קאָן מען אָנרופן דעמדאָזיקן ניצאָכן אַ פולן, אן ענד־גילטיקן? ניין, מע קאָן ניט. באַזיגן אונזערע קאַפּיטאַליסטן קאָנען מיר, בויען דעם סאָציאַליזם און אויסבויען אים זיינען מיר אים־שטאַנד, אָבער דאָס באַטייט נאָך ניט, אַז מיר זיינען אימשטאַנד דערמיט גופע דאָס לאַנד פון דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט צו גאַראַנטירן פון געפאַרן פון אויסן, פון געפאַרן פון אינטערווענציע און פון דער פאַרבונדענער מיט איר רעסטאַוראַציע, אויפשטע־לונג פונום אַלטן סיידער. מיר לעבן ניט אָף קיין אינזל. מיר לעבן אין אַ קאַפּיטאַליסטישער אַרומרינגלונג. דער אומשטאַנד, וואָס מיר בויען דעם סאָציאַליזם און מיר רעוואָלוציאָניזירן דערמיט גופע די אַרבעטער פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער,—מוז אַרויס־רופן אַ האַס און פיינטשאַפט מיצאַד דער גאַנצער קאַפּיטאַליסטי־

שער וועלט. מיינען, אַז די קאַפּיטאַליסטישע וועלט קאָן גלייכגיל־טיק צוזעען אונזערע ערפאָלגן אפן ווירטשאַפטלעכן פראָנט, די ערפאָלגן, וועלכע רעוואָלוציאָניזירן ז'עם אַרבעטער־קלאַס פון דער גאַנצער וועלט,—דאָס הייסט אַריינפאַלן אין א אילוזיע. דעריבער איז קאָלזומאַן מיר בלייבן אין אַ קאַפּיטאַליסטישער אַרומרינגלונג, קאָלזומאַן דער פּראָלעטאַריאַט האָט ניט געזיגט לעכאָלאָפּאָכעס אין אַ ריי לענדער, קאָנען מיר ניט רעכענען אונזער ניצאָכן פאַר אַן ענדגילטיקן. וואָס פאַר ערפאָלגן מיר זאָלן ניט האָבן אין אונזער בויאונג, קאָנען מיר ניט רעכענען דאָס לאַנד פון פּראָלעטאַרי־שער דיקטאַטור פאַר גאַראַנטירט פון געפאַרן פון אויסן. קעדיי צו זיגן ענדגילטיק, דאַרף מען זיך דערביי דערשלאָגן, אז די איצטיקע קאַפּיטאַליסטישע אַרומרינגלונג זאָל פאַרביטן ווערן אף אַ סאָציאַליסטישער ארומרינגלונג, מע דאַרף זיך דערשלאָגן, אז דער פּראָלעטאַריאַט זאָל זיגן לעכאָלאָפּאָכעס נאָך אין עטלעכע לענדער. בלויז דאַן קאָן מען רעכענען אונזער ניצאָכן פאַר אַ פולן און ענדגילטיקן.

אָט פאַרוואָס מיר באַטראַכטן דעם זיג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד ניט ווי אַ זעלבסטציל, נאָר ווי אַ שטיצפּונקט, ווי אַ מיטל, ווי אַ וועג פאַרן ניצאָכן פון דער פּראָלעטאַרישער רע־וואָלוציע אין אנדערע לענדער.

אָט וואָס עס האָט וועגן דעם געשריבן דער כ׳ לענין:

„מיר לעבן,—זאָגט לענין,—ניט בלויז אין אַ מעלוכע, נאָר אין אַ סיסטעם פון מעלוכעס, און די עקזיסטענץ פון דער ראַטן־רעפּובליק באַנאַנד מיט די אימפּעריאַליסטישע מעלוכעס אַ לאַנגע צייט איז ניט דענקבאַר. סאָפּקאָלסאָף וועט אָדער איינס אָדער דאָס צווייטע זיגן. און ביז וואנען דאָס וועט פאָרקומען, איז אומפאַרמיידלעך אַ ריי שרעקלעכסטע צוזאַמענשטויסן צווישן דער ראַטן־רעפּובליק און די בורזשואזע מעלוכעס. דאָס הייסט, אַז אויב נאָר דער פּראָלעטאַריאַט, אַלס הערשנדיקער

קלאַס, ווײל און וועט הערשן, דאַרף ער דאָס דערווייזן אויך מיט זיין מיליטערישער אָרגאַניזאַציע" (לענין, באַנד 16, זייט 102).

דערפון דרינגט, אז די געפאַר פון א מיליטערישער אינטערווענציע עקזיסטירט און וועט נאָך עקזיסטירן א לאַנגע צייט. א צווייטע פראַגע איז, צי קאָנען איצט די קאַפּיטאַליסטן פאַרנעמען קעגן דער ראַטן-רעפּובליק אן ערנסטע אינטערווענציע. דאָס איז נאָך א פראַגע. דאָ הענגט פיל אָפּ פון דער אויפירונג פון די אַרבעטער פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער, פון זייער מיטגעפיל צום לאַנד פון פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור, פונם גראַד אָנהענגערישקייט זייערער צו דער זאַך פון סאָציאַליזם. אַז די אַרבעטער פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער קאָנען איצט ניט שטיצן אונזער רעוואָלוציע מיט א רעוואָלוציע קעגן זייערע קאַפּיטאַליסטן, — דאָס איז דערווייל א פאַקט. נאָר אַז די קאַפּיטאַליסטן זיינען ניט אימשטאַנד אויפצוהויבן „זייערע" אַרבעטער אף אַ מילכאָמע קעגן אינזער רעפּובליק, — דאָס איז אויך א פאַקט. אָבער מילכאָמע האַלטן מיטן לאַנד פון דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט אָן די אַרבעטער קאָן מען ניט איצטיקע צייטן אָן דער געפאַר אויפצושטעלן דעם קאַפּיטאַליזם אין א טויט-ריזיקע. וועגן דעם ריידן די אַנצאָליקע אַרבעטער-דעלעגאַציעס, וועלכע קומען צו פאָרן אין אונזער לאַנד, קעדיי דורכצוקאָנטראָלירן אונזער אַרבעט פון בויען דעם סאָציאַליזם. וועגן דעם רעדט דער קאָלאָסאַלער מיטגעפיל, וועלכן עס האָט צו דער ראַטן-רעפּובליק דער אַרבעטער-קלאַס פון דער גאַנצער וועלט. אף דעמדאָזיקן מיטגעפיל באַזירט זיך אויך איצט די אינטערנאַציאָנאַלע לאַגע פון אונזער רעפּובליק. אָן אים וואָלטן מיר איצט געהאַט א ריי נייע פּרואוון פון אינטערווענציע, אַ איבעררייס פון אינזער בוי-אַרבעט, עס וואָלט אויסגעפעלט דער פעריאָד פאַר „איבערכאַפּן דעם אָטעם".

אָבער אויב איצט איז די קאַפּיטאַליסטישע וועלט ניט אימשטאַנד אַרויסצוגיין אין א מיליטערישער אינטערווענציע קעגן אונזער לאַנד, הייסט דאָס נאָך ניט, אַז זי וועט דאָס קיינמאָל

ניט זיין בעקויעך צו טאָן. אַלנפאַלס שלאָפן די קאַפּיטאַליסטן ניט, און זיי נעמען אָן אַלע מיטלען, קעדיי אָפּצושוואַכן די אינטער-נאַציאָנאַלע פּאָזיציעס פון אונזער רעפּובליק און צו שאַפן פאַר-האַנאָכעס פאַר אַ אינטערווענציע. דעריבער טאָר מען ניט האלטן פאַר אויסגעשלאָסן סאַי די פּרואוון פון אינטערווענציע, סאַי די מיט זיי פאַרבונדענע מעגלעכקייט צו רעסטאַווירן די אַלטע פּאַ-ראָנדקעס.

לענין איז דעריבער גערעכט, ווען ער זאָגט:

„קאָלזמאַן אונזער ראַטן-רעפּובליק וועט בלייבן אן איינזאַ-מער ראנד פון דער גאַנצער קאַפּיטאַליסטישער וועלט, ביז דע-מאָלט — וואָלט געווען אן אבסאָלוט לעכערלעכע פאַנטאַזיאָריש-קייט און אוטאָפּיזם צו טראַכטן וועגן דעם פאַרשווינדן פון די אָדער יענע געפאַרן. פאַרשטייט זיך, אַז קאָלזמאַן אַזעלכע קאַר-דינאַלע הייפּוכים זיינען פאַרבליבן, בלייבן אויך די געפאַרן, און פון זיי קאָן מען אין ערגעץ ניט אַנטלויפן" (זע באנד 17, זייט 408—409).

אָט פאַרוואָס לענין זאָגט, אַז:

„ענדגילטיק זיגן קאָן מען נאָר אין אלוועלטלעכן מאַסשטאַב און בלויז דורך די געמיינזאַמע אָנשטרענגונגען פון די אַרבע-טער פון אַלע לענדער" (זע באַנד 15, זייט 287).

אַלזאָ, וואָס איז אַזוינס דער זיג פונם סאָציאַליזם אין אונ-זער לאַנד?

דאָס הייסט דעראָבערן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און אויסבויען דעם סאָציאַליזם, בייקומענדיק אַזוי אַרום די קאַ-פּיטאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט אַפן גרונט פון די אינערלעכע קרעפטן פון אונזער רעוואָלוציע.

וואָס איז אַזוינס דער ענדגילטיקער ניצאָכן פונם סאָציאַ-ליזם אין אונזער לאַנד?

דאָס הייסט שאַפן א פולע גאראַנטיע קעגן אינטערווענציע און קעגן פּרואוון פון רעסטאַוראַציע אַפן גרונט פונם זיג פון דער

סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע לעכאַלאַפּאָכעס אין עטלעכע לענדער.

אויב די מעגלעכקייט פונם זיג פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד באַטייט די מעגלעכקייט צו לייזן די אינערלעכע ווידערשפּרוכן, וועלכע לאָזן זיך פולשטענדיק בייקומען פאַר איין לאַנד (מיר מיינען, פאַרשטייט זיך, אונזער לאַנד), איז די מעגלעכקייט פון ענדגילטיקן זיג פונם סאָציאַליזם באַטייט די מעגלעכקייט צו לייזן די אויסערלעכע ווידערשפּרוכן צווישן דעם לאַנד פון סאָציאַליזם און די לענדער פון קאַפּיטאַליזם, די ווידערשפּרוכן, וועלכע קאָנען בייגעקומען ווערן בלויז דורך די קרעפטן פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין עטלעכע לענדער.

ווער עס מישט צונויף דיזאָזיקע צוויי רייען ווידערשפּרוכן, דער איז אָדער אַ האָפּענונגסלאָזער פּלאָנטערער, אָדער אַ פאַרפאַלענער אָפּאָרטוניסט.

דאָס איז די גרונט-ליניע פון אונזער פּאַרטיי.

רעזאָלוציע פון דער 14־טער קאָנפערענץ פון אלק"פּ (ב).

צום ערשטן מאָל האָט דיזאָזיקע ליניע באַקומען איר אָפּיציעלן פּאַרטיי-אויסדרוק אין דער באַוואוסטער רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ איבער דער פראַגע וועגן דער אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע, וועגן דער סטאַביליזאַציע פונם קאַפּיטאַליזם און דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד. איך האַלט, אַז דיזאָזיקע רעזאָלוציע איז איינע פון די וויכטיקסטע דאָקומענטן אין דער געשיכטע פון אונזער פּאַרטיי ניט בלויז דערפאַר, ווייל זי שטעלט פאָר די גרעסטע דעמאָנסטראַציע לעטוויועס דער לענינשער ליניע אין דער פראַגע וועגן דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד, נאָר אויך דערפאַר, ווייל זי איז צוזאַמען דערמיט אַ דירעקטע פאַרורטיילונג פון טראָצקיזם. איך האַלט, אַז עס וואָלט געווען ניט איבעריק צו פאַרצייכענען די וויכטיקסטע פּונקטן פון דערדאָזיקער רעזאָלוציע, וועלכע איז אָנגענומען גע-

וואָרן, ווי מאָדנע דאָס קומט ניט אויס, לויטן פּאַרטראַג פון כ׳ זינאָוויעוו (אַ באַוועגונג אין זאַל).

אָט וואָס עס ווערט געזאָגט אין דערדאָזיקער רעזאָלוציע וועגן דעם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד:

„ביכלאַל דער ניצחון פון סאָציאַליזם (ניט אין זין פון ענדגילטיקן ניצחון) איז אומבאַדינגט מעגלעך אין איין לאַנד“.

איבער דער פראַגע וועגן דעם ענדגילטיקן ניצחון פונם סאָציאַליזם ווערט אין דער רעזאָלוציע געזאָגט:

„...דאָס פאַראַנענזיין פון צוויי דירעקט קעגנזעצלעכע געזעלשאַפטלעכע סיסטעמען רופט אַרויס אַ שטענדיקע דראָונג פון קאַפּיטאַליסטישער בלאָקאַדע, פון אַנדערע פאָרמען עקאָנאָמישן דרוק, פון באַוואָפנטער אינטערווענציע, רעסטאַווראַציע. די איינציקע גאַראַנטיע פאַרן ענדגילטיקן ניצחון פון סאָציאַליזם, ד. ה. די גאַראַנטיע קעגן רעסטאַווראַציע איז, הייסט עס, די זיגרייכע סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע אין אַ ריי לענדער“.

און אָט וואָס עס איז געזאָגט געוואָרן אין דער רעזאָלוציע איבער דער פראַגע וועגן אויסבויען אַ פולשטענדיקע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט און וועגן טראָצקיזם:

„פון דאַנען איז קלאָל ניט געדרונגען, אַז עס איז אוממעגלעך אויסצובויען אַ פולשטענדיקע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין אַזאַ אָפּגעשטאַנען לאַנד, ווי רוסלאַנד, אָן דער „מעלוכישער הילף“ (טראָצקי) פון די לענדער מער אַנטוויקלטע אין טעכניש-עקאָנאָמישן זין. אַ באַשטאַנדטייל פון דער טראָצקיסטישער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע איז די באַהויפּטונג, אַז „דער עכטער אויפשטייג פון דער סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט אין רוסלאַנד וועט ווערן מעגלעך ערשט נאָכן ניצחון פונם פּראָלעטאַריאַט אין די וויכטיקסטע לענדער פון אייראָפּע“ (טראָצקי, 1922 יאָר), — אַ באַהויפּטונג, וואָס פאַרמישפּעט דעם פּראָלעטאַריאַט פון פסס״ר אינם איצטיקן פּעריאָד אויף פּאַטא-

ליסטישע פּאַסיווקייט. קעגן אַזוינע „טעאָריעס" האָט כ׳ לענין געשריבן: „ביז גאָר שאַבלאָניש איז בײַ זיי דער מאָטיוו, וואָס זיי האָבן אויסגעלערנט אַף אויסווייניק בעאיים דער אנטוויקלונג פון דער מאַירעװ-אייראָפּעאישער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע און וועלכער באַשטייט אין דעם, אַז מיר זיינען ניט דערוואַקסן ביזן סאָציאַליזם, אַז בײַ אונז זיינען ניטאָ, ווי עס דריקן זיך אויס פאַרשיידענע „געלערנטע" הערן פון זיי, קיין אָביעקטיווע פאָרהאַנאָכעס פאַרן סאָציאַליזם" (נאָטיצן וועגן סוכאנאָוון). (רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ פון רק"פ „וועגן די אויפגאַבן פון קאָמינטערן און רק"פ (ב) אין צוזאַמענהאַנג מיטן פאַרברייטערטן פלענום פונם אויספירקאָם פונם קאָמינטערן").

איך האַלט, אַז אָט די גרונט-פונקטן פון דער רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ נויטיקן זיך ניט אין דערקלערונגען. עס איז אומעגלעך זיך אויסצודריקן מער קלאָר און באַשטימט. אַ באַזונדער אויפמערקזאַמקייט ציט צו זיך יענץ אָרט פון דער רעזאָלוציע, וואו צווישן טראָצקיזם און סוכאַנאָווערײַ שטייט אַ גלייכהייט-צייכן. און וואָס איז אַזוינס סוכאַנאָווערײַ? מיר ווייסן פון לעניגס באַוואוסטע אַרטיקלען קעגן סוכאַנאָוון, אַז סוכאַנאָווערײַ איז אַ מין סאָציאַל-דעמאָקראַטיזם, מענשעוויזם. דאָס איז באַזונדערס נויטיק אונטערצושטרייכן, קעדיי צו פאַרשטיין, פאַרוואָס כ׳ זינאָוויעוו, וואָס האָט פאַרטיידיקט אַף דער 14 קאָנפערענץ דידאָזיקע רעזאָלוציע, איז נאָכדעם אַוועק פון איר און איז צוגעשטאַנען צום שטאַנדפונקט פון טראָצקין, מיט וועלכן ער געפינט זיך איצט אין אַ בלאָק.

אין צוזאַמענהאַנג מיט דער אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע פאַרצייכנט ווייטער די רעזאָלוציע צוויי אפנויגן פון דער גרונט-ליניע פון דער פּאַרטיי, וועלכע קאָנען שאפן אַ געפאַר פאַר דער פּאַרטיי.

אָט וואָס עס ווערט געזאָגט אין דער רעזאָלוציע וועגן דידאָזיקע געפאַרן:

„אין צוזאַמענהאַנג מיט דער לאַגע, וואָס האָט זיך אויס-געבילדעט אָף דער אינטערנאַציאָנאַלער ארענע, קאָנען אונזער פאַרטיי אינם געגעבענעם פעריאָד דראָען צוויי גע-פאַרן: 1) אן אָפּנויג צו פאסיווקייט, וואָס דרינגט אַרויס פון צו פיל פארברייטערטן אויסטייטשן די סטאביליזאַציע פונם קאַפּיטאַליזם, וועלכע האָט זיך וואו ניט וואו אָנגעמערקט, און דעם פארלאנגזאמטן טעמפּ פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רע-וואָלוציע, דאָס פעלן פון אַ גענוגנדיקן אימפּולס פאַר דער ענערגישער און סיסטעמאטישער אַרבעט איבערן אויסבויען אַ סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין פסס"ר, ניט געקוקט אפן פאַר-לאנגזאמטן טעמפּ פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע און 2) אן אָפּנויג צו נאַציאָנאַלער באגרעניצטקייט, דאָס פאַרגעסן די פליכטן פון אינטערנאַציאָנאַלע פּראָלעטארישע רעוואָלוציאָ-נערן, די אומבאוואוסטזיניקע ביטלדיקע באַציאונג צו דעם, וואָס דער שיקזאַל פון פסס"ר איז צום ענגסטן אָפּהענגיק פון דער זיך אַנטוויקלענדיקער, האָגאָם לאַנגזאַם, אינטערנאַציאָנאַ-לער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, דאָס ניט פאַרשטיין, אז ניט נאָר די אינטערנאַציאָנאַלע באַוועגונג נויטיקט זיך אין דער עקזיסטענץ, פאַרפעסטיקונג און פאַרשטארקונג פון דער מעכ-טיקייט פון דער ערשטער אין דער וועלט פּראָלעטאַרישער מעלוכע, נאָר אז אויך די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט אין פסס"ר נויטיקט זיך אין הילף מיצאַד דעם אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאריאט" (רעזאָלוציע פון דער 14 קאָנפערענץ פון ר. ק. פּ. „וועגן די אויפגאַבן פון קאָמינטערן און רק"פּ (ב) אין צו-זאַמענהאַנג מיטן פארברייטערטן פלענום פונם אויספירקאָם פונם קאָמינטערן").

פון דערדאָזיקער ציטאַטע איז צו זעען, אַז די 14 קאָנפע-רענץ האָט, ווען זי רעדט וועגן דעם ערשטן אפּנויג, געהאַט אין זינען דעם אָפּנויג צום ניטגלויבן אינם ניצאָכן פון דער סאָציאַ-ליסטישער בויאונג אין אונזער לאַנד, וועלכער איז פאַרשפּרייט

צווישן די טראָצקיסטן; ריידנדיק שוין וועגן דעם צווייטן אָפּנויג, האָט זי געהאַט אין זינען דעם אָפּנויג צום פאַרגעסן די אינטער־נאַציאָנאַלע פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע, וואָס איז ביז א געוויסן גראַד פאַרשפּרייט צווישן אייניקע טוער לויט דער ליניע פון אינטערנאַציאָנאַלער פּאָליטיק, וועלכע שלאָגן זיך אַראָפּ צומאָלס אויף דער פּאָזיציע פון איינשטעלן „איינפלוס-ספערן" אין די אָפּהענגיקע לענדער.

שטעמפּלענדיק אָט די צוויי אָפּנויגן, האָט די פּאַרטיי אין גאַנצן גענומען און איר צענטראַל-קאָמיטעט דערקלערט אַ מיל-כאָמע די געפאַרן, וואָס גייען לויט דער ליניע פון דידאָזיקע אָפּנויגן.

אָט דאָס זיינען די פאַקטן.

ווי אזוי האָט געקאָנט פּאַסירן, אַז כ' זינאָוויעוו, וועלכער האָט פאַרטיידיקט די רעזאָלוציע פון דער 14 קאָנפערענץ אין אַ ספּעציעלן פאָרטראַג, איז נאָכדעם אוועק פון דער ליניע פון דער־דאָזיקער רעזאָלוציע, וועלכע איז צוזאַמען דערמיט די ליניע פון לעניניזם, ווי אַזוי האָט עס געקאָנט פּאַסירן, וואָס, אַוועקגייענדיק פונם לעניניזם, האָט ער צוזאַמען דערמיט געוואָרפן לויטן אַדרעס פון דער פּאַרטיי די לעכערלעכע באַשולדיקונג אין נאַציאָ־נאַלער באַגרעניצטקייט און האָט צוגעדעקט זיין אָפּגאַנג פון לע־ניניזם מיט דערדאָזיקער באַשולדיקונג,—וועגן אָט דעם פּאַקוס וועל איך זיך, כאָווירים, באַלד באַמיען צו דערציילן.

דער איבערגאַנג פון דער „נייער אָפּאָזיציע" צום טראָצקיזם.

די כלוקעדייעס צווישן די איצטיקע לידערס פון דער „נייער אָפּאָזיציע", די כ"כ קאַמעניעוו און זינאָוויעוו, מיטן צענ-טראַל-קאָמיטעט פון אונזער פּאַרטיי איבער דער פראַגע וועגן דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד האָט צום ערשטן מאָל אָנגענומען אַן אָפענע פאָרם ערעוו דער 14 קאָנפערענץ. איך

האָב אין אויג איינע פון די זיצונגען פון דער פּאָליטביוראָ פון צ. ק. ערעוו דער קאָנפערענץ, וואו קאַמעניעוו און זינאָוויעוו האָבן זיך געפּרואווט פאַרטיידיקן אין דערדאָזיקער פראַגע אַן אייגנאַרטיקן שטאַנדפּונקט, וועלכער האָט ניט קיין שום שײַכעס מיט דער ליניע פון דער פּאַרטיי און פאַלט אין גרונט צונויף מיט סוכאַנאָווס פּאָזיציע.

אָט וואָס עס האָט מיקויעך דעם געשריבן דער מאָסקווער קאָמיטעט פון אלק״פּ אלס ענטפער אף דער געוויסער דערקלע-רונג פונם געוועזענעם לענינגראַדער אויבנאָן אין דעקאַבר 1925 יאָר, ד. ה. אין 7 כאַדאָשים ארום:

„ערשט ניט לאַנג האָבן די כאַווײרים קאַמעניעוו און זי-נאָוויעוו פאַרטיידיקט אין פּאָליטביוראָ דעם שטאַנדפּונקט, אַז מיר וועלן קלוימערשט ניט קאָנען בייקומען די אינערלעכע שוועריקייטן צוליב אונזער טעכנישער און עקאָנאָמישער אָפּגע-שטאַנענקייט, אויב נאָר אונז וועט ניט ראַטעווען די אינטער-נאַציאָנאַלע רעוואָלוציע. מיר אָבער, צוזאמען מיט דער מער-הייט פון צ. ק., רעכענען, אז מיר קאָנען בויען דעם סאָציאַליזם, אז מיר בויען אים און וועלן אים אויסבויען, ניט געקוקט אַף אונ-זער טעכנישער אָפּגעשטאַנענקייט און קעגן איר. מיר רעכענען, אַז דידאָזיקע בויאונג וועט גיין, פאַרשטייט זיך, פיל לאַנגזאַמער, איידער אין די באַדינגונגען פון אלוועלטלעכן ניצאָכן, אָבער דאָך גייען מיר און וועלן גיין פאָרויס. פונקט אזוי רעכענען מיר, אז דער שטאַנדפּונקט פון די כ״כ קאַמעניעוו און זינאָוו-יעוו דריקט אויס אַן אומגלויבן אין די אינערלעכע קרעפטן פון אונזער ארבעטער-קלאַס און פון די פויערשע מאַסן, וועלכע גייען נאָך אים. מיר האַלטן, אז דאָס איז אַן אָפּגאַנג פון דער לענינשער פּאָזיציע" (זע דעם „ענטפער").

איך מוז פאַרצייכענען, כאַווײרים, אז דיזאזיקע דערקלערונג פונם מאָסקווער קאָמיטעט, וואָס איז אָפּגעדרוקט געוואָרן אין „פּראַוודאַ" אין טאָג פון דער עפענונג פונם 14 צוזאַמענפאָר,

האָבן די כּאַווייריס קאַמעניעוו און זינאָוויעוו ניט געפּרואווט אפילע אָפּצולייקענען און שטילשווייגנדיק אנערקענט מיט דעם גופע, אַז די באשולדיקונגען, וועלכע דער מאָסקווער קאָמיטעט האָט ארויסגערוקט, אַנטשפּרעכט דער ווירקלעכקייט.

אַף דער 14 קאָנפערענץ גופע האָבן די כ״כ קאַמעניעוו און זינאָוויעוו אנערקענט פאָרמעל די ריכטיקייט פון דער פּאַרטיי־ליניע איבער דער פראַגע וועגן דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. זיי זיינען געווען גענויט דערצו אפּאָנים צוליב דעם אומשטאַנד, וואָס קאַמעניעווס און זינאָוויעווס שטאַנדפּונקט האָט ניט געפונען קיין מיטגעפיל צווישן די מיטגלידער פון צ. ק. נאָך מער, זינאָוויעוו האָט, ווי איך האָב שוין געזאָגט, אַפילע פּאַרטיידיקט אין אַ ספּעציעלן פּאָרטראַג אף דער 14 קאָנפערענץ די באוואוסטע רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ, וועלכע דריקט אויס, ווי איר האָט געהאַט די מעגלעכקייט זיך איבערצייגן אין דעם, די ליניע פון אונזער פּאַרטיי. אָבער די ווייטערדיקע געשעענישן האָבן באוויזן, אַז זינאָוויעוו און קאַמעניעוו האָבן פאַרטיידיקט די פּאַרטייאישע ליניע אף דער 14-טער קאָנפערענץ בלויז פאָרמעל, אויסערלעך, בלייבנדיק אין טאָך אף זייערע פּאָזיציעס. דאָס דערשיינען פונם כ׳ זינאָוויעווס בוך „לעניניזם״ אין סעפּטיאַבער פון 1925 יאָר שטעלט מיט זיך פאָר אין דער הינזיכט א „געשעעניש״, וואָס פירט דורך א גרעניץ צווישן זינאָוויעוון, וועלכער האָט פאַרטיידיקט אף דער 14-טער קאָנפערענץ די ליניע פון דער פּאַרטיי, און זינאָוויעוון, וועלכער איז אָפּגעטראָטן פון דער פּאַרטיי־ליניע, פון לעניניזם — צו דער אידייאישער פּאָזיציע פון טראָצקיזם.

אָט וואָס עס שרייבט דער כ׳ זינאָוויעוו אין זיין בוך:

„אונטערן ענדגילטיקן ניצאָכן פון סאָציאַליזם דאַרף מען פאַרשטיין לעכאָלאַפּאָכעס: 1) די פאַרניכטונג פון די קלאַסן און, הייסט עס, 2) די אָפּשאַפונג פון דער דיקטאַטור פון איין קלאַס, אין געגעבענעם פאַל די פּראָלעטאַרישע דיקטאַטור״...

„קעדיי נאָך פּינקטלעכער זיך קלאָר מאַכן“,—זאָגט ווייטער דער כ׳ זינאָוויעוו, — ווי עס האַלט מיט דער פראַגע בא אונז אין פסס״ר אין 1925 יאָר, דאַרף מען אונטערשיידן 2 זאַכן: 1) די געזיכערטע מ ע ג ל ע כ ק יי ט צו בויען דעם סאָציאַליזם, — אזאַ מעגלעכקייט צו בויען סאָציאַליזם קאָן מען, פאַרשטייט זיך, דענקען אויך אין די ראַמען פון איין לאַנד, און 2) די ענדגילטיקע אויסבויאונג און פאַרפעסטיקונג פונם סאָציאַליזם, ד. ה. די פאַרווירקלעכונג פונם סאָציאַליסטישן רעזשים, פון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט“... (זע כ׳ זינאָוויעווס „לעניניזם“, ז. 291 און 293).

איר זעט, אז דאָ איז אַלץ איבערגעפּלאָנטערט און איבערגעקערט מיטן קאָפּ אַראָפּ. לויט זינאָוויעוון קומט אויס, אז זיגן, אין זין פונם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד — הייסט האָבן די מעגלעכקייט צו בויען דעם סאָציאַליזם, אָבער ניט האָבן די מעגלעכקייט אים אויסצובויען. בויען, זייענדיק זיכער, אז דו וועסט ניט אויסבויען. אָט וואָס עס הייסט, ווי עס ווייזט זיך אַרויס, בא זינאָוויעוון דער זיג פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד (געלעכטער). וואָס איז שאַיעך די אויסבויאונג פון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט, פּלאָנטערט ער זי צונויף מיט דער פראַגע וועגן ענדגילטיקן זיג, דעמאָנסטרירנדיק דערמיט גופע זיין אַבסאָלוטן ניט פאַרשטיין די פראַגע אין גאַנצן גענומען וועגן דעם זיג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. בויען די סאָציאַליסטישעווירטשאַפט, ווייסנדיק, אז דו וועסט ניט אויסבויען,—אָט צו וואָס עס האָט זיך דערקייקלט דער כ׳ זינאָוויעוו.

עס איז שוין אָפּגערעדט, אז אזא פּאָזיציע האָט קיין שאַיכעס ניט צו דער גרונט-ליניע פונם לעניניזם וועגן דער בויאונג פון סאָציאַליזם. עס איז שוין אָפּגערעדט, אַז אפשוואַכנדיק דעם ווילן פונם פּראָלעטאַריאַט צו דער בויאונג פונם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד און טאָרמאָזירנדיק דערמיט גופע די פאַנאַנדערבינדונג פון דער רעוואָלוציע אין אנדערע לענדער, קערט אַזאַ פּאָ-

ליטיק איבער מיטן קאָפּ אַראָפּ די עצעם יעסוידעס פון אינטער-נאַציאָנאַליזם. דאָס איז די פּאָזיציע, וועלכע גייט דירעקט צו און דערלאַנגט א האַנט דער אידייאישער פּאָזיציע פונם טראָצקיזם.

דאָסזעלבע דאַרף מען זאָגן וועגן די ארויסטרעטונגען פונם כ׳ זינאָוויעוו אָפּן 14 צוזאַמענפּאָר אין דעקאַבער פון 1925 יאָר. אָט וואָס ער האָט געזאָגט אָפּן 14 צוזאמענפּאָר, קריטיקירנדיק דעם כ׳ יאַקאָוולעוו:

„גיט א קוק, צו וואָס עס האָט זיך, לעמאָשל, דערעדט דער כ׳ יאַקאָוולעוו אָף דער לעצטער קורסקער גובפּאַרטקאָנפּע-רענץ. — „צי קאָנען מיר אין איין לאַנד, — פרעגט ער, — ארומ-גערינגלט פון אלע זייטן מיט קאַפּיטאַליסטישע סאָנים, צי קאָ-נען מיר אין אזעלכע באַדינגונגען אויסבויען דעם סאָציאַליזם אין איין לאַנד?" און ער ענטפערט: „אָפּן סמאַך פון אלץ, וואָס עס איז געזאָגט געוואָרן, האָבן מיר דאָס רעכט צו זאָגן, אז ניט בלויז מיר בויען דעם סאָציאַליזם, נאָר אז, ניט געקוקט דערויף, וואָס מיר זייגען דערווייל אין דער וועלט דאָס איינ-ציקע ראטן-לאַנד, די איינציקע ראטן-מעלוכע, — וועלן מיר דעמדאָזיקן סאָציאַליזם אויסבויען". („קורסקאַיא פראַוודאַ" נומ. 279 פונם 8 דעקאַבער 1925 י.). צי איז דאָס א לעניני-שע שטעלונג פון דער פראַגע, צי שמעקט דאָ ניט מיט נאַציאָנאַלער באַגרעניצטקייט?*) (זינאָוו-יעוו, שלוס-וואָרט אפן 14 פּארטיי-צוזאַמענפּאָר).

עס קומט אויס, אז דער כ׳ יאַקאָוולעוו, וועלכער האָט פּארטיידיקט אין גרונט די ליניע פון דער פּארטיי און פון לעני-ניזם, פאַרדינט די באַשולדיקונג אין נאַציאָנאַלער באַגרעניצטקייט. עס קומט אויס, אז פּארטיידיקן די ליניע פון דער פּאַרטיי, וואָס איז פאַרפעסטיקט געוואָרן אין דער באַוואוסטער רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ, — הייסט ארייגפאַלן אין נאַציאָנאַלער באַגרעניצטקייט. אָט אזוינס הייסט טאָקע באַ אונז: זיך דערקייקלט!

*) מיין קורסיוו. — י. סט.

אין דעם, אייגנטלעך, איז פאַרבאָרגן דער פּאָקוס, וועלכן עס מאכט דער כ׳ זינאָוויעוו און וועלכער באַשטייט אין דעם, וואָס זיין אָפּגאַנג פון לעניניזם צו דער פּאָזיציע פון טראָצקיזם סטאַרעט ער זיך צו פאַרדעקן מיט לעכערלעכע באשולדיקונגען לויטן אדרעס פון די לעניניסטן אין נאַציאָנאלער באַגרעניצטקייט.

דעריבער זאָגן די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק דעם רעכטן עמעס, ווען זיי באהויפּטן, אז די נייע אָפּאָזיציע איז אריבערגעגאַנגען אף דער זייט פונם טראָצקיזם אין דער גרונט-פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פונם ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד, אָדער — וואָס עס איז דיזעלבע זאַך, — אין דער פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

עטוואָס א באזונדערע לאַגע פאַרנעמט אין דערדאָזיקער פראַגע פּאָרמעל דער כ׳ קאַמעניעוו, וואָס דאָס דאַרף דאָ פארצייכנט ווערן. דאָס איז א פאַקט, אַז דער כ׳ קאַמעניעוו האָט טראָץ דעם כ׳ זינאָוויעוו אָפן דערקלערט, סאַי אף דער 14-טער פּאַרטיי-קאָנפערענץ, סאַי אפן 14 פּארטיי-צוזאַמענפאָר וועגן זיין סאָלידאַריטעט מיט דער ליניע פון דער פּאַרטיי אין דער פראַגע וועגן דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. דאָך האָט דער 14 צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי ניט גענומען ערנסט די דערקלערונג פונם כ׳ קאַמעניעוו, ניט געגלויבט אים אַפן וואָרט, צורעכענענדיק אים אין זיין רעזאָלוציע איבערן פאָרטראַג פונם צ. ק. צו דער גרופּע כאווייריס, וועלכע זיינען אָפּגעגאַנגען פונם לעניניזם. פאַרוואָס? דערפאַר, וואָס דער כ׳ קאַמעניעוו האָט ניט געוואָלט און ניט געפונען פאַר נויטיק צו אונטערשטיצן מיט טאַט זיין דערקלערונג וועגן דער סאָלידאַריטעט מיט דער פּאַרטיי-ליניע. און וואָס הייסט אונטערשטיצן די דערקלערונג מיט טאַט? דאָס הייסט רייסן מיט די, וועלכע פירן דעם קאַמף קעגן דער ליניע פון דער פּאַרטיי. די פּאַרטיי ווייסט ניט ווייניק ביישפּילן, ווען מענטשן, וועלכע האָבן דערקלערט אַפן וואָרט וועגן זייער סאָלי-

דאַריסעט מיט דער פּאַרטיי, האָבן פֿאַרגעזעצט צוזאַמען דערמיט פּאָליטישע פּריינטשאַפֿט מיט די עלעמענטן, וועלכע האָבן געפֿירט א קאַמף קעגן דער פּאַרטיי. לענין פֿלעגט אין אַזעלכע פֿאַלן גע־ווײנלעך זאָגן, אז אַזעלכע „אָנהענגער" פֿון דער פּאַרטיי־ליניע זיינען ערגער פֿון אירע קעגנער. עס איז באַוואוסט, לעמאָשל, אַז דער כ׳ טראָצקי האָט אין דער עפּאָכע פֿון דער אימפּעריאַליסטי־שער מילכאָמע דערקלערט ניט איינמאָל וועגן זיין סאָלידאַריטעט און איבערגעגעבנקייט די פּרינציפּן פֿון אינטערנאַציאָנאַליזם. אָבער לענין האָט אים דאָך אָנגערופֿן „מיטהעלפֿער פֿון די סאָציאַל־שאָוויניסטן". פֿאַרוואָס? דערפֿאַר, ווייל, דערקלערנדיק וועגן זיין אינטערנאַציאָנאַליזם, האָט דער כ׳ טראָצקי אין דערזעלבער צייט ניט געוואָלט איינרייסן מיט קאַוטסקין און מאַרטאָוון, פּאָטרעסאָוון און טשכעאידזע. און לענין איז, פֿאַרשטייט זיך, געווען גערעכט. דו ווילסט, אז דיין דערקלערונג זאָל גענומען ווערן ערנסט,— איז שטיין אונטער דיין דערקלערונג מיט מאַיסים און רייס די פּאָליטישע פֿריינטשאַפֿט מיט די מענטשן, וועלכע פֿירן א קאַמף קעגן דער ליניע פֿון דער פּאַרטיי.

אָט פֿאַרוואָס איך האַלט, אז די דערקלערונגען פֿונם כ׳ קאַמעניעוו מיקויעך זיין סאָלידאַריטעט מיט דער ליניע פֿון דער פּאַרטיי וועגן דער בויאונג פֿונם סאָציאַליזם קאָנען ניט גע־נומען ווערן ערנסט. אויב ער וויל ניט אונטערשטיצן זיין דער־קלערונג מיט מאַיסים און בלייבט ווייטער אין בלאָק מיט די טראָצקיסטן.

די כ"כ טראָצקי, סמילגא און ראַדעק ווילן זיך אַרויסדרייען.

מע קאָן זאָגן, אַז דאָס אַלץ איז גוט און ריכטיק. אָבער צי זיינען ניטאָ אַוואָסערע ניט איז גרונטן און דאָקומענטן, וועלכע ריידן וועגן דעם, אַז די לידערס פֿונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק זיינען גרייט פֿונם סאָציאַל־דעמאָקראַטישן אָפּנויג אַ קער

טאָן זיך צום לעניניזם? אָט איז, לעמאָשל, דעם כ׳ טראָצקיס
ביכל „צום סאָציאַליזם אָדער צום קאַפּיטאַליזם?”. צי איז דאָסדאָ-
זיקע ביכל ניט קיין סימען דערפון, אַז דער כ׳ טראָצקי איז
גרייט אָפּצוזאָגן זיך פון זיינע פּרינציפּיעלע טאָעסן? אייניקע
מיינען אַפילע, אַז דער כ׳ טראָצקי האָט זיך ווירקלעך אָפּגע-
זאָגט אָדער ער סטאַרעט זיך אָפּזאָגן אין דעמדאָזיקן ביכל פון
זיינע פּרינציפּיעלע פעלערן. איך, זינדיקער מענטש, לייד אין
געגעבענעם פאַל אַף אַ געוויסן אומצוטרוי אין דערדאָזיקער
זאַך (געלעכטער), און איך דאַרף זאָגן, אַז אזעלכע האשאָרעס
אַנטשפּרעכן אַבסאָלוט ניט, צום באַדויערן, דער ווירק-
לעכקייט.

אָט איז, צום ביישפּיל, דאָס-סאַמע העלע אָרט פון כ׳ טראָצ-
קיס בוך „צום סאָציאַליזם אָדער צום קאַפּיטאַליזם?”

> „די מעלוכישע פּלאַן-קאָמיסיע (מעלוכע-פּלאַן) האָט פאַר-
> עפנטלעכט אַ סאַכאַקל-טאַבעלע פון „קאָנטראָל-ציפערן פון
> דער פאָלקס-ווירטשאַפט פון פסס"ר אַפן 1925—26 יאָר”. דאָס
> אַלץ קלינגט זייער טרוקן און, אזוי צו זאָגן, ביוראָקראַטיש.
> אָבער אין דידאָזיקע טרוקענע סטאַטיסטישע קאָלאָנקעס און
> די קימאַט אזוי טרוקענע און איינגעהאַלטענע דערקלערונגען
> צו זיי הערט זיך די גרויסאַרטיקע געשיכטלעכע מוזיק פונם
> וואקסנדיקן סאָציאַליזם (ל. טראָצקי. „צום סאָציאַליזם אָדער
> צום קאַפּיטאַליזם?”. פאַרלאַג „פּלאַן-ווירטשאַפט”. 1925 י.
> זייט 1).

וואָס איז דאָס אַזוינס: „די גרויסאַרטיקע געשיכטלעכע מו-
זיק פונם וואקסנדיקן סאָציאַליזם”? וואָס איז דער זין פון דער-
דאָזיקער „גרויסאַרטיקער” פראַזע, אויב עס איז ביכלאל פאַראַן
אין דערדאָזיקער פראַזע א וואָסער ניט איז זין? צי איז דאָ פאַ-
ראַן אַן ענטפער, אַ רעמעז אַפילע פון אַן ענטפער, אַף דער
פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פון סאָציאַליזם אין אונ-
זער לאנד? וועגן דער געשיכטלעכער מוזיק פונם וואַקסנדיקן

סאָציאַליזם האָט מען געקאָנט ריידן אין 1917 יאָר, ווען מיר האָבן אַראָפּגעוואָרפן די בורזשואַזיע, און אין 1920 יאָר, ווען מיר האָבן אַרויסגעשלאָגן די אינטערווענציאָניסטן פון אונזער לאַנד, ווייל דאָס איז ווירקלעך געווען אַ גרויסאַרטיקע מוזיק פונם וואַקסנדיקן סאָציאַליזם, ווען, שטירצנדיק די בורזשואַזיע אין 1917 יאָר און אַרויסטרייבנדיק די אינטערווענציאָניסטן, האָבן מיר געגעבן דער גאַנצער וועלט גרויסאַרטיקע פאַקטן פון דער קראַפט און מעכטיקייט פונם וואַקסנדיקן סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. אָבער צי האָט דאָס און צי קאָן דאָס האָבן אַ וואָסער ניט איז שייכעס צו דער פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פון זיגרייכער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד? מיר קאָנען,—זאָגט טראָצקי,—גיין צום סאָציאַליזם. אָבער צי קאָנען מיר קומען צום סאָציאַליזם,—אָט אין וואָס עס באַשטייט די פראַגע. גיין, ווייסנדיק, אַז דו וועסט ניט קומען צום סאָציאַליזם,—צי איז דאָס דען ניט קיין נאַרישקייט? ניין, כאַווייריִם, די „גרויסאַרטיקע" פראַזע פונם כ׳ טראָצקי וועגן מוזיק און אַנדערע זאכן איז ניט קיין ענטפער אַף דער פראַגע, נאָר אַן אַדוואָקאַטיש דריידל און אַ „מוזיקאַליש" אַרויסדרייען זיך פון דער פראַגע (שטימען פון די ערטער: „ריכטיק!").

איך מיין, אַז דאָסדאָזיקע גרויסאַרטיקע און מוזיקאַלישע אַרויסדרייען זיך פונם כ׳ טראָצקי וואָלט מען געקאָנט שטעלן אין איין קאָן מיט דעמזעלבן אַרויסדרייען זיך אין דער פראַגע וועגן דער קוואַליפיקאַציע פון לעניניזם, וועלכע דער כ׳ טראָצקי האָט געגעבן בעשאַיטוי אין זיין בראָשור „דער נייער קורס". אָט הערט:

„לעניניזם אַלס סיסטעם פון רעוואָלוציאָנערן טאַט איז מעכאַיעוו אַ דערצויגענעם דורך באַאָבאַכטונגען און דערפאַרונגען רעוואָלוציאָנערן כוש, וועלכער איז אין געזעלשאַפטלעכן געביט דאָסזעלבע, וואָס מוסקול-געפיל אין פיזישער אַרבעט". (ל. טראָצקי „נייער קורס", פאַרלאַג „קראַסנאַיאַ נאָווי", 1924 י.ז. 47).

לעניניזם אַלס „מוסקול־געפיל אין פיזישער ארבעט". ניט עמעס, אי נייַ, אי אָריגינעל, אי טיפזיניק, איר האָט עפּעס פאַר־שטאנען? (געלעכטער). דאָס אַלץ איז זייער פּאַרביק, מוזיקאַליש און, אויב איר ווילט, אפילו גרויסאַרטיק. עס פעלט נאָר אַ „קלייניקייט": אַ פּראָסטע און מענטשלעכע דעפיניציע פון לעניניזם.

לענין האָט געהאַט אין אויג טאַקע אזעלכע פאַלן פון טראָצקיס נעטיעס צו אַ מוזיקאַלער פּראַזע. ווען ער האָט גע־שריבן וועגן טראָצקין, לעמאַשל, פאָלגנדע ביטערע, אָבער עמעס־דיקע ווערטער:

„ניט אַלץ, וואָס עס גלאַנצט, איז גאָלד. פיל גלאַנץ און טומל איז פאַראַן אין טראָצקיס פראַזעס, אָבער קיין אינהאלט איז אין זיי ניטאָ". (לענין, באנד 12, טייל 2, זייט 449).

אַזוי האַלט עס מיט כ׳ טראָצקיס ביכל „צום סאָציאַליזם אָדער צום קאַפּיטאַליזם?", וואָס איז דערשינען אין 1925 יאָר.

וואָס איז שאַיעך די שפּעטערע צייט, לעמאַשל, דאָס 1926 יאָר, האָבן מיר אַ דאָקומענט פון סענטיאַבר 1926, וועלכער איז אונטערגעשריבן פונם כ׳ טראָצקי און וועלכער לאָזט ניט איבער קיינע ספּייקעס אין דעם, אַז דער כ׳ טראָצקי בלייבט ווי פריער אף זיין שטאנדפּונקט, וואָס די פּאַרטיי האָט אָפּגעוואָרפן. איך מיין דאָ דעם כ׳ טראָצקיס בריוו צו די אָפּאָזיציאָנערן.

אָט וואָס עס ווערט געזאָגט אין דעמדאָזיקן דאָקומענט:

„די לענינגראַדער אָפּאָזיציע האָט באַצייטנס געמאכט אַן אַליאַרם וועגן דעם פאַרשמירן די דיפערענציאַציע פונם דאָרף, וועגן דעם וואוקס פונם באַלעגוף און דעם וואוקס פון זיין ווירקונג ניט בלויז אַף די סטיכישע פּראָצעסן פון דער ווירטשאַפט, נאָר אויך אַף דער פּאָליטיק פון דער ראַטנמאַכט; מיקוייעך דעם, וואָס אין די רייען פון אונזער אייגענער פּאַרטיי

איז געשאסן געוואָרן אונטער בוכאַרינס שוץ אַ טעאָרעטישע שול, וועלכע שפּיגלט קלאָר אָפּ דעם דרוק פון דער קליינבירגערלעכער סטיכיע פון אונזער ווירטשאַפט; די לענינגראַדער אָפּאָזיציע איז ענערגיש ארויסגעטראָטן קעגן דער טעאָריע פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, אַלס אַ טעאָרעטישער באַרעכטיקונג פון נאַציאָנאַלער באַגרעניצטקייט... (פון די ביילאַגעס צו דער סטענאָגראַמע פון די זיצונגען פון פּאָליטביוראָ פון צ. ק. פון אַל. ק. פּ. (ב) פונם 8-טן און 11-טן אָקטיאַבר 1926 י. איבער דער פראגע וועגן דער אינערלעך פּאַרטייאישער לאגע).

דאָ, אין דעמדאָזיקן דאָקומענט, וואָס טראָצקי האָט אונטערגעשריבן, איז געזאָגט געוואָרן אַלץ: סאַי אַז די לידערס פון דער „נייער אָפּאָזיציע" זיינען אָפּגעגאַנגען פון לענינזום צום טראָצקיזם, סאַי אַז דער כ' טראָצקי בלייבט אינגאנצן און פולשטענדיק אַף זיינע אַלטע פּאָזיציעס פון אַ סאָציאַל-דעמאָקראַטישן אָפּנויג אין אונזער פּאַרטיי.

נו, און ווי האַלטן די איבעריקע לידערס פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, לעמאָשל, דער כ' סמילגא אָדער דער כ' ראַדעק? איך רעכן, אז דידאָזיקע כאווײרים זיינען אויך לידערס פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, סמילגא אָדער ראַדעק,—מיט וואָס זיינען זיי ניט קיין לידערס? ווי אזוי שאצן זיי אָפּ די פּאָזיציע פון דער פּאַרטיי, די פּאָזיציע פונם לענינזום אין דער פראַגע וועגן דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד?

אָט וואָס דער כ' סמילגא. לעמאָשל, האָט געזאָגט אין סענטיאַבר פון 1926 יאָר אין דער קאָמאַקאַדעמיע.

איך באַהויפּט,—זאָגט ער,—אַז ער (בוכארין. סט.) געפינט זיך דורכויס אין געפענגעניש בא דער אויפשטעלונגס-אידעאָלאָגיע, ער האַלט פאַר דערוויזן, אַז די עקאָנאָמישע אָפּגעשטאַנענקייט פון אונ-

זער לאַנד קאָן ניט דינען אַלס שטערונג פאַר דער בויאונג פון סאָציאַליסטישן רעזשים אין רוסלאַנד... איך האַלט, אַז, פאַרנעמענדיק זיך מיט סאָציאַליסטישער בויאונג, בויען מיר אומבאַדינגט דעם סאָציאַליזם. אָבער עס פרעגט זיך, צי גיט דער אויפשטעלונגס-פּעריאָד גרונטן צו איבערקוקן, צו רעווידירן דעם צענטראַלן פונקט פונם מאַרקסיזם און לעניניזם, וועלכער באַשטייט אין דעם, אַז אין איין טעכניש-אָפּגעשטאַנענעם לאַנד איז ניט מעגלעך אויסצובויען דעם סאָציאַליזם*) (סמילגא, די אַרויסטרעטונג אין דער קאָמאַקאַדעמיע פונם 25 סענטיאַבר 1926 איבער דער פראַגע וועגן די קאָנטראָל-ציפערן).

ווי איר זעט, אויך אַ „פּאָזיציע”, וועלכע פאַלט פולקום צונויף מיט דער פּאָזיציע פונם בירגער סוכאַנאָוו אין דער גרונט-פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע. צי איז ניט ריכטיק, אַז סמילגאַס פּאָזיציע אַנט-שפּרעכט פולשטענדיק דער פּאָזיציע פון כ' טראָצקי, וועלכע איך האָב אָנגערופן — און מיט רעכט אָנגערופן — פּאָזיציע פון אַ סאָציאַל-דעמאָקראַטישן אָפּנויג? (שטימען: „ריכטיק!”). צי קאָן מען רעכענען, אַז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק איז פאַראַנטוואָרטלעך פאַר אַזעלכע אַרויסטרעטונגען פונם כ' סמילגא? מע קאָן און מע דאַרף. צי האָט זיך ווען עס איז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק געפּרוּווט אָפּגרעניצן פון כ' סמילגא? ניין, ניט געפּרוּווט. פאַרקערט, ער האָט מיט אַלע מיטלען דערמונטערט דעם כ' סמילגא אין זיינע אַרויסטרעטונגען אין דער קאָמאַקאַדעמיע.

און אָט איז אַ צווייטער לידער, דער כ' ראַדעק, וועלכער איז אַרויסגעטראָטן אין דער קאָמאַקאַדעמיע צוזאַמען מיט סמילגען און האָט דאָרט געמאַכט טיל-טעל פון אונזערע כעוורע (געלעכטער). מיר האָבן אַ דאָקומענט, וועלכער רעדט וועגן דעם,

*) מיין קורסיוו. י. סט.

אז דער כ׳ ראַדעק האָט זיך אויסגעלאַכט און כויזעק געטריבן איבער דער אידייע פֿין אויסבויען דעם סאָציאליזם אין אונזער לאַנד, אָנרופנדיק זי טעאָריע פון בויען דעם סאָציאליזם אין „איין אויעזד“ אָדער אפילע „אָף איין גאַס“, דערביי איז אף אַ רעפליק פון די כאַוויירים פון די ערטער וועגן דעם, אַז דידאָזיקע טעאָריע איז אַ „לעני׳נשע אידייע“, האָט דער כ׳ ראַדעק גע־ענטפערט:

„איר האָט שלעכט געלייענט לענינען; ווען וולאַדימיר אילאיטש זאָל לעבן, וואָלט ער געזאָגט, אַז דאָס איז אַ שטשעדרין־אידייע. באַ שטשעדרינען אין ווערק „פּאָמפּאַדורן“ איז דאָ אַ פּאָמפּאַדור, אַן איינציקער, וועלכער בויט דעם ליבעראַליזם אין איין אויעזד“ (רעדע פונם כ׳ ראַדעק אין דער קאָמאַקאַדעמיע).

צי קאָן מען דאָסדאָזיקע כ׳ ראַדעקס פלאַכע און ליבעראלע אָפלאכן פון דער אידייע וועגן בויען דעם סאָציאליזם אין איין לאנד אָנרופן אַנדערש, ווי פולער איינרייס מיטן לעניניזם? צי ענטפערט דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק פאר דערדאָזיקער פלאַכקייט פונם כ׳ ראַדעק? אומבאדינגט יאָ. פארוואָס זשע גרעניצט ער זיך ניט אָפּ פון איר? דערפאר, ווייל דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק האָט ניט בעדייע צו פארלאָזן זיין פּאָזיציע פון אָפּגאנג פונם לעניניזם.

די באשליסנדיקע באדייטונג פון דער פראגע וועגן די פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג.

מע קאָן פרעגן: צו וואָס זיינען דידאָזיקע אלע שטרייטן וועגן דעם כאראקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָ־לוציע, צו וואָס זיינען די שטרייטן וועגן דעם, וואָס וועט זיין אין דער צוקונפט אָדער וואָס קאָן זיין אין דער צוקונפט, — צי איז ניט בעסער דידאָזיקע אַלע שטרייטן לאָזן אָן א זייט און זיך פאַרנעמען מיט פראַקטישער אַרבעט?

איך האַלט, כאַווײרים, אז אַזאַ שטעלונג פון דער פראגע איז אין גרונט ניט ריכטיק, ווייל זי האָט ניט קיין שום שאַיכעס צום לעניניזם.

מיר קאָנען זיך ניט באַוועגן פאָרויס, ניט ווייסנדיק, וואו־הין מע דאַרף זיך באַוועגן, ניט ווייסנדיק דעם ציל פון דער באַוועגונג. מיר קאָנען ניט בויען אָן פערספעקטיוון, אָן דער זיכערקייט, אַז אײנמאָל אָנגעהויבן בויען די סאָציאַליסטישע ווירטשאפט, וועלן מיר זי קאָנען אויסבויען. אָן קלאָרע פערספעקטיוון, אָן קלאָרע צילן קאָן די פאַרטיי ניט אָנפירן מיט דער בויאונג. מיר קאָנען ניט לעבן לויט בערנשטיינס רעצעפּט: „די באַוועגונג איז אַלץ, דער ציל איז גאָרניט". פאַרקערט, מיר אַלס רעוואָלוציאָנערן דאַרפן אונטערוואַרפן אונזער באוועגונג פאָרויס, אונזער פראקטישע ארבעט אונטער דעם קלאַסאָוון גרונט־ציל פון פראָלעטאַרישער בויאונג. אָן דעם פאַלן מיר אַריין אין זומפּ פון אָפּאָרטוניזם אומפאַרמיידלעך און אומבאַדינגט.

ווייטער. אָן קלאָרע פערספעקטיוון פון אונזער בויאונג, אָן דער זיכערקייט אין דער אויסבויאונג פונם סאָציאַליזם קאָנען די ארבעטער־מאַסן ניט באַטייליקן זיך באַוואוסטזיניק אין דערדאָזיקער בויאונג, זיי קאָנען ניט אָנפירן באַוואוסטזיניק מיטן פויערטום. אָן דער זיכערקייט אין דער אויסבויאונג פונם סאָציאַליזם קאָן ניט זיין קיין ווילן צו בויען דעם סאָציאַליזם. ווער קאָן האָבן כיישעק צו בויען, ווייסנדיק, אז מע וועט ניט אויסבויען? דאָס פעלן פון סאָציאַליסטישע פערספעקטיוון פון אונזער בויאונג פירט דעריבער צום אָפּשוואַכן דעם ווילן פונם פראָלעטאריאט צו דערדאָזיקער בויאונג אומפאַרמיידלעך און אומבאדינגט.

ווייטער. דאָס אָפּשוואַכן דעם ווילן פונם פראָלעטאַריאט צו דער בויאונג פונם סאָציאליזם מוז אַרויסרופן: א פאַרשטאַרקונג פון די קאפיטאליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט. ווייל וואָס הייסט בויען דעם סאָציאַליזם, אויב ניט באַקעמפן די קא־

פּיטאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט? די יערידע און מאַפּאָלע-שטימונגען אינם אַרבעטער-קלאַס מוזן באַפליגלען די האָפענונגען פון די קאַפּיטאליסטישע עלעמענטן אַף רעסטאַווראַציע פונם אַלטן רעזשים. ווער עס דערשאַצט ניט די באַשליסנדיקע באַדייטונג פון די סאָציאַליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג, דער העלפט די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט, דער קולטיווירט קאַפּיטולאַנטישקייט.

ענדלעך, טארמאַזירנדיק אונזער סאָציאַליסטישע בויאונג, מוז דאָס אָפּשוואַכן דעם ווילן פונם פּראָלעטאַריאַט צום זיג איבער די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט פאַרהאַלטן די פאַנאַנדערבינדונג פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע אין אַלע לענדער. מע דאַרף ניט פאַרגעסן, אַז דער וועלט-פּראָלעטאַריאַט קוקט אַף אונזער ווירטשאַפטלעכער בויאונג און אַף אונזערע ערפאָלגן אַף דעמדאָזיקן פראָנט מיט האָפענונג, אַז מיר וועלן אַרויס פון דעמדאָזיקן קאַמף אַלס זיגער, אַז אונז וועט זיך איינגעבן אויסבויען דעם סאָציאַליזם. די אומגעהויערע צאָל אַרבעטער-דעלעגאַציעס, וועלכע קומען צו אונז צו פאָרן פון מאַירעוו און טאַפּן אויס יעדער ווינקעלע פון אונזער בויאונג, רעדט וועגן דעם, אַז אונזער קאַמף אַפן פראָנט פון בויאונג האָט אַ קאָלאָסאַלע אינטערנאַציאָנאַלע באַדייטונג אין זין פון איר רעוואָלוציאָניזירנדיקן ווערט פאַר די פּראָלעטאַריער פון אַלע לענדער. ווער עס פרואווט צונויפוויקלען די סאָציאַליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג, דער פרואווט לעשן די האָפענונגען פונם אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט אַף אונזער ניצאָכן, און ווער עס לעשט דידאָזיקע האָפענונגען, דער ברעכט די עלעמענטאַרע פאָדערונגען פון פּראָלעטאַרישן אינטערנאַציאָנאַליזם. לענין איז געווען טויזנט מאָל גערעכט, ווען ער האָט געזאָגט:

„איצט איבן מיר אויס אונזער גאַנצע אויפווירקונג אַף דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע מיט אונזער ווירט-

שאַפטלעכער פּאָליטיק. אלע קוקן אַף דער רוסלענדישער ראַטן-רעפּובליק, אַלע אַרבעטנדיקע אין אלע לענדער פון דער וועלט, אָן שום אויסנאָם און אָן שום גוזמע... אף דערדאָזיקער אַרענע איז דער קאַמף אריבערגעטראָגן אין אַלוועלטלעכן מאסשטאב. וועלן מיר דידאָזיקע אויפגאבן לייזן,—האָבן מיר דאַן געוואונען אין אינטערנאציאָנאלן מאסשטאב אַף געוויס און ענדגילטיק*). דעריבער באַקומען פאַר אונז די פראַגן פון ווירטשאַפטלעכער בויאונג א גאַנץ אויסשליסלעכע באַדייטונג. אַף דעמדאָזיקן פראָנט דאַרפן מיר אָפּהאַלטן אַ זיג דורך לאַנגזאַמער, בעהאדראָגיקער,—מיט קיין שנעלער קאָן מען ניט,— אָבער קעסיידערדיקער שטייגונג און באוועגונג פאָרויס" (זע באַנד 18, טייל 1, זייט 282).

אָט פאַרוואָס איך רעכן, אַז אונזערע שטרייטן איבער דער פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט פון זיג פונם סאָציאליזם אין אונזער לאַנד האָבן די וויכטיקסטע באַדייטונג, ווייל אין דידאָזיקע שטרייטן שמידט זיך און ווערט באַשטימט די לייזונג פון דער פראגע וועגן די פּערספּעקטיוון פון אונזער אַרבעט, וועגן די קלאַסן-צילן פון דערדאָזיקער אַרבעט, וועגן דער גרונט-אָריענטאַציע פון דערדאָזיקער אַרבעט אַפן נאָענטסטן פּעריאָד.

אָט פאַרוואָס איך האַלט, אַז די פראגע וועגן די סאָציאליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג האָט פאַר אונז אן ערשטראנגיקע באַדייטונג.

די פּאָליטישע פּערספּעקטיוון פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

די פּאָליטישע פּערספּעקטיוון פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק וואקסן אויס פון זייער גרונט-פעלער וועגן דעם כאַראקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

*) מיין קורסיוו. י. סט.

אַזוי ווי די אינטערנאַציאָנאַלע רעוואָלוציע פאַרציט זיך, און קיין גלויבן אין די אינערלעכע קרעפטן פון אונזער רעוואָלוציע איז ניטאָ בײַ דער אָפּאָזיציע, שטייען פאַר איר צוויי פערספעקטיוון:

אָדער דאָס איבערגעבוירן פון דער פאַרטיי און פונם מעלוכע-אַפּאַראַט, דער פּאַקטישער אָפּגאַנג פון די „בעסטע עלעמענטן" (ד. ה. פון דער אָפּאָזיציע) אין קאָמוניזם פון דער מאַכט און דאָס אויסבילדן פון דידאָזיקע עלעמענטן א נייע, „ריין פּראָלעטאַרישע" פּאַרטיי, וועלכע זאָל שטיין אין דער אָפּאָזיציע צו דער אָפיציעלער, ניט „ריין" פּראָלעטאַרישער פּאַרטיי (אָסאָוווסקיס פּערספּעקטיוו);

אָדער פּרואוון אַרויסגעבן דעם אייגענעם אומגעדולד פאַר ווירקלעכקייט, אָפּלייקענען די טיילווייזע סטאַביליזאַציע פונם קאַפּיטאַליזם און מאַכן „איבערמענטשלעכע", „העראָישע" שפּרונגען סײַ אין געביט פון אינערלעכער פּאָליטיק (איבער-אינדוסטריאַליזאַציע), סײַ אין געביט פון דער אויסערלעכער פּאָליטיק (אולטרא-לינקע פראַזן און זשעסטן).

איך מיין, אַז פון אַלע אָפּאָזיציאָנערן איז אָסאָוווסקי דער סאַמע דרייסטער און סאַמע מוטיקער. ווען בײַם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק זאָל קלעקן מוט און קאָנסעקווענטקייט, וואָלט ער בײַדאַרפט זיך שטעלן אויפן וועג פון אָסאָוווסקי. אָבער אזוי ווי בײַם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק פעלט אויס סײַ קאָנסעקווענטקייט, סײַ מוט, קייקלט ער זיך אַראָפּ אויפן וועג פון דער צווייטער פּערספּעקטיוו, אויפן וועג פון „איבערמענטשלעכע" שפּרונגען און „העראָישע" אַטאַקעס אין געביט פון דער אָביעקטיווער זאַכלאַגע.

דערפון נעמט זיך דאָס אָפּלייקענען די טיילווייזע סטאַביליזאַציע פונם קאַפּיטאַליזם, דער לאָזונג פון אָפּגאַנג אָדער אפילו פון ארויסגיין פון די פּראָפּפאַריינען אין מאַירעוו, די פאָדערונג אויפצוברייסן דעם ענגליש-רוסישן קאָמיטעט, די פאָדערונג צו אינ-

דוסטריאַליזירן אונזער לאַנד שיר ניט אין אַ האַלב יאָר און אַז. וו.

דערפון קומט דער אַוואַנטיוריזם אין דער פּאָליטיק פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

אין צוזאַמענהאַנג דערמיט באַקומט אַ באַזונדערע באַדייטונג די טעאָריע פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק (זי איז אויך די טעאָריע פון טראָצקיזם) וועגן דעם אַריבערשפּרינגען איבערן פויערטום בײַ אונז, אין אונזער לאַנד, אין דער זאַך פון אינדוסטריאַליזירן אונזער לאַנד, וועגן דעם אַריבערשפּרינגען איבער דער רעאַקציאָנערקייט פון די פּראָפּאַרייִנען דאָרט, אין מאַירעוו, באַזונדערס אין צוזאַמענהאַנג מיטן שטרייק אין ענגלאַנד.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק מיינט, אַז אויב די פּאַרטיי האָט אויסגעאַרבעט אַ ריכטיקע ליניע, איז דאָס פולקום גענוג דערויף, אַז די פּאַרטיי זאָל ווערן אַ מאַסן-פּאַרטיי באַלד און אומגעזאַמט. דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק פאַרשטייט ניט, אַז אַזאַ באַציאונג צו דער פראַגע וועגן דער אָנפירונג מיט מאַסן האָט קיין שום שאַיכעס ניט מיט דער פּאָזיציע פון לענינעיזם.

צי זיינען געווען ריכטיק לענינס אַפּרעל-טעזיסן וועגן דער ראַטן-רעוואָלוציע, וועלכע זיינען געגעבן געוואָרן אין פרילינג פון 1917 יאָר? יאָ, זיי זיינען געווען ריכטיק. פאַרוואָס זשע האָט לענין דעמאָלט ניט גערופן צום באַלדיקן שטירצן קערענסקיס רעגירונג? פאַרוואָס האָט ער געקעמפט מיט די אולטרא-לינקע גרופּעס אין אונזער פּאַרטיי, וועלכע האָבן דאַן געוואָרפן דעם לאָזונג באלד צו שטירצן די צייטווייליקע רעגירונג? דערפאַר, וואָס לענין האָט געוואוסט, אז קעדיי צו מאַכן א רעוואָלוציע, איז ניט גענוג צו האָבן א ריכטיקע פאַרטייאישע ליניע. דערפאַר, וואָס לענין האָט געוואוסט, אַז קעדיי צו מאַכן א רעוואָלוציע, איז נויטיק נאָך איין אומשטאַנד, דעהאַינע, אַז די מאַסן, די ברייטע אַרבעטער-מאַסן זאָלן זיך איבערצייגן אַף זייער

אייגענער דערפאַרונג אין דער ריכטיקייט פון דער פּאַרטיי-ליניע. און צוליב דעם איז ווייטער נויטיק צייט, אַן אומדערמידלעכע אַרבעט אין די מאַסן, אַן אומדערמידלעכע אַרבעט אַף איבערצייגן די מאַסן אין דער ריכטיקייט פון דער פּאַרטיי-ליניע. טאַקע דערפאַר האָט לענין, געבנדיק זיינע רעוואָלוציאָנערע אַפּרעל-טעזיסן, צוזאַמען דערמיט געגעבן דעם לאָזונג וועגן „געדולדיקער" פּראָפּאַגאַנדע אין די מאַסן פאַר דער ריכטיקייט פון דידאָזיקע טעזיסן. אַף דערדאָזיקער געדולדיקער אַרבעט איז דאַן אוועקגעגאַנגען 8 כאַדאָשים. אָבער דידאָזיקע כאַדאָשים זיינען געווען רעוואָלוציאָנערע כאַדאָשים, וועלכע זיינען געגליכן ווייניקסטנס צו יאָרן פון געוויינלעכער „קאָנסטיטוציאָנעלער" צייט. מיר האָבן געוואונען די אָקטיאַבר-רעוואָלוציע דערפאַר, ווייל מיר האָבן געקאָנט אונטערשיידן צווישן דער ריכטיקער ליניע פון דער פּאַרטיי און צווישן דעם, אַז די מאַסן זאָלן אַנערקענען די ריכטיקייט פון דערדאָזיקער ליניע. דאָס פאַרשטייען ניט און ווילן ניט פאַרשטיין די אָפּאָזיציאָנעלע העלדן פון „איבערמענטשלעכע" שפּרונגען.

צי איז ריכטיק געווען די פּאָזיציע פון דער ענגלישער קאָמפּאַרטיי אינם פּעריאָד פונם שטרייק אין ענגלאַנד? יאָ, אין גרונט איז זי געווען ריכטיק. פאַרוואָס זשע האָט זיך איר ניט איינגעגעבן *מיטאַמאָל* צו פירן נאָך זיך די מיליאָניקע מאַסן ענגלישע אַרבעטער? דערפאַר, ווייל זי האָט ניט באַוויזן און ניט געקאָנט באַווייזן צו איבערצייגן די מאַסן אין אַ קורצן טערמין אין דער ריכטיקייט פון איר ליניע. דערפאַר, ווייל צווישן דער אויסאַרבעטונג פון אַ ריכטיקער פּאַרטיי-ליניע און צווישן דעם, אַז די פּאַרטיי זאָל פירן נאָך זיך מיליאָניקע מאַסן, עקזיסטירט אַ פּעריאָד, אין משך פון וועלכן די פּאַרטיי דאַרף פירן אַן אומדערמידלעכע אַרבעט פון איבערצייגן די מאַסן אין דער ריכטיקייט פון איר פּאָליטיק. דעמדאָזיקן משך צייט קאָן מען ניט אריבערשפּרינגען. ס'איז נאַריש צו טראַכטן, אז מע קאָן אים

איבערשפּרינגען. מע קאָן אים בלויז אויסהאָבן און בייקומען אין געדולדיקער אַרבעט פון פּאָליטישן אויפקלערן די מאַסן.

דידאַקטיקע אַלעפבייס-עמעסן פון לענינישער אַנפירונג מיט די מאַסן פאַרשטייט ניט דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק. און דערין דאַרף מען זוכן דעם קוואַל פון זיינע פּאָליטישע טאָעסן.

אָט איז איינער פון די פּילצאָליקע מוסטערן פון דער פּאָליטיק פון „איבערמענטשלעכע" שפּרונגען און פאַרצווייפלטע זשעסטן פונם כ' טראָצקי.

> „דער רוסלענדישער פּראָלעטאַריאַט, אַז ער וועט קומען צו דער מאַכט, — האָט בעשאיטוי געזאָגט דער כ' טראָצקי, — אַפילע צוליב אַ צייטווייליקער קאָניונקטור פון אונזער בורזשואַזער רעוואָלוציע, וועט ער באַגעגענען אַן אָרגאַניזירטע פיינטשאַפט מיצאַד דער וועלט-רעאַקציע און אַ גרייטקייט צו אָרגאַניזירטער שטיצע מיצאַד דעם אַלוועלטלעכן פּראָלעטאַריאַט. איבערגעלאָזן אַף אייגענע קרעפטן, וועט דער אַרבעטער-קלאַס פון רוסלאַנד אומפאַרמיידלעך דערקוועטשט ווערן דורך דער קאָנטער-רעוואָלוציע אין דעם מאָמענט, ווען דאָס פּויערטום וועט זיך אָפּקערן פון אים. אים וועט קיין אַנדער זאַך ניט בלייבן, ווי נאָר פאַרבינדן דעם גורל פון זיין פּאָליטישער הערשאַפט און אַזוי אַרום דעם גורל פון דער גאַנצער רוסלענדישער רעוואָלוציע מיטן גורל פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע אין אייראָפּע. יענע קאָלאָסאַלע מעלוכיש-פּאָליטישע קראַפט, וועלכע עס גיט אים די צייטווייליקע קאָניונקטור פון דער רוסלענדישער בורזשואַזער רעוואָלוציע, וועט ער וואַרפן אַף דער וואָגשאָל פון קלאַסנקאַמף פון דער גאַנצער קאַפּיטאַליסטישער וועלט. מיט מעלוכישער מאַכט אין די הענט, מיט קאָנטער-רעוואָלוציע הינטערן רוקן, מיט אייראָפּעאישער רעאַקציע פאַר זיך, וועט ער וואַרפן צו אַלע זיינע ברידער אין דער גאַנצער וועלט דעם אַלטן מאָנענדיקן רוף, וועלכער וועט דאָס מאָל

זיין דער רוף פון דער לעצטער אַטאַקע: פּראָלע-טאַריער פון אַלע לענדער, פאַראייניקט זיך!!!*)
(טראָצקי, „סאַכאַקלען און פּערספּעקטיוון").

ווי געפעלט עס אייך: ווייזט זיך אַרויס, אַז דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף נעמען די מאַכט אין רוסלאַנד, אָבער נעמענדיק די מאכט, מוז ער אומבאַדינגט זיך צעקריגן מיטן פּויערטום, און אָט נאָך דעם, ווי דער פּראָלעטאַריאַט וועט זיך צעקריגן מיט אים, דאַרף ער זיך וואַרפן אין פאַרצווייפלטן שלאַכט מיט דער וועלט-בורזשואַזיע, האָבנדיק „די קאָנטער-רעוואָלוציע הינטערן רוקן" און אַן „אייראָפּעאישע רעאַקציע" פאַר זיך.

אַז דאָ, אין דערדאָזיקער „סכעמע" פונם כ' טראָצקי, איז פאַראַן ניט ווייניק „מוזיקאַלישעס", „איבערמענטשלעכעס" און „גוואַלדיק גרויסאַרטיקעס", — דערמיט קאָן מען עפשער מאַסקים זיין. אָבער אז דאָ איז ניטאָ קיין גראַם ניט פון מאַרקסיזם, ניט פון רעוואָלוציאָנערקייט, אַז דאָ האָבן מיר צו טאָן בלויז מיט אַ פוסטער שפּיל אין רעוואָלוציע און מיט אַוואַנטיור אין פּאָליטיק, — אין דעם איז אויך ניטאָ קיין ספק.

און דאָך איז קיין שום ספק ניט, אז דידאָזיקע „סכעמע" פונם כ' טראָצקי איז אַ דירעקטער אויסדרוק פון די איצטיקע פּאָליטישע פּערספּעקטיוון פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, אַ רעזולטאַט און אַ פרוכט פון דער טראָצקיסטישער טעאָריע פון „איבערשפּרינגען" איבער די נאָך ניט אויסגעלעבטע פאָרמען פון דער באַוועגונג.

III

די פּאָליטישע און אָרגאַניזאַציאָנעלע טאַ-עסן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

די פּאָליטישע און אָרגאַניזאַציאָנעלע טאָעסן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק זיינען אַ דירעקטער העמשך פון זיין הויפּט-טאָעס

*) מיין קורסיוו — י. סט.

אין דער גרונט-פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעק־טיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

ריירנדיק וועגן די פּאָליטישע און אָרגאַניזאַציאָנעלע טאָעסן פון דער אָפּאָזיציע, האָב איך אין זינען אַזוינע פראַגן, ווי די פראַגע וועגן דער העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט אין געביט פון ווירטשאַפטלעכער בויאונג, די פראַגע וועגן דער אינדוסטריאַלי־זאַציע, די פראַגע וועגן דעם פּאַרטיי-אַפּאַראַט און דעם „רעזשים" אין דער פּאַרטיי א. א. וו.

די פּאַרטיי גייט אַרויס פון דעם, אַז אין איר פּאָליטיק בכל-לאַל, אין דער עקאָנאָמישער פּאָליטיק ביפראַט, קאָן מען ניט אָפּרייסן די לאַנדווירטשאַפט פון דער אינדוסטריע, אַז די אַנט־וויקלונג פון די־דאָזיקע צוויי גרונט-צווייגן פון דער ווירטשאַפט דאַרף גיין לויט דער ליניע פון זייער צונויפפּאָרן, לויט דער ליניע פון זייער פאַראייניקן אין דער סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט.

פון דאַנען נעמט זיך אונזער סאָציאַליסטישער מעטאָד פון אינדוסטריאַליזירן דאָס לאַנד דורך קעסיידערדיקן פאַרבע-סערן די מאַטעריעלע לאַגע פון די אַרבעטנדיקע מאַסן, דערין אויך פון דער גרונט-מאַסע פונם פּויערטום, אלס גרונט-באַזע פון דער פאַנאַנדערוויקלונג פון דער אינדוסטריאַליזאַציע. איך רייד וועגן דעם סאָציאַליסטישן מעטאָד פון אינדוסטריאַליזאַציע אלס אונטערשייד פונם קאַפּיטאַליסטישן מעטאָד פון אינדוסטריאַליזא-ציע, וועלכער ווערט דורכגעפירט דורך דער פאַראָרימונג פון מיליאָניקע מאַסן אַרבעטנדיקע שיכטן.

אין וואָס באַשטייט דער גרונט-מינוס פונם קאַפּיטאַליסטישן אינדוסטריאַליזאַציע-מעטאָד? דערין, וואָס ער פירט צו אַן אייג-רייס צווישן די אינטערעסן פון דער אינדוסטריאַליזאַציע און די אינטערעסן פון די אַרבעטנדיקע מאַסן, צו דער פאַרשאַרפונג פון די אינערלעכע סטירעס אין לאַנד, צו דער פאַראָרימונג פון די מיליאָניקע מאַסן אַרבעטער און פּויערים, צו פאַרווענדן די רע־וואָכים ניט אַף פאַרבעסערן די מאַטעריעלע און קולטורעלע לאַגע

פון די ברייטסטע מאסן אינעווייניק אין לאנד, נאָר אף ארויספירן קאפיטאל און אף פארברייטערן די באזע פון דער קאפיטאליסטי-שער עקספלואטאציע אין און אויסערן לאנד.

אין וואָס באשטייט דער גרונט-פלוס פונם סאָציאליסטישן אינדוסטריאליזאציע-מעטאָד? אין דעם, וואָס ער פירט צו דער אייניקייטלעכקייט פון די אינטערעסן פון דער אינדוסטריאליזאציע און די אינטערעסן פון די גרונט-מאסן פון די ארבעטנדיקע שיכטן פון דער באפעלקערונג, אין דעם, וואָס ער פירט ניט צו דער פאראָרימונג פון מיליאָנען מאסן, נאָר צו דער פארבעסערונג פון דער מאטעריעלער לאגע פון דידאָזיקע מאסן, ניט צו דער פאר-שארפונג פון די אינערלעכע סטירעס, נאָר צו זייער פארגלעטונג און לייזונג; אין דעם, וואָס ער פארברייטערט קעסיידער דעם אי-נערלעכן מארק און הויבט אויף די אויפנעמפעאיקייט פון דעם-דאָזיקן מארק און שאפט אזוי ארום א פעסטע אינערלעכע באזע פאר דער פאנאנדערוויקלונג פון דער אינדוסטריאליזאציע.

פון דאנען נעמט זיך די דירעקטע פאריניטערעסירטקייט פון די גרונט-מאסן פויערטום אין די סאָציאליסטישע וועגן פון דער אינדוסטריאליזאציע.

פון דאנען נעמט זיך די מעגלעכקייט און די נויטיקייט צו פארווירקלעכן די העגעמאָניע פונם פראָלעטאריאט בענויגייע צום פויערטום אין געביט פון סאָציאליסטישער בויאונג בכלל, פון דער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד ביפראט.

פון דאנען נעמט זיך די אידייע פון צוזאמענשלוס פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע מיט דער פויערשער ווירטשאפט, — קוידעמקאָל, דורך דער מאסן-קאָאָפערירונג פונם פויערטום, די אידייע פון דער אָנפירנדיקער ראָלע פון דער אינדוסטריע לעגאבע דער לאנדווירטשאפט.

פון דאנען נעמט זיך אונזער שטייערן-פאָליטיק, די פאָליטיק פון אראָפזעצן די פרייזן אף די אינדוסטריעלע סכוירעס א. א. וו., וואָס דיסקאָנטירן די אינטערעסן פון אייניטן די עקאָנאָמישע

מיטארבעטערשאפט פונם פראָלעטאריאט און פויערטום, די אינ-טערעסן פון פארשטארקן דעם בונד פון די ארבעטער און פוי-ערים.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק גייט ארויס, פארקערט, פון אַנטקעגנשטעלן די אינדוסטריע דער לאנדווירטשאפט און שלאָגט זיך אראָפּ אפן וועג פון אָפּרייסן די אינדוסטריע פון דער לאנד-ווירטשאפט. ער פאַרשטייט ניט און אנערקענט ניט, אַז מע קאָן ניט שטופן פאָרויס די אינדוסטריע, פאַרבייגייענדיק די אינטערעסן פון דער לאנדווירטשאפט, שטערנדיק גראָב דידאָזיקע אינטערעסן. ער פאַרשטייט ניט, אז אויב די אינדוסטריע איז דער אָנפירנדי-קער יעסאָד פון דער פאָלקסווירטשאפט, איז די לאנדווירטשאפט, פון איר זייט, שטעלט פאָר יענע באזע, וואָס אף איר יעסאָד קאָן זיך פאנאנדערוויקלען בא אונז די אינדוסטריע.

פון דאנען נעמט זיך דאָס באַטראַכטן די פויערשע ווירט-שאַפט אַלס „קאָלאָניע", וועלכע עס דאַרף „עקספּלואַטירן" די פראָלעטארישע מעלוכע (פּרעאָבראזשענסקי).

פון דאנען נעמט זיך די מורע פאר אַ גוטער גערעטעניש (טראָצקי), וועלכע איז קלוימערשט די קראַפט, וואָס קאָן דעז-אָרגאַניזירן אונזער עקאָנאָמיק.

פון דאנען נעמט זיך די אייגנאַרטיקע פּאָליטיק פונם אָפּאָ-זיציאָנעלן בלאָק, וועלכע שלאָגט זיך אַראָפּ אַפן וועג פון פאַרשאַרפן די אינערלעכע סטירעס צווישן דער אינדוסטריע און דער לאַנד-ווירטשאפט, אַפן וועג פון די קאַפּיטאַליסטישע מעטאָדן פון אינ-דוסטריאַליזירן דאָס לאַנד.

ווילט איר ניט אַזוי גוט זיין אויסהערן, לעמאָשל, דעם כ' פּרעאָבראזשענסקי, וואָס איז איינער פון די לידערס פון אָפּאָזי-ציאָנעלן בלאָק? אָט וואָס ער זאָגט אין איינעם פון זיינע אר-טיקלען:

„וואָס מער עקאָנאָמיש אָפּגעשטאַנען, קליינבירגערלעך, פויעריש עס איז דאָס אָדער יענץ לאַנד, וואָס גייט אריבער

צו סאָציאַליסטישער אָרגאַניזירונג פון דער פּראָדוקציע..., אלץ מער איז די סאָציאַליסטישע אָנזאַמלונג געצוואונגען אָנצושפּאַרן זיך אַף דער עקספּלואַטאַציע פון די פּארסאָציאַליסטישע ווירטשאַפטס־פאָרמען... פּאַרקערט, וואָס מער עקאָנאָמיש און אינדוסטריעל אנטוויקלט עס איז דאָס אדער יענץ לאַנד, אין וועלכן עס זיגט די סאָציאַלע רעוואָלוציע..., אַלץ וואָס מער ס'איז פּאַרן פּראָלעטאַריאַס פונם געגעבענעם לאַנד נויטיק צו פּאַרקלענערן די ניט־עקוויוואַלענטקייט פונם אויסטויש פון זיינע פּראָדוקטן אַף די פּראָדוקטן פון די קאָלאָניעס, ד. ה. פּאַרקלענערן די עקספּלואַטאַציע פון די קאָלאָניעס,— אלץ מער וועט דער שווערפּונקט פון דער סאָציאַליסטישער אָנזאַמלונג אריבערגעטראָגן ווערן אַפן פּראָדוציר־יעסאָד פון די סאָציאַליסטישע פאָרמען, ד. ה. אָנשפּאַרן זיך אפן מער־פּראָדוקט פון דער אייגענער אינדוסטריע און פון דער אייגענער ערדאַרבעט" (ע. פּרעאָבראַזשענסקי. ארטיקל „דער גרונט־געזעץ פון דער סאציאליסטישער אָנזאַמלונג", „וועסטניק קאמאקאדעמיאי", 1924 יאָר, נומ. 8).

עס איז קוים נויטיק צו דערווייזן, אז כ' פּרעאָבראזשענסקי שלאָגט זיך אַראָפּ אַפן וועג פון ניטדערלאָזבארע סטירעס צווישן די אינטערעסן פון אונזער אינדוסטריע און די אינטערעסן פון דער פּויערשער ווירטשאַפט פון אונזער לאַנד,—דאָס הייסט, אפן וועג פון די קאַפּיטאַליסטישע אינדוסטריאליזאַציע־מעטאָדן.

איך האַלט, אַז ווען כ' פּרעאבראזשענסקי גלייכט צו די פּויערשע ווירטשאַפט צו א „קאָלאָניע" און פּרואווט זיך בויען די באַציאונגען צווישן דעם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום אלס עקספּלואטאציע־באַציאונגען,—רייסט ער דערמיט גופע ארונטער, פּרואווט ער זיך ארונטערייסן, אליין דאָס ניט פארשטייענדיק, די יעסוידעס פון יעטווידער מעגלעכער אינדוסטריאַליזאַציע.

איך באַהויפּט, אז דידאָזיקע פּאָליטיק האָט קיין שום שאַכעס ניט צו דער פּאָליטיק פון דער פּארטיי, וואָס בויט די זאַך

פון דער אינדוסטריאַליזאַציע אַפן יעסאָד פון דער עקאָנאָמישער מיטארבעטערשאפט צווישן דעם פּראָלעטאריאַט און פויערטום.

דאָסזעלבע, אָדער קימאַט דאָסזעלבע, דאַרף מען זאָגן וועגן כ׳ טראָצקי, וואָס האָט מוירע פאַר א „גוטער גערע-טעניש” און מיינט, אפאָנים, אז א גוטע גערעטעניש איז א געפאַר פונם שטאַנדפונקט פון דערווירטשאַפטלעכער אנט-וויקלונג פון אונזער לאַנד. אָט וואָס ער האָט געזאָגט, לעמאָשל אַפן אַפּרעל-פּלענום:

„אין דידאָזיקע באַדינגונגען (טראָצקי רעדט וועגן די באַדינגונגען פון דער מאָדערנער דיספּראָפּאָרציע) קאָן א גו-טע גערעטעניש, ד. ה. א פּאטענציעל אויסגעוואקסענער סכום סכוירעס-מויסרעסן פון דער ווירטשאַפט, ווערן א פּאק-טאָר, וואָס ניט ער פאַרגיכערט דעם טעמפּ פון דער ווירטשאפטלעכער אנטוויקלונג אין דער ריכטונג צום סאָציאליזם, נאָר, אדעראבע, ער דעזארגאניזירט די עקאָנאמיק, וואָס פאַרשאַרפט די קעגנזייטיקע באציאונגען צווישן שטאָט און דאָרף, און אינע-ווייניק אין שטאָט גופע—צווישן די געברויכער און דער מע-לוכע. פּראקטיש גערעדט, א גוטע גערעטעניש — בא דער אָפּוועזנהייט פון אינדוסטריעלע סכוירעס — קאָן באַ-דייטן דאָס טרייבן פון דער טוואוע אין א גרויסן סכום סא-מאגאן און ווידער אויסגעוואקסענע שטאָטישע ריי-ען*). פּאָליטיש וועט דאָס באַדייטן א קאמף פונם פויער קעגן דער מאָנאפּאל אפן אויסערן-האַנדל, ד. ה. קעגן דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע”. (סטענאָגראַמע פון דער זיצונג פונם אַפּרעל-פּלענום פון צ. ק. טראָצקיס אויסבעסערונגען צום פּראָ-יעקט פון דער רעזאָלוציע פונם כ׳ ריקאָוו, זייט 164).

*) „אטשערעדן”. איבערזעצער.

עס לוינט בלויז צו פאַרגלייכן דידאָזיקע מער ווי מאָדנע דערקלערונג פונם כ׳ טראָצקי מיט דער דערקלערונג פון כ׳ לענין אינם פעריאָד פון סאַמע פאַרשאַרפטן סכוירעס-הונגער וועגן דעם, אז „א גוטע גערעטעניש איז א רעטונג פאַרן לאַנד״, קעדיי צו פאַרשטיין די גאַנצע ניטריכטיקייט פונם כ׳ טראָצקיס דערקלערונג.

כ׳ טראָצקי אָנערקענט ניט אָפּאָנים יענע האַנאָכע, אז די אינדוסטריאַליזאַציע קאָן זיך אַנטוויקלען בא אונז בלויז דורך א ביסלעכווייזער פאַרבעסערונג פון דער מאַטעריעלער לאַגע פון די ארבעטנדיקע מאַסן פון דאָרף.

כ׳ טראָצקי גייט אָפּאָנים ארויס פון דעם, אז די אינדוסטריאַליזאַציע דאַרף פאַרווירקלעכט ווערן בא אונז דורך א געוויסער אַזוי צו זאָגן „ניט גוטער גערעטעניש״.

פון דאנען נעמען זיך די פּראַקטישע פאָרשלאָגן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק מיקויעך אויפהויבן די פאַבריק-פּרייזן, מיקויעך דעם שטייערן-פּרעס אַפן פויערטום א. א. וו., די פאָרשלאָגן, וואָס פירן ניט צו פאַרפעסטיקונג פון דער עקאָנאָמישער מיטאַרבעטערשאַפט צווישן דעם פּראָלעטאַריאַט און פויערטום, נאָר צו איר צעפאַלונג, ניט צום צוגרייטן די באַדינגונגען פאַר דער העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט אין געביט פון ווירטשאַפטלעכער בויאונג, נאָר צום אראָפּרייסן דידאָזיקע באַדינגונגען, ניט צום צוזאַמענשלוס פון דער אינדוסטריע מיט דער פויערשער ווירטשאַפט, נאָר צו זייער פאַנאַנדערשלוס.

אייניקע ווערטער וועגן דער דיפערענציאַציע פונם פויערטום. אלעמען איז באַוואוסט דער טומל און די פּאַניק פון דער אָפּאָזיציע מיקויעך דעם וואוקס פון דער דיפערענציאַציע. אַלעמען איז באַוואוסט, אז קיינער האָט ניט אָנגעמאַכט אַזאַ פּאַניק מיקויעך דעם וואוקס פונם פּריוואַטן קליינעם קאַפּיטאַל אין דאָרף, ווי די אָפּאָזיציע. וואָס אבער לאָזט זיך אויס אין דער ווירקלעכקייט? אָט וואָס. ערשטנס, די דיפערענציאַציע צווישן דעם

פויערטום, ווי דאָס האָט באַוויזן אין זיין פאָרטראַג כ׳ ריקאָוו, קומט פאַר אין גאָר אייגנארטיקע פאָרמען, אין די באַדינגונ-גען פון אונזער ווירקלעכקייט, ניט דורך „ארויסוואַקסן" דעם מיטלפויער, נאָר, אדעראַבע, דורך זיין פאַרשטאַרקונג, בײַ א באַ-דייטנדיקן פאַרשמעלערן די עקסטרעמע פּאָלוסן, דערביי איז אזוי-נע פאקטאָרן, ווי די נאַציאָנאַליזאַציע פון דער ערד, די מאַסן-קאָאָפּערירונג פונם פויערטום, אונזער שטייערן-פּאָליטיק א. א. וו., קאָנען ניט ניט שאַפן קיין געוויסע ראַמען און באַגרעניצונגען פאַר דער דיפערענציאַציע גופא.

צווייטנס,—און דאָס איז דער איקער,—דער וואוקס פונם פרי-וואַטן קליינעם קאַפּיטאַל אין דאָרף ווערט גערעקט און איבער-גערעקט פון אַזאַ אנטשיידענעם פאַקטאָר, ווי די אנטוויקלונג פון אונזער אינדוסטריע, וואס פאַרפעסטיקט די פּאָזיציע פונם פּראָ-לעטאַריאַט און פון די סאָציאַליסטישעווירטשאַפט-פאָרמען און וואָס שטעלט פאַר דעם איקערדיקן קעגנגיפט קעגן די קאָלערליי פאָרמען פונם פריוואטן קאַפּיטאַל.

אָט די אַלע אומשטענדן זיינען אַפּאָנים אַוועק פאַרביי דעם זע-קרייז פון דער נייער אָפּאָזיציע, וואָס זעצט פאָר מיט אימפעט צו שרייען און פאַרשפּרייטן א פּאַניק מיקויעך דעם פריוואַטן קאַפּיטאל אין דאָרף.

עפשער וועט זיין ניט איבעריק צו דערמאָנען דער אָפּאזי-ציע לענינס ווערטער מיקויעך דעמדאָזיקן איניען. אָט וואָס עס זאָגט מיקויעך דעם כ׳ לענין:

„יעדע פאַרבעסערונג פון דער לאַגע פון דער גרויסער פּראָדוקציע, די מעגלעכקייט אוועקצולאָזן אייניקע גרויסע פאַ-בריקן, פאַרפעסטיקט אַף אזוי פיל די לאַגע פונם פּראָלעטאַ-ריאַט, אז מוירע האָבן פאַר דער סטיכיע פון דער קליינבור-זשואזיע, אפילע פון אַן אויפוואקסנדיקער, איז ניטאָ וואָס. ניט דערפאַר דאַרף מען מוירע האָבן, אַז די קליינבורזשואזיע און דער קליינער קאַפּיטאַל וועלן אויסוואקסן. מע דאַרף מוירע

האָבן פאַר דעם, אז צו לאַנג וועט דויערן דער צושטאַנד פון נויט, מאַנגל פון פּראָדוקטן, וואָס דערפון דרינגט שוין ארויס די אָפּשוואַכונג פונם פּראָלעטאַריאַט, זיין אומעגלעכקייט איינצושטיין קעגן דער סטיכיע פון די קליינבירגערלעכע וואַקלונגען. בא דער פאַרגרעסערונג פון סכום פּראָדוקטן וועט קיין שום אנטוויקלונג פון דער קליינבורזשואזיע ניט זיין קיין גרויסער מינוס, אף וויפל דאָס גיט די אנטוויקלונג פון דער גרויסער אינדוסטריע" (לענין, באַנד 18, טייל 1, זייט 154—155).

צי ווען עס איז פאַרשטיין די כאַוויירים פון דער אָפּאָזיציע, אז די פּאַניק צוליב דער דיפערענציאַציע און דעם פּריוואטן קאַפּיטאַל אין דאָרף איז די צווייטע זייט פון ניט-גלויבן אין דער מעגלעכקייט פון דער זיגרייכער סאָציאַליסטישער בויאונג אין אונזער לאַנד?

אייניקע ווערטער וועגן דעם קאַמף פון דער אָפּאָזיציע קעגן דעם אפּאַראט און דעם „רעזשים" אין דער פּאַרטיי.

אין וואָס באַשטייט דער קאַמף פון דער אָפּאָזיציע קעגן דעם פּאַרטיי-אַפּאַראַט, וועלכער שטעלט פאָר דעם אָנפירנדיקן קערן פון אונזער פּאַרטיי? מע דאַרף קוים דערווייזן, אז דער קאַמף פון דער אפּאָזיציע אין דעמדאָזיקן געביט באַשטייט סאָפּקאָלסאָף אין פּרוואוון צו דעזאָרגאַניזירן די פּאַרטייאישע אָנפירונג און אנטוואָפענען די פּאַרטיי אין איר קאַמף פאר דער פאַרבעסערונג פונם מעלוכישן אַפּאַראַט, פאַרן ארויסטרייבן דעם ביוראָקראַטיזם פון דעמדאָזיקן אַפּאַראַט, פאר דער אָנפירונג מיטן מעלוכעאַפּאַראַט.

צו וואָס פירט דער קאַמף פון דער אָפּאָזיציע מיטן „רעזשים" אין דער פּאַרטיי? דערצו, אַז מע זאָל צעשטערן די אייזערנע דיסציפּלין אין דער פּאַרטיי, וואס אן איר קאָן ניט געמאָלט זיין די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט, דערצו, אַז מע זאָל צעטרייסלען סאָפּקאָלסאָף די יעסוידעס פון דער דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט.

די פּאַרטיי איז דעריבער גערעכט, ווען זי באַהויפּטעט, אַז די פּאָליטישע און אָרגאַניזאַציאָנעלע טאָעסן פון דער אפּאָזיציע זיינען אַן אָפּשפּיגלונג פון דעם דראַנג פון די ניט-פּראָלעטאַרישע עלעמענטן אויף אונזער פּאַרטיי, אויף דער דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט.

אָט דאָס זיינען, כאַווײרים, די פּאָליטישע טאָעסן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

IV

אייניקע אויספירן.

אָט דאָ ניט לאַנג האָט כ׳ טראָצקי דערקלערט אַפן פּלענום פון צ״ק און צק״ק, אַז דאָס אָנעמען פון דער קאָנפערענץ די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק מוז אומבאַדינגט פירן צום אויסשליסן פון דער פּאַרטיי די לידערס פון דער אָפּאָזיציע. איך מוז דערקלערן, כאַווײרים, אַז די דאָזיקע דערקלערונג פונם כ׳ טראָצקי האָט ניט קיין שום גרונט, אַז זי איז דורך און דורך אַ פאַלשע. איך מוז דערקלערן, אַז דאָס אָנעמען די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק קאָן האָבן בלויז איין ציל: אַן אַנטשלאָסענעם קאַמף מיט די פּרינציפּיעלע טאָעסן פון דער אָפּאָזיציע מיטן צוועק זיי פולשטענדיק צו גויווער זיין.

אַלעמען איז באַוואוסט, אַז דער 10-טער צוזאַמענפאָר פון אונזער פּאַרטיי האָט אָנגענומען אַ רעזאָלוציע וועגן אַנאַרכא-סינדיקאַליסטישן אָפּנויג. און וואָס איז אַזוינס דער אַנאַרכא-סינדיקאַליסטישער אָפּנויג? מע קאָן ניט זאָגן, אַז דער אַנאַרכא-סינדיקאַליסטישער אָפּנויג זאָל זיין „בעסער״ פונם סאָציאַל-דעמאָקראַטישן אָפּנויג. אָבער פונם פאַקט פון אָנעמען די רעזאָלוציע וועגן דעם אַנאַרכא-סינדיקאַליסטישן אָפּנויג האָט נאָך קיינער ביז איצט ניט געמאַכט דעם אויספיר, אַז די מיטגלידער פון דער

„אַרבעטער־אָפּאָזיציע“ דאַרפֿן אויסגעשלאָסן ווערן פֿון דער פּאַר־טיי.

כ׳ טראָצקי קאָן ניט ניט וויסן, אַז דער 13־טער צוזאַמענ־פֿאָר פֿון אונזער פּאַרטיי האָט דערקלערט דעם טראָצקיזם אַלס „בעפּיירעש אויסגעדריקטן קלייַנבירגערלעכן אָפּנויג“. און דאָך האָט נאָך קייַנער ביז איצט ניט גערעכנט, אַז דאָס אָנעמען אַזאַ רעזאָלוציע קאָן ברענגען צום אויסשליסן פֿון דער פּאַרטיי די לידערס פֿון דער טראָצקיסטישער אָפּאָזיציע.

אָט איז דאָס אַנטשפּרעכנדיקע אָרט פֿון דער רעזאָלוציע פֿונם 13 צוזאַמענפֿאָר:

„אין דער פּערזאָן פֿון דער איצטיקער אָפּאָזיציע האָבן מיר פֿאַר זיך ניט בלויז אַ פּרואוו צו רעווידירן דעם באָלשע־וויזם, ניט בלויז אַ פּאָשעטן אָפּגאַנג פֿון לענינִיזם, נאָר אויך אַ בעפּיירעש אויסגעדריקטן קלייַנבירגערלעכן אָפּנויג. עס איז ניטאָ קיין שום סאָפּעק, אַז דידאָזיקע „אָפּאָזיציע“ שפּיגלט אָפּ אָביעקטיוו דעם דראַנג פֿונם קלייַנ־בירגערטום אַף די פּאָזיציעס פֿון דער פּראָלעטאַרישער מאַכט און אַף איר פּאָליטיק“ (פֿון דער רעזאָלוציע פֿונם 13 צוזאַמענ־פֿאָר).

זאָל אונז דערקלערן כ׳ טראָצקי, מיט וואָס איז בעסער דער קלייַנבירגערלעכער אָפּנויג פֿונם סאָציאַל־דעמאָקראַטישן. צי איז דען שווער צו פֿאַרשטיין, אַז דער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אָפּנויג איז א מין קלייַנבירגערלעכער אפּנויג? צי איז דען שווער צו פֿאַרשטיין, אַז ווען מיר ריידן וועגן אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישן אָפּנויג, פֿאַרפּינקטלעכן מיר בלויז דאָס, וואָס בײַ אונז איז גע־זאגט געוואָרן אין דער רעזאָלוציע פֿון 13־טן צוזאַמענפֿאָר? מיר דערקלערן קלאָר ניט די לידערס פֿונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק פֿאַר סאָציאַל־דעמאָקראַטן. מיר זאָגן בלויז, אַז בײַם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק האָט זיך אָנגעמערקט אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אָפּנויג, און מיר וואָרענען, אַז עס איז נאָך ניט שפּעט אָוועקצוגיין פֿון

דעמדאָזיקן אָפּנויג, וואָס צו דעם רופן מיר טאַקע דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

און אָט וואָס עס איז געזאָגט געוואָרן וועגן טראָצקיזם אין דער באַוואוסטער רעזאָלוציע פון צ. ק. און צ. ק. ק. אין יאַנוואַר 1925 יאָר:

„אין טאָך פון דער זאַך איז דער מאָדערנער טראָצקיזם א פאַלסיפיקאַציע פונם קאָמוניזם אין גייסט פון א דערנעענטערונג צו די אייראָפּעאישע מוסטערן פון פסעוודאָ-מאַרקסיזם, ד. ה. סאָפּקאָלסאָף אין גייסט פון דער „אייראָפּעאישער" סאָציאַל-דעמאָקראַטיע". (פון דער רעזאָלוציע פון די פּלענומס פון צ. ק. און צ. ק. ק. פון 17 יאַנוואַר 1925 יאָר).

איך מוז זאָגן, אַז אָט די ביידע רעזאָלוציעס זיינען אין גרונט גענומען געשריבן געוואָרן מיט דער האַנט פונם כ' זינאָוויעוו. אָבער ניט נאָר די פּאַרטיי אין גאַנצן גענומען, נאָר אָפילע כ' זינאָוויעוו ביפראַט האָבן דערפון ניט געמאַכט קיין אויספירן, אַז די לידערס פון דער טראָצקיסטישער אָפּאָזיציע דאַרפן אויסגעשלאָסן ווערן פון דער פּאַרטיי.

עפשער וועט ניט איבעריק זיין צו דערמאָנען כ' קאַמעניעווס מיינונג וועגן טראָצקיזם, וואָס פאַרגלייכט דעם טראָצקיזם צום מענשעוויזם. הערט:

„דער טראָצקיזם איז שטענדיק געווען די סאַמע לייטישע, די סאַמע פּאַרדעקטע, די סאַמע צוגעפּאַסטע צום באַשווינדלען גראד דעם רעוואָלוציאָנער געשטימטן טייל אַרבעטער פאָרם פון מענשעוויזם" (זאַמלבוך פון די אַרטיקלען „פאַרן לעניניזם". ל. קאַמעניעוו—„די פּאַרטיי און דער טראָצקיזם", זייט 51).

אָט די אַלע פאַקטן זיינען באַוואוסט דעם כ' טראָצקי ניט ווינציקער, איידער יעדערן פון אונז דאָך האָט נאָך קיינער ניט געשטעלט די פראַגע וועגן אויסשליסן דעם כ' טראָצקי און

זיינע מיינונגס-כאַווייריִם אַפן סמאַך פון די רעזאָלוציעס, לאָמיר זאָגן, פונם 13-טן צוזאַמענפאָר.

אָט פאַרוואָס איך מיין, אז די דערקלערונג פונם כ׳ טראָצקי אַפן פלענום פונם צ״ק און צק״ק איז אַ ניטאויפריכטיקע, דורך און דורך אַ פאַלשע.

באַווייליקנדיק אין גרונט די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, האָט דער אָקטיאַבער-פלענום פון צ״ק און צק״ק געהאט אין זינען ניט קיין רעפרעסיעס, נאָר די נויטיקייט פון אַ אידייאישן קאַמף מיט די פרינציפיעלע טאָעסן פון דער אָפּאָזיציע, וואָס פון זיי זאָגט זיך נאָך אַלץ ניט אָפּ די אָפּאָזיציע און וואָס פאַר זיי האט זי בעדייע צו קעמפן אויך לעהאַבע, אין די ראַמען פון סטאַטוט, ווי זי טיילט מיט וועגן דעם אין איר „מעלדונג״ פונם 16 אָקטיאַבר. האַנדלענדיק אַזוי, איז דער פלענום פון צ״ק און צק״ק ארויסגעגאַנגען דערפון, אַז דער קאַמף מיט די פרינציפיעלע טאָעסן פון דער אָפּאָזיציע איז דאָס איינציקע מיטל אַף גוויוער צו זיין זיי, און דאָס גויוער זיין זייערע טאָעסן איז דער איינציקער וועג צו דער ווירקלעכער איינהייט אין אונזער פארטיי. מיטן צעשלאָגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק און צווינגען אים אָפּצוזאָגן זיך פון פראַקציאָנערישקייט, האט זיך די פאַרטיי דערמיט דערשלאָגן דעם נויטיקן מינימום, וואָס אָן אים איז אומעגלעך די איינהייט אין דער פאַרטיי. דאָס איז, פאַרשטייט זיך, ניט ווינציק. אָבער דאָס איז ניט גענוג. קעדיי צו דערשלאָגן זיך אַ פולשטענדיקע איינהייט, איז נויטיק צו מאַכן נאָך אַ טריט פאָרויס און דערשלאָגן זיך, אַז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק זאָל זיך אָפּזאָגן פון זיינע פרינציפיעלע טאָעסן און אַזוי ארום פארהיטן די פאַרטיי און דעם לענינִיזם פון אַטאַקעס און רעווידיר-פרואוון.

דאָס איז דער ערשטער אויספיר.

אָפּוואַרפנדיק די פרינציפיעלע פאָזיציע פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק און אָפּוואַרפנדיק אָן אַ זייט די פרואוון פון דער אָפּאָזי-

ציע צו אַ נייער דיסקוסיע, האבן די פּאַרטייאישע מאַסן געזאָגט: איצט איז ניט קיין צייט פאַר פּלוידעריי. שוין צייט צו נעמען זיך האַרט פאַר דער זאַך פון סאָציאַליסטישער בויאונג. פון דאַנען איז דער אויספיר: וואָס ווייניקער פּלוידעריי, וואָס מער שעפערישע פּאָזיטיווע אַרבעט, פאָרויס פאַר דער סאָציאַליס-טישער בויאונג!

דאָס איז דער צווייטער אויספיר.

און דער דריטער אויספיר באשטייט אין דעם, וואָס אינם גאַנג פונם אינערלעך-פּאַרטייאישן קאַמף און אינם גאַנג פון אָפּ-שלאָגן די אַטאַקעס פון דער אָפּאָזיציע האט די פּאַרטיי זיך צו-זאַמענגעהעפט, ווי נאָך קיינמאָל ניט, אַפן גרונט פון די סאָציאַ-ליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג.

דאָס איז דער דריטער אויספיר.

די פּאַרטיי, וואָס האָט זיך צוזאַמענגעהעפט אַפן גרונט פון די סאָציאַליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג,—דאָס איז יענער הויבער, וועלכער איז איצט אזוי נויטיק, קעדיי א שטויס צו טאָן פאָרויס די סאָציאַליסטישע בויאונג אין אונזער לאַנד.

דעמדאָזיקן הויבער האבן מיר אויסגעשמידט אינם קאַמף מיטן אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

דער קאַמף האט צוזאַמענגעהעפט אונזער פּאַרטיי אַרום איר צ״ק אַפן גרונט פון די סאָציאַליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג.

די קאָנפערענץ דאַרף אויספאָרמירן דידאָזיקע צוזאַמענ-העפטונג דורך דעם, וואס זי וועט, האָף איך, איינשטימיק אָנע-מען די טעזיסן, וועלכע זיינען איר פאַרגעלייגט געוואָרן דורכן צענטראַל-קאָמיטעט.

איך צווייפל ניט, אז די קאָנפערענץ וועט אויספילן איר אַרבעט מיט ערע. (די אָנטיילנעמער פון דער קאָנפערענץ באַ-גלייטן שטייענדיק דעם כ׳ סטאַלין מיט לאַנגדויערנדיקע אַפּלאָ-דיסמענטן).

שלוסוואָרט

I

וועגן אייניקע אלגעמיינע פראגן.

דער מארקסיזם איז ניט קיין דאגמע, נאָר א וועג־ווייזער צו טאט.

כאווירים! אין מיין פאָרטראג האָב איך געזאגט, אַז דער מאַרקסיזם איז ניט קיין דאגמע, נאָר אַ וועגווייזער צו טאַט, אַז ענגעלסעס באַוואוסטע פאָרמול, וואָס איז געגעבן געוואָרן אין די 40-ער יאָרן פון פאָריקן יאָרהונדערט, איז געווען אַ ריכטיקע אין איר צייט, נאָר איצט איז זי געוואָרן אַ ניטגענוגנדיקע. איך האָב געזאָגט, אַז זי דארף דעריבער ווערן פאַרביטן מיט לענינס פאָרמול וועגן דעם, אז באַ די נייע באַדינגונגען פון דער אנטוויקלונג פונם קאפיטאליזם און פון קלאַסנקאַמף פונם פראָלעטאריאט איז דער ניצאָכן פונם סאָציאליזם אין באזונדערע לענדער גאנץ מעגלעך און ווארשיינלעך.

מע האָט מיר דערווידערט בעאייס די דעבאַטן. באַזונדערס האָט זיך אין דעם פראַט געסטאַרעט כ׳ זינאָוויעוו. איך בין דעריבער גענויט איבעראנייס אַוועקצושטעלן דידאָזיקע פראגע און באַלויכטן זי מער אויספירלעך.

איך האלט, אז כ׳ זינאָװיעװ האָט ניט געלייענט ענגעל־ סעס „פּרינציפּן פון קאָמוניזם", און אויב ער האָט געלייענט,— האָט ער זיי ניט פארשטאַנען, אניט װאָלט ער ניט גענומען דער־ װידערן, אַניט װאָלט ער דיסקאָנטירט דעם פאקט, אַז פאר ענגעלסעס אלטער פאָרמול קלאמערט זיך איצט די סאָציאַל־ דעמאָקראטיע אין איר קאמף קעגן לעניניזם, אניט װאָלט כ׳ זינאָװיעװ פארשטאַנען, אז גייענדיק אין די דראָכים פון דער סאָציאַל־דעמאָקראטיע, קאָן מען ארײַנפאַלן אין געװיסע געפארן פון „איבערגעבורט".

אָט װאָס ענגעלס זאָגט אין זיינע „פּרינציפּן פון קאָמו־ ניזם", װאָס שטעלן מיט זיך פאָר אַן אױסלייגונג פון באזונדערע האנאָכעס אין דער פאָרם פון פראגן און ענטפערן.

„פראַגע. צי איז מעגלעך דורכצופירן דאָס אָפּשאפן פריװאט־אייגנטום מיטאמאָל?"

„ענטפער. ניין, אומעגלעך, פונקט אזוי, װי מע קאָן מיטאמאָל ניט פארגרעסערן די פאַראנענע פּראָדוציר־מיטלען אין אזאַ פארנעם, װאָס איז נויטיק אָף צו שאַפן א געזעל־ שאפטלעכע פּראָדוקציע. דעריבער װעט די רעװאָלוציע פונם פּראָלעטאַריאט, װאָס װעט גאנץ װארשיינלעך פאָרקומען, קאָנען בלויז בעהאדראָגע איבערצאנדערשן די איצ־ טיקע געזעלשאַפט און ערשט נאָכדעם אָפּשאפן דאָס פריװאט־ אייגנטום, װען עס װעט שוין געשאפן װערן די נויטיקע דערצו מאסע פּראָדוציר־מיטלען".

„פראגע. װי װעט זיין דער גאנג פון דערדאָזיקער רעװאָלוציע?"

„ענטפער. קוידעמקאָל װעט זי שאפן א דעמאָקרא־ טישע אָרדענונג און דערמיט גופע, דירעקט אדער אומדירעקט, די פּאָליטישע הערשאפט פונם פּראָלעטאריאַט".

דאָ האנדלט זיך אפּאָנים װעגן אראָפּװאַרפן די בורזשואַזיע און דעראָבערן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאריאט. איר װייסט,

כאַווייִרים, אַז דערדאָזיקער פּונקט איז בײַ אונדז שוין פאַרווירקלעכט געוואָרן, ער איז פאַרווירקלעכט געוואָרן מיט אַ ברייטער האַנט (שטימען: „עמעס!" „ריכטיק!"). ווייטער:

„די דעמאָקראַטיע וואָלט געווען אַבסאָלוט נוצלאָז פאַרן פּראָלעטאַריאַט, ווען מע זאָל זיך מיט איר ניט אויסנוצן טייקעף ווי מיט אַ מיטל אויף דורכצופירן ברייטע מאָסמיטלען, וואָס פאַרמעסטן זיך דירעקט אויפן פּריוואַט-אייגנטום און זיכערן די עקזיסטענץ פונם פּראָלעטאַריאַט. דידאָזיקע ווייכטיקסטע מאָסמיטלען, וואָס דרינגען אַרויס פון די איצט עקזיסטירנדיקע באַדינגונגען, זיינען פאָלגנדיקע:

„1) די באַגרעניצונג פונם פּריוואַט-אייגנטום: פּראָגרעסיווער שטייער, הויכער שטייער אויף ירושעס, די אָפּשאַפונג פון ירשענען לויט די זייטיקע ליניעס (ברידער, פּלימעניקעס א. א. וו.), צוואַנג-האַלוואָעס א. א. וו.".

איר ווייסט, אַז דידאָזיקע מאָסמיטלען זיינען פאַרווירקלעכט און ווערן פאַרווירקלעכט בײַ אונדז מיט אַ ברייטער האַנט. ווייטער:

„2) די בעהאַדראָגיקע עקספּראָפּריאַציע פון די ערד-אייגנטימער, פאַבריקאַנטן, אייגנטימער פון אייזנבאַנען און יאַם-שיפן, טיילווייז דורך דער קאָנקורענץ מיצאַד דער מעלוכישער אינדוסטריע, טיילווייז דירעקט דורך אויסקויפן מיט אַסיגנאַטן".

איר ווייסט, אַז דידאָזיקע מאָסמיטלען זיינען אויך דורכגעפירט געוואָרן בײַ אונדז נאָך אין די ערשטע יאָרן פון אונדזער רעוואָלוציע. ווייטער:

„3) די קאָנפיסקאַציע פונם פאַרמעגן פון די עמיגראַנטן און בונטאָווטשיקעס, וואָס זיינען אויפגעשטאַנען קעגן דער מערהייט פון פאָלק".

איר ווייסט, אז מיר האָבן שוין קאָנפיסקירט און איבער־קאָנפיסקירט אַזוי, אַז ווייטער איז ניטאָ וואוהין צו גיין (געלעכטער). ווייטער:

„4) דאָס אָרגאַניזירן די אַרבעט אדער געבן באַשעפטיקונג די פּראָלעטאריער אין די נאַציאָנאַלע גיטער, פאַבריקן און וואַרשטאַטן, וואָס אדאַנק דעם וועט באַזייטיקט ווערן די קאָנקורענץ צווישן די ארבעטער, און די פאַבריקאנטן, אַף וויפל זיי וועלן נאָך איבערבלייבן, וועלן זיין געצוווּנגען צו צאָלן דאסזעלבע הויכע געצאָלט, ווי די מעלוכע".

עס איז באַוואוסט, אז אַפן דאָזיקן וועג שטייען מיר, אפן דאָזיקן וועג האַלטן מיר אָפּ אַ ריי ניצחונעס און אינם איקער ווערט שוין דערדאָזיקער פּונקט פאַרווירקלעכט. ווייטער:

„5) גלייכע צוואַנג־ארבעט פאַר אַלע מיטגלידער פון דער געזעלשאַפט ביז דער פולשטענדיקער אָפּשאַפונג פונם פּריוואט־אייגנטום. דאָס שאַפן אינדוסטריעלע אַרמייען, באַזונדערס פאַר דער לאַנדווירטשאַפט".

איר ווייסט, אז מיר האָבן פּרובירט דעמדאָזיקן וועג אינם פעריאָד פונם מיליטערישן קאָמוניזם אין דער פאָרם פון אָרגאַניזירן אַרבעטס־ארמייען. אָבער אַפן דאָזיקן וועג האָבן מיר זיך קיין גרויסע רעזולטאַטן ניט דערשלאָגן. מיר זיינען נאָכדעם אוועק צום דאָזיקן ציל מיט אַרומיקע וועגן, און ס'איז ניטאָ קיין גרונט צו צווייפלען, אז אינם דאָזיקן געביט וועלן מיר זיך דערשלאָגן אנטשיידנדיקע ערפאָלגן. ווייטער:

„6) די צענטראַליזאַציע פון דער קרעדיט־סיסטעם און פונם געלט־האנדל אין די הענט פון דער מעלוכע דורכן נאַציאָנאלן באַנק מיט מעלוכישן קאפּיטאַל. דאָס פאַרמאַכן אַלע פּריוואַטע בענק און באַנק־קאַנטאָרן".

דאָס איז שוין אויך, כאַווייריִם, ווי אייך איז גוט באַוואוסט, אין גרונט גענומען, פאַרווירקלעכט געוואָרן באַ אונז. ווייטער:

„7) די פאַרגרעסערונג פון דער צאָל נאַציאָנאַלע פאַבריקן, ווארשטאַטן, אייזנבאַנען און יאם-שיפן, דאָס באארבעטן אַלע ערדן, וואָס בלייבן איבער ניטבאארבעט, און דאָס פארבעסערן די באַארבעטונג פון די שוין באארבעטע ערדן בעהעסקעם מיט דעם, ווי עס ווערן פאַרגרעסערט די קאפיטאלן און עס וואקסט די צאָל ארבעטער, וועלכע די נאציע פארמאָגט".

איר ווייסט, אז אויך דידאָזיקע זאך ווערט פאַרווירקלעכט און גייט בײַ אונז פאָרויס, וואָס דערצו ווירקט מיט אף אלע אויפאנים אי די נאַציאָנאַליזאציע פון דער ערד, אי די נאציאָנאַליזאַציע פון די גרונט-צווייגן פון דער אינדוסטריע. ווייטער:

„8) דאָס דערציען די קינדער פון דעם מאָמענט אָן, ווען זיי קאָנען זיך באַגיין אָן דער מוטערס אויפזיכט, אין די מעלוכישע אנשטאַלטן און אפן מעלוכישן כעשבן".

דידאָזיקע זאַך ווערט בײַ אונז פאַרווירקלעכט, נאָר זי איז נאָך ווייט ניט פאַרווירקלעכט געוואָרן, ווייל, רואינירטע דורך דער מילכאָמע און אינטערווענציע, זיינען מיר נאָך ניט בעקויעך צו נעמען אָף מעלוכישע באַזאָרגונג די דערציאונג פון אַלע קינ-דער אין דער מעלוכע. ווייטער:

„9) דאָס אויסבויען גרויסע פּאַלאַצן אין די נאַציאָנאַלע גי-טער אַלס קאָהאָלשע וואוינונגען פאַר די קאָמונעס פון די ביר-גער, וועלכע וועלן זיך פאַרנעמען מיט אינדוסטריע, לאַנד-ווירטשאַפט און פארייניקן די מאַילעס פון שטאָטישן און דאָר-פישן ארט-לעבן, ניט ליידנדיק פון זייער איינזייטיקייט און כעסרוינעס".

עס האַנדלט זיך, ווי ס'איז צו זעען, וועגן דער וואוינונגס-פראַגע אין גרויסן מאַסשטאַב. איר ווייסט, אַז דעמדאָזיקן איניען דרוקן מיר פאָרויס. און אויב ער איז אינם איקער נאָך ניט פאַר-ווירקלעכט און וועט נאָך מיסטאמע ניט גיך פאַרווירקלעכט ווערן, איז דאָס דערפאַר, ווייל, באַקומען ביערושע אַ רואינירטע אינ-דוסטריע, האָבן מיר נאָך ניט באַוויזן און האָבן ניט געקאָנט באַ-

ווייזן אָנצוזאַמלען גענוגנדיקע פאָנדן פאַר אַ ברייטער וואוינונגס-בויאונג. ווייטער:

„10) דאָס צעשטערן אַלע ניטגעזונטע און שלעכט אויס-געבויטע וואוינונגען און קוואַרטאַלן אין די שטעט“.

דערדאָזיקער פונקט איז אַ באַשטאַנד-טייל פונם פאָריקן פונקט,—דעריבער איז דאָס, וואָס איז געזאָגט געוואָרן מיקויעך דעם פאָריקן פונקט, דאַרף זיך באַציען אויך צום דאָזיקן פונקט. ווייטער:

„11) גלייכע ירושע-רעכט פאַר הייראַטלעכע און אויסער-הייראַטלעכע קינדער“.

מיר דוכט זיך, אַז מיט דעמדאָזיקן איניען איז באַ אונז, אַזוי צו זאָגן, קעשורע. ענדלעך דער לעצטער פונקט:

„12) די קאָנצענטראַציע פונם גאַנצן טראַנספּאָרט-וועזן אין די הענט פון דער נאַציע“.

איר ווייסט, אַז דערדאָזיקער איניען איז שוין באַ אונז פולקום פאַרווירקלעכט.

אָט דאָס איז, כאַווייִרים, די פּראָגראַם פון דער פּראָלעטאַ-רישער רעוואָלוציע, וואָס ענגעלס האָט געגעבן אין זיינע „פּרינ-ציפּן פון קאָמוניזם“.

איר זעט, כאַווייִרים, אַז ניין צענטל פון דערדאָזיקער פּראָ-גראַם זיינען שוין פאַרווירקלעכט געוואָרן דורך אונזער רעוואָ-לוציע.

ווייטער:

„פראַגע. צי קאָן דידאָזיקע רעוואָלוציע (וואָס וועגן איר איז אויבן גערעדט געוואָרן. י. סט.) פאָרקומען אין וועלכן ניט איז איין לאַנד?“

„ענטפער. ניין *). די גרויסע אינדוסטריע האָט שוין דער-מיט, וואָס זי האָט געשאַפן דעם וועלט-מאַרק, אַזוי פאַרבונדן

*) דער קורסיוו איז אומעטום מיינער. י. סט.

צווישן זיך אַלע פעלקער פונם ערד-קיילעך, באַזונדערס די ציוויליזירטע פעלקער, אַז יעדעס פון זיי הענגט אָפּ פון דעם, וואָס עס קומט פאָר באַם צווייטן. דאַן האָט די גרויסע אינדוסטריע אַזוי אויסגעגלייכט די געזעלשאַפטלעכע אַנטוויקלונג אין אלע ציוויליזירטע לענדער, אַז אומעטום זיינען די בורזשואַזיע און דער פראָלעטאַריאַט געוואָרן צוויי אַנטשיידנדיקע קלאַסן פון דער געזעלשאַפט, און דער קאַמף צווישן זיי איז דער הויפּט-קאַמף פון אונזער צייט. דעריבער וועט די קאָמוניסטישע רעוואָלוציע זיין ניט בלויז אַ נאַציאָנאַלע, נאָר זי וועט פאָרקומען גלייכצייטיק אין אַלע ציוויליזירטע לענדער, ד. ה. לעכאַלאַפאָכעס אין ענגלאַנד, אַמעריקע, פראַנקרייך און דייטשלאַנד..." (זע פ. ענגעלס, „פרינציפּן פון קאָמוניזם").

אָט ווי אַזוי עס האַלט מיט דעם איניען, כאַוויירים.

ענגעלס האָט געזאָגט, אַז די פראָלעטאַרישע רעוואָלוציע מיט דער אויבן אָנגעוויזענער פראָגראַם קאָן ניט פאָרקומען אין אַן איינצל לאַנד. און די פאַקטן זאָגן, אַז אין די נייע באַדינגונגען פונם קלאַסנקאַמף פונם פראָלעטאַריאַט, אין די באַדינגונגען פונם אימפעריאַליזם, האָבן מיר אינם איקער שוין דורכגעפירט אַזאַ רעוואָלוציע אין אַן איינצל לאַנד, אין אונזער לאַנד, און האָבן פאַרווירקלעכט ניין צענטל פון איר פראָגראַם.

כ' זינאָוויעוו קאָן זאָגן, אַז מיר האָבן אַ טאָעס געהאַט דערמיט, וואָס מיר האָבן פאַרווירקלעכט דידאָזיקע פראָגראַם, וואָס מיר האָבן פאַרווירקלעכט דידאָזיקע פונקטן (געלעכטער). גאַנץ מעגלעך, אַז מיר האָבן דערלאָזן אַ געוויסע „נאַציאָנאַלע באַגרענעצטקייט" דערמיט, וואָס מיר האָבן פאַרווירקלעכט דידאָזיקע פונקטן (געלעכטער). גאַנץ מעגלעך. אָבער איין זאַך איז דאָך קלאָר, אַז דאָס, וואָס ענגעלס האָט אין די 40-ער יאָרן פון פאָריקן יאָרהונדערט, אין די באַדינגונגען פונם פארמאנאפאלי-

טישן קאַפּיטאַליזם געהאַלטן פאַר ניט צו פאַרווירקלעכן און פאַר-אומעגלעך פאַר איין לאַנד, איז געוואָרן צו פאַרווירקלעכן און מעגלעך אין אונזער לאַנד אין די באַדינגונגען פונם אימפּע-ריאַליזם.

פאַרשטייט זיך, ווען ענגעלס וואָלט געלעבט, וואָלט ער זיך ניט גענומען קלאַמערן פאַר דער אַלטער פאָרמול, נאָר, אַדעראַבע, ער וואָלט דורכויס באַגריסט אונזער רעוואָלוציע, זאָגנדיק: „צום טייוול אַלע אַלטע פאָרמולעס, לעבן זאָל די זיג-רייכע רעוואָלוציע אין פסס״ר!״ (אַפּלאָדיסמענטן). אָבער ניט אַזוי טראַכטן די הערן פונם לאַגער פון די סאָציאַל-דעמאָקראַטן. זיי קלאַמערן זיך פאַר דער אַלטער פאָרמול ענגעלסעס, קעדיי פאַר דעקנדיק זיך מיט איר, פאַרלייכטערן דעם קאַמף קעגן אונזער רעוואָלוציע, קעגן די באָלשעוויקעס. דאָס איז זייער זאַך, פאַר-שטייט זיך. שלעכט איז נאָר דאָס, וואָס כ׳ זינאָוויעוו סטאַרעט זיך נאָכטאָן די דאָזיקע הערן און שטעלט זיך אינם געגעבענעם פאַל אפן וועג פון דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע.

ברענגענדיק ענגעלסעס פאָרמול און אַנטוויקלענדיק זי אויספירלעך, האָב איך געהאַט אין זינען דריי טאַימים: ערשטנס, מיטן אנטקעגנשטעלן לענינס פאָרמול וועגן דער מעגלעכקייט פונם ניצחון פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד קעגן ענגעלסעס פאָרמול, וועלכע איז דער עקסטרעמסטער און שאַרפסטער אויסדרוק פונם שטאַנדפּונקט פון די מאַרקסיסטן פון אַ געוויסן פּעריאָד, שאַפן די מאַקסימאַלע קלאָרקייט אין דער פראַגע; צווייטנס, דעמאַסקירן דעם רעפאָרמיזם און דעם אַנטירעוואָלוציאָניזם פון דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע, וואָס סטאַרעט זיך צודעקן איר אָפּאָרטוניזם מיט פאַרופן זיך אף ענגעלסעס אַלטע פאָרמול; דריטנס, באַווייזן, אַז לענין איז געווען ד ע ר ע ר ש ט ע ר, וואָס האָט געלייזט די פראַגע וועגן דעם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד.

מע דאַרף אנערקענען, כאַוויירים, אז טאַקע לענין, און ניט עמיץ אַן אנדערער, האָט אנטדעקט דעם עמעס וועגן דער מעג-

לעכקייט פֿונם ניצאָכן פֿון סאָציאַליזם אין איין לאַנד. מע קאָן ניט אָפּנעמען בײַ לעניגען דאָס, וואָס אים געהער מיט רעכט. מע דאַרף ניט מוירע האָבן פֿאַרן עמעס, מע דאַרף האָבן מוט צו זאָגן דעם עמעס, מע דאַרף האָבן מוט צו זאָגן אָפֿן, אַז לעניך איז געווען דער ערשטער פֿון די מאַרקסיסטן, וואָס האָט אויף אַ נײַעם אויפֿן אַוועקגעשטעלט די פֿראַגע וועגן דעם ניצאָכן פֿונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד און האָט זי געלייזט אין פּאָזיטיוון זינען.

איך וויל קלאָל דערמיט ניט זאָגן, אַז לעניך איז אַלס דענקער געווען העכער פֿון ענגעלסן און מאַרקסן. איך וויל דערמיט זאָגן בלויז צוויי זאַכן. ערשטנס, מע קאָן ניט פֿאָדערן פֿון ענגעלסן און מאַרקסן, וואָס פֿאַר געניאַלע דענקער זיי זאָלן ניט געווען זיין, אַז זיי זאָלן פֿאָרויסזען אינם פּעריאָד פֿונם פֿאַרמאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם אַלע מעגלעכקייטן פֿון קלאַסנקאַמף פֿונם פּראָלעטאַריאַט און פֿון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, וואָס האָבן זיך געעפֿנט אין אַ האַלביאָרהונדערט אַרום, אינם פּעריאָד פֿונם אַנטוויקלטן מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם. צווייטנס: עס איז גאָר קיין כידעש ניט, וואָס לעניך אַלס געניאַלער טאַלמיד פֿון ענגעלס און מאַרקס, האָט געקאָנט דערזען די נײַע מעגלעכקייטן פֿון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין די נײַע באַדינגונגען פֿון דער אַנטוויקלונג פֿונם קאַפּיטאַליזם און האָט אַזוי אַרום אַנטדעקט דעם עמעס וועגן דער מעגלעכקייט פֿונם ניצאָכן פֿון סאָציאַליזם אין איין לאַנד.

מע דאַרף קאָנען אונטערשיידן צווישן דעם אָס און דעם טאָך פֿונם מאַרקסיזם, צווישן די באַזונדערע האַנאָכעס און דעם מעטאָד פֿונם מאַרקסיזם. לעניגען האָט זיך אײַנגעגעבן צו אַנטדעקן דעם עמעס וועגן דעם ניצאָכן פֿון סאָציאַליזם אין איין לאַנד דערפֿאַר, ווײַל ער האָט געהאַלטן דעם מאַרקסיזם ניט פֿאַר אַ דאָגמע, נאָר פֿאַר אַ וועגווײַזער צו טאַט, ער איז ניט געווען קיין קנעכט פֿונם אָס און האָט געקאָנט כאַפּן דעם איקער, דעם

טאַך אינם מאַרקסיזם. אָט וואָס עס זאָגט מיקויעך דעם לענין אין זיין בראָשור „די קינדער-קראנקייט פון לינקייט אינם קאָ-מוניזם״:

„אונזער טעאָריע איז ניט קיין דאגמע, נאָר אַ וועגווייזער צו טאַט,—האָבן געזאָגט מארקס און ענגעלס,—און דער גרעס-טער טאָעס, דער גרעסטער פארברעכן פון אזוינע „פאטענ-טירטע״ מאַרקסיסטן, ווי ק. קאוטסקי, אָטאָ באוער א. ד. גל., באשטייט דערין, וואָס זיי האָבן דאָס ניט פארשטאנען, האָבן ניט געקאָנט אָנווענדן אין די וויכטיקסטע מאָמענטן פון דער רעוואָלוציע פונם פראָלעטאריאט״ (לענין, באנד 17, זייט 159).

אָט דאָס איז דער וועג, דער וועג פון מארקסן, ענגעלסן און לענינען, וואָס אף אים שטייען מיר און וואָס אף אים דארפן מיר שטיין אויך לעהאבע, אויב מיר ווילן פארבלייבן רעוואָלו-ציאָנערן ביזן סאָף. דער לעניניזם איז, אלס מארקסיזם פון דער עפּאָכע פון אימפּעריאליזם און פון פּראָלעטארישער רעוואָלוציע, בייגעשטאנען דערפאַר, ווייל ער איז געשטאנען און שטייט ווײ-טער אף דעמדאָזיקן וועג. אפגיין פון דעמדאָזיקן וועג—באטייט ארײנפאלן אין זומפּ פון אָפּאָרטוניזם. אראָפּקריכן פון דעמדאָ-זיקן וועג—באטייט נאָכשלעפּן זיך אין עק נאָך דער סאָציאל-דע-מאָקראטיע, וואָס דאָס האָט טאַקע פאסירט מיטן כ׳ זינאָוויעוו.

כ׳ זינאוויעוו האָט דא געזאָגט, אַז שפּעטער האָבן מאַרקס און ענגעלס פאַרווייכערט ענגעלסעס אלטע פאָרמול און האָבן דערלאָזן די מעגלעכקייט, אַז די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע זאָל זיך אָנ-הייבן אויך אין באַזונדערע לענדער. ער האָט געבראַכט ענ-געלסעס אַ ציטאַטע וועגן דעם. אַז „די דייטשן וועלן אָנהויבן, און די פראַנצויזן וועלן פאַרענדיקן״. דאָס אַלץ איז ריכטיק. דאָס איז איצט באַוואוסט יעדן סאָוופּאַרטשול-אינגל. די מאַיסע איז אָבער, כ׳ זינאָוויעוו, וואָס ניט אין דעם האַנדלט זיך עס איצט. איין זאַך איז צו זאָגן: הויב אָן די רעוואָלוציע, דיך וועט אין דער נאָענטסטער צייט שוין אונטערהאַלטן די זיגרייכע רעוואָלו-

ציע אין אַנדערע לענדער, דערביי איז אין פאַל פון אַזאַ ניצאָכן אין אַנדערע לענדער קאָנסטו רעכענען אַף א ניצאָכן. דאָס איז איין זאַך. א צווייטע זאַך איז צו זאָגן: הויב אָן די רעוואָלוציע און באַוועג זי ווייטער, וויסנדיק, אַז אויב אַפּילע עס וועט ניט אונטערקומען אין דער נאָענטסטער צייט דער ניצאָכן פון דער רעוואָלוציע אין אַנדערע לענדער, זיינען די באַדינגונגען פון קאַמף, אינם פעריאָד פונם אַנטוויקלטן אימפּעריאַליזם, אַזוינע, אַז די קאָנסט דאָך זיגן, און דערמיט דערנאָך צעפלאַקערן די רעוואָלוציע אין אנדערע לענדער. דאָס איז אַ צווייטע זאַך. און אויב איך האָב געבראַכט ענגעלסעס אַלטע פאָרמול, איז ניט קעדיי פאַרבייצוגיין פאַרביי דעם פאַקט, אַז ענגעלס און מאַרקס האָבן נאָכדעם פאַרוויכערט דידאָזיקע שאַרפע און עקסטרעמע פאָרמול, נאָר קעדיי: א) צו שאַפן קלאָרקייט אין דער פראַגע דורך אַן אַנטקעגנשטעלונג פון צוויי קעגנזעצלעכע פאָרמולעס, ב) אויפצודעקן דעם אָפּאָרטוניזם פון דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע, וועלכע סטאַרעט צו פאַרדעקן זיך מיט ענגעלסעס אַלטער פאָרמול, און ג) באַווייזן, אַז לענין איז געווען דער ערשטער, וואָס האָט אַף א נייעם אויפן געשטעלט די פראַגע וועגן ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד און האָט זי געלייזט אין פאָזיטיוון זינען.

ווי איר זעט, כאַוויירים, בין איך געווען גערעכט, ווען איך האָב געזאָגט, אַז כ׳ זינאָוויעוו האָט ניט געלייענט „די פּרינציפּן פון קאָמוניזם", און אויב ער האָט אַפּילע יאָ געלייענט, האָט ער זיי ניט פאַרשטאַנען און האָט פאַרטייטשט ענגעלסעס אלטע פאָרמול אַף א סאָציאַל-דעמאָקראַטישן אויפן און האָט, אַזוי אַרום, זיך אַראָפּגעקייקלט אַפן וועג פון אָפּאָרטוניזם.

אייניקע לענינס באַמערקונגען וועגן דער דיקטאטור פינם פראָלעטאַריאַט.

איך האָב געזאָגט, ווייטער, אין מיין פאָרטראָג, אַז מיר האָבן א מער אָדער ווייניקער אנאלאָגישן פאַל אין דער פראַגע

וועגן דער דיקטאַטור פֿינם פּראָלעטאַריאַט אין די באַדינגונגען פֿון אַנטוויקלטן אימפּעריאַליזם. איך האָב געזאָגט, אַז אין דער פּראַגע וועגן דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט, וועלכע ווערט פאַר-שטאַנען, ווי דאָס צעברעכן דעם אַלטן בורזשואַזן מעלוכע-אַפּאַ-ראַט און דאָס אויסבויען א נייעם פּראָלעטאַרישן אַפּאַראַט, האָט מאַרקס אין זיין צייט (אין די 70-ער יאָרן פון 19-טן יאָרהונדערט) געמאַכט אַן אויסנאַם פאַר ענגלאַנד און עפּשער טאַקע אויך פאַר אַמעריקע, וואו דער מיליטאַריזם און ביוראָקראַטיזם זיינען דע-מאָלט געווען ווינציק אַנטוויקלט און וואו עס האָט דעמאָלט גע-קאָנט זיין א מעגלעכקייט, אַז דער פּראָלעטאַריאַט זאָל זיך דער-שלאָגן צו א פּאָליטישער הערשאַפט מיט אַנדערע וועגן, מיט „פרידלעכע" וועגן. איך האָב געזאָגט, אַז דערדאָזיקער אויסנאַם אָדער באַגרעניצונג, וואָס מאַרקס האָט דערלאָזן פאַר ענגלאַנד און אמעריקע, וועלכער איז דעמאָלט געווען א ריכטיקער, איז, לויט לענינס מיינונג, געוואָרן ניט ריכטיק און איבעריק אין די איצ-טיקע באדינגונגען פונם אנטוויקלטן אימפּעריאַליזם, ווען דער מילי-טאַריזם און די ביוראקראַטיע האָבן זיך צעפּליט אין ענגלאנד און אַמעריקע פונקט אַזוי, ווי אין אַנדערע לענדער.

ר י א ז א נ אָ ו. ניט געוואָרן ניט ריכטיק, נאָר געווען ניט ריכטיק.

ס ט אַ ל י ן. דערלויבט, כאַווירים, צו פאַרופן זיך אף מאַרקסן. אָט וואָס מאַרקס האָט געשריבן אין זיין בריוו צו קו-געלמאַנען אין אפּרעל 1871 יאָר:

„... אויב דו וועסט אַריינקוקן אינם לעצטן קאַפּיטל פון מיין „18-טן בריומער", וועסטו דערזעען, אַז אלס דעם קומענ-דיקן פּרואוו פון דער פראַנצויזישער רעוואָלוציע דערקלער איך: ניט איבערגעבן פון איינע הענט אין די אנדערע די ביוראקראַ-טיש-מיליטערישע מאַשין, ווי דאָס איז געווען ביז איצט, נאָר צעברעכן זי, און דאָס איז בעפיירעש דער פאָרבאַדינג פון יעטווידער ווירקלעכער פאָלקס-רעוואָלוציע אַ פ ן ק אָ נ ט י-

נ ע נ ט *). טאַקע אין דעם באַשטייט דער פּרואוו פון אונזערע העלדישע פּאַריזער כאַוויירים". (איך ציטיר לויט לענינס בוך „מעלוכע און רעוואָלוציע").

אַזוי האָט געשריבן מאַרקס אין 1871-טן יאָר.

פּאַר דערדאָזיקער ציטאַטע האָבן זיך אָנגעכאַפּט, ווי באַ-וואוסט, אַלע סאָציאַל-דעמאָקראַטן, און קוידעמקאָל קאַוטסקי, און טאַינען, אַז די גוואַלטזאַמע רעוואָלוציע פון פּראָלעטאַריאַט איז ניט קיין אָבליגאַטאָרישער מעטאָד פון דער באַוועגונג צום סאָציאַליזם, אַז די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט דאַרף ניט פאַרשטאַנען ווערן דאַפקע ווי א צעבּרעכן דעם אַלטן בורזשואַזן מעלוכישן אַפּאַראַט און דאָס אויסבויען א נייעם פּראָלעטאַרישן אַפּאַראַט, אַז דער פרידלעכער וועג אַף אַריבּערגיין פון קאַפּיטאַליזם צום סאָציאַליזם איז פּונקט דער וועג, וואָס פאַר אים דאַרף טאַקע קעמפן דער פּראָלעטאַריאַט.

ווי האָט רעאַגירט אַפן דאָזיקן אומשטאַנד כ' לענין? אָט וואָס ער האָט געשריבּן מיקויעך דעם אין זיין בוך „מעלוכע און רעוואָלוציע".

„עס איז אינטערעסאַנט צו פאַרצייכענען באַזונדערס צוויי ערטער אין דער געבראַכטער אָפּהאַנדלונג פון מאַרקסן. ערשטנס, באַגרעניצט ער זיין אויספיר מיטן קאָנטינענט. דאָס איז געווען פאַרשטענדלעך אין 1871 יאָר, ווען ענגלאַנד איז נאָך געווען א מוסטער פון א ריין קאַפּיטאַליסטיש לאַנד, אָבער אָן א מיליטערישן קלאַפּערגעצייג און אין א היפּשער מאָס אָן א ביוראָקראַטיע. דעריבּער האָט מאַרקס אויסגעשלאָסן ענגלאַנד, וואו די רעוואָלוציע און אַפילע א פאָלקס-רעוואָלוציע האָט זיך געדוכט און איז דעמאָלט געווען מעגלעך אָן דעם פאָרבּאַדינג צו צעשטערן די „פאַרטיקע מעלוכע-מאַשין". א י צ ט, אין 1917 יאָר, אין דער עפּאָכע פון דער ערשטער

*) מיין קורסיוו. י. סט.

אימפּעריאַליסטישער מילכאָמע, פאלט אָפּ דידאָזיקע באַגרעניצונג פון מאַרקס, און ענגלאַנד און אמע־ריקע, די גרעסטע און לעצטע אין דער וועלט פאָרשטייער פון דער ענגליש-זאַקסישער „פרייהייט" אין זינען פונם פעלן פון א מיליטערישן קלאַפּערגעצייג און ביוראקראַטיזם, האָבן זיך אינגאַנצן אַראָפּגעקייקלט אינם אלגעמיין-אייראָפּעאישן שמוציקן, בלוטיקן זומפּ פון ביוראָקראַטיש-מיליטערישע אַנשטאַלטן, וואָס וואַרפן אונטער זיך אלץ אונטער, וואָס אונטערדריקן מיט זיך אלץ. איצט איז אי אין ענגלאַנד, אי אין אַמעריקע „דער פאר־באַדינג פון יעטווידערווירקלעכער פאָלקס-רעוואָלוציע" — דאָס צעברעכן, דאָס צעשטערן די „פאַרטיקע" (וועלכע איז אויסגעאַרבעט געוואָרן דאָרט אין די יאָרן 1914—1917 ביז אייראָפּעאישער, אַלגעמיין-אימפּעריאַליסטישער שליי־מעס) „מעלוכע-מאַשין" *). (לענין, באַנד 14, טייל 2, זייט 327).

איר זעט, אַז מיר האָבן דאָ א פאַל, וואָס איז מער ווייניקער אנאלאָגיש צו יענעם פאַל, וואָס וועגן אים האָב איך גערעדט אין מיין פארטראָג אין צוזאַמענהאַנג מיט ענגעלסעס אלטער פאָרמול.

די באַגרעניצונג אָדער אויסנאַם, וואָס מאַרקס האָט דערלאָזט פאַר ענגלאַנד און אַמעריקע, האָט געהאַט איר גרונט, קאָלזמאַן עס איז ניט געווען קיין אַנטוויקלטער מיליטאַריזם און אן אַנטוויקלטע ביוראָקראַטיע אין דידאָזיקע לענדער. דידאָזיקע באַגרעניצונג איז אָפּגעפאַלן, לויט לענינס מיינונג, אין די נייע באַדינגונגען פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם, ווען דער מיליטאַריזם און די ביוראָקראַטיע האָבן זיך אַנטוויקלט אין ענגלאַנד און אַמעריקע ניט ווייניקער, אויב ניט מער, איידער אין די לענדער פונם אייראָפּעאישן קאָנטינענט.

דעריבער איז די גיוואַלטזאַמע רעוואָלוציע פונם פּראָלעטאַריאַט, די דיקטאַטור פונם פּראַלעטאַריאַט אַן אומפאַרמיידלעכער

*) מיין קורסיוו. י. סט.

און אָבליגאַטאָרישער באַדינג פון דער באַוועגונג צום סאָציאַליזם אין אַלע אָן אויסנאַם אימפּעריאַליסטישע מעלוכעס.

דעריבער איז, קלאָמערנדיק זיך פאַר דער בּיטנאַי־באַגרע־ניצינג, וואָס מאַרקס האָט דערלאָזן, און באַקעמפנדיק די דיק־טאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט, פאַרטיידיקן די אַפּאַרטוניסטן פון אַלע לענדער ניט דעם מאַרקסיזם, נאָר זייער אייגענע אָפּאָרטוניסטי־שע זאַך.

לענין איז געקומען צום דאָזיקן אויספיר דערפאַר, ווייל ער האָט געקענט אונטערשיידן צווישן דעם אָס פונם מאַרקסיזם און דעם טאָך פונם מאַרקסיזם, ער האָט באַטראַכט דעם מאַרק־סיזם ניט ווי אַ דאָגמע, נאָר ווי אַ וועגווייזער צו טאַט. עס וואָלט געווען מעשוגע צו פאָדערן, אַז מאַרקס זאָל פאָרויסזען פאַר עטלעכע יאָרצענדליקער אַלע מעגלעכקייטן פון דער אַנט־וויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם און קלאַסנקאַמף אין דער צוקונפט. אָבער עס וואָלט געווען נאָך מער מעשונגע צו וואונדערן זיך, וואָס לענין האָט דערזען און פאַראַלגעמיינערט דידאָזיקע מעגלעכקייטן אין די נייע באַדינגונגען פון דער אַנטוויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם, ווען דידאָזיקע מעגלעכקייטן האָבן זיך באַוויזן און אַנטוויקלט זיך אין מער ווי א גענוגנדיקער מאָס.

דאָ איז געווען אַ רעפּליקע פון אָרט, דוכט זיך, פון כ׳ ריאַזאַנאָוו, וועגן דעם, אַז די באַגרעניצונג, וואָס מאַרקס האָט דערלאָזן פאַר ענגלאַנד און אַמעריקע, איז ניט קיין ריכטיקע ניט בלויז פאַר די איצטיקע באַדינגונגען פון קלאַסנקאַמף, נאָר זי איז געווען ניט ריכטיק אויך פאַר יענע באַדינגונגען, ווען מאַרקס האָט דערלאָזן דידאָזיקע באַגרעניצונג. איך בין ניט מאַסקים מיטן כ׳ ריאַזאַנאָוו. איך מיין, אַז כ׳ ריאַזאַנאָוו איז זיך טועה. יעדנ־פאַלס טראַכט לענין וועגן דעם אַנדערש, בעאייס ער דערקלערט אַבסאָלוט באַשטימט, אַז מאַרקס איז געווען גערעכט, ווען ער האָט דערלאָזט אַזאַ מעגלעכקייט פאַר ענגלאַנד און אַמעריקע פון

די 70-ער יארן. אָט וואָס עס שרייבט וועגן דעם לענין אין זיין בראשור וועגן „נערשטייער".

„ווען מיר האבן געשטריטן אין אצא"ק (וציק) מיטן כ' בוכאַרין, האט ער צווישן אַנדערעס באמערקט: אין דער פראגע וועגן די הויכע געהאלטן פאר די ספעציאליסטן זיינען „מיר" „רעכטער פון לענינען", ווייל קיין שום אָפּווייכונג פון די פרינציפּן זעען מיר דאָ ניט, געדענקענדיק מאַרקס ווערטער, אז בא געוויסע באדינגונגען וואָלט פארן ארבעטער-קלאס געווען צוועקמעסיקער פון אַלץ „אויסצוקויפן זיך פון דערדאזיקער באנדע" (נעמלעך פון דער באַנדע קאַפּיטאליסטן, ד. ה. אויסקויפן בא דער בורזשואזיע די ערד, די פאַבריקן, זאַוואָדן און אנדערע פּראָדוציר-מיטלען). דאָס איז א העכסט אינטערעסאנטע באַמער-קונג. טראַכט זיך אַריין אין מאַרקס געדאַנק. עס האָט זיך גע-האַנדלט וועגן ענגלאנד פון די 70-ער יאָרן פונם פאָריקן יאָר-הונדערט, וועגן דעם קולמינאציע-פּעריאָד פונם פּאַרמאָנאָפּאָליס-טישן קאַפּיטאליזם, וועגן א לאַנד, וואו דעמאָלט איז ווייניקער פון אַלץ געווען מיליטעריש קלאַפּערגעצייג און ביוראָקראַטיע, וועגן אַ לאנד, וואו עס איז דעמאָלט געווען מער פון אלץ מעגלעכקייטן פון „פרידלעכן" ניצאָכן פון סאָציאליזם אין זין פון „אויסקויפן" זיך בא דער בורזשואַזיע דורך די אַרבעטער. און מאַרקס האָט געזאָגט: בא געוויסע באַדינגונגען וועלן זיך די אַרבעטער קלאל ניט אנטזאגן אויסצוקויפן זיך בא דער בורזשואַזיע. מאַרקס האָט זיך ניט געבונדן—און אויך ניט געבונדן די צוקונפטיקע טוער פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע—די הענט מיקויעך די פאָרמען, מעטאָדן, מיטלען פון דער איבערקערעניש, פאַרשטייענ-דיק אויסגעצייכנט, וואָס פאַר א מאַסע נייע פּראָבלעמען עס וועט אויפקומען דעמאָלט, ווען עס וועט זיך ענדערן די גאנצע סיטואַציע אינם גאַנג פון דער איבערקערעניש, ווי אָפט און שטאַרק זי וועט זיך ענדערן אינם גאנג פון דער איבערקערעניש. נו, און באַ ראַטן-רוסלאנד, נאָך דעם, ווי דער פּראָלעטאריאַט האָט

גענומען די מאַכט, נאָכן אונטערדריקן דעם מיליטערישן און סאַבאָטאַזשישן ווידערשטאנד פון די עקספּלואַטאַטאָרן, — ניט שוין זשע איז ניט קלאָר ווי דער טאָג, אַז געוויסע באַדינגונגען האָבן זיך אויסגעבילדעט לויטן טיפּ פון יענע, וואָס האָבן זיך געקאָנט אויסבילדן מיט אַ האַלבן יאָרהונדערט צוריק אין ענגלאַנד, ווען זי וואָלט דעמאָלט פרידלעך גענומען אַריבערגיין צום סאָציאַליזם? דאָס אונטערוואַרפן די קאַפּיטאַליסטן אונטער די אַרבעטער וואָלט אין ענגלאַנד דעמאָלט געקאָנט געזיכערט ווערן דורך פאָלגנדיקע אומשטענדן: 1) דורך דעם, וואָס אין דער באַפעלקערונג דאָמינירן פּולקום אין צאָל די אַרבעטער, די פּראָלעטאַריער, אַדאַנק דעם פעלן פון פּויערטום (אין ענגלאַנד זיינען אין די 70-ער יאָרן געווען סימאָנים, וואָס האָבן דערלויבט צו האָפן אַף העכסט שנעלע ערפאָלגן פונם סאָציאַליזם צווישן די דאָרפישע אַרבעטער); 2) דורך דער אויסגעצייכנטער אָרגאַניזירטקייט פונם פּראָלעטאַריאַט אין פּראָפעסיאָנעלע פאַריינען (ענגלאַנד איז דעמאָלט געווען דאָס ערשטע לאַנד אין דער וועלט אינם אַנגעוויזענעם פּראַט); 3) דורך דער לעפּיערעך הויכער קולטורעלקייט פונם פּראָלעטאַריאַט, וועלכער איז געווען אויסגעשולט דורך דער דורעסדיקער אַנטוויקלונג פון פּאָליטישער פרייהייט; 4) דורך דער לאַנגיאָריקער געוואוינהייט פון די אויסגעצייכנט אָרגאַניזירטע קאַפּיטאַליסטן פון ענגלאַנד — דעמאָלט זיינען זיי געווען די אַמבעסטן אָרגאַניזירטע קאַפּיטאַליסטן פון אַלע לענדער פון דער וועלט (איצט איז די ראָזיקע בכוירע אַריבער צו דייטשלאַנד) — צו לייזן דורך אַ קאָמפּראָמיס די פּאָליטישע און עקאָנאָמישע פּראַגן. אָט צוליב וועלכע אומשטענדן עס האָט געקאָנט דעמאָלט קומען דער געדאַנק וועגן דער מעגלעכקייט פון אַ פרידלעכן אונטערוואַרפן*) די קאַפּיטאַליסטן פון ענגלאַנד אונטער אירע אַרבעטער... בוכאַרין איז אַן אויסגעצייכנט

---

*) מיין קורסיוו. י. סט.

געבילדעטער מאַרקסיסט-עקאָנאָמיסט. דעריבער האָט ער זיך דערמאָנט, אז מאַרקס איז געווען טיף גערעכט, ווען ער האָט געלערנט די אַרבעטער, אז ס'איז וויכטיק איינצוהיטן די אָרגאַניזאציע פון דער גרעסטער פּראָדוקציע דאַנקע אין די אינטערעסן פון פארגרינגערן דעם איבערגאנג צום סאָציאַליזם און פון דער פולשטענדיקער דערלאָזבאַרקייט פונם געדאַנק וועגן דעם, אז מע זאָל גוט באַצאָלן די קאַפּיטאַליסטן, אויסקויפן זיך בא זיי, אויב אַלס אויסנאם (ענגלאנד איז דעמאָלט געווען אַן אויסנאם) וועלן די אומשטענדן זיך אויסבילדן אזוי, אז זיי וועלן צווינגען די קאַפּיטאַליסטן פרידלעך אונטערוואַרפן זיך, און קולטורעל, אָרגאַניזירטערהייט אריבערגיין צום סאָציאַליזם באַם באַדינג פון אויסקויף" (זע לענין, באַנד 18, טייל 1, זייטן 209—210).

איך האַלט, אַז גערעכט איז דאָ לענין און ניט דער כ' ריאזאַנאָוו. איך אכט זייער דעם כ' ריאזאַנאָוו, אָבער איך מוז מודיע זיין, אז נאָך מער האָב איך געאַכטעט און אכט ווייטער דעם כ' לענין.

וועגן דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער.

איך האָב געזאָגט אין מיין פּאָרטראַג, אז לענין האָט אנטדעקט און באַגרינדעט דעם געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אנטוויקלונג פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער, אז, אַרויסגייענדיק פון דעמדאָזיקן געזעץ, אַרויסגייענדיק פונם פאַקט פון דער אנטוויקלונג און פאַרשאַרפונג פון דער ניטגלייכמעסיקייט, איז לענין געקומען צו דער אידייע וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד. קעגן דערדאָזיקער האַנאַבע האָבן דערווידערט כ' טראָצקי און כ' זינאָוויעוו. כ' טראָצקי האָט געזאָגט, אז דידאָזיקע

האנאָכע לענינס איז טעאָרעטיש ניט ריכטיק. און זינאָוויעוו צוזאַמען מיטן כ' טראָצקי האָבן דערקלערט, אַז פריער, אינם פעריאָד פונם פּאַרמאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם, איז די ניטגלייכמעסיקייט פון דער אַנטוויקלונג געווען אַ גרעסערע איי-דער איצט, אינם פעריאָד פונם מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם, און צונויפבינדן די אידייע וועגן דער מעגלעכקייט פונם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד מיטן געזעץ פון דער ניטגלייכמעסי-קייט פון דער קאַפּיטאַליסטישער אַנטוויקלונג טאָר מען ניט.

אז טראָצקי דערווידערט קעגן לענינס באַוואוסטער טעאָ-רעטישער האַנאָכע וועגן דעם געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקער אַנטוויקלונג, איז קיין כידעש ניט, ווייל עס איז באַוואוסט, אַז דערדאָזיקער געזעץ קערט איבער כ' טראָצקיס „טעאָריע" וועגן פּערמאַנענטער רעוואָלוציע.

כוץ דעם גליטשט זיך דאָ דער כ' טראָצקי בעפיירעש אַראָפּ אַפן באַלעבאַטישן שטאַנדפּונקט. ער מישט דאָ צונויף די עקאָנאָמישע ניטגלייכקייט פון באַזונדערע לענדער אין דער פאַרגאַנגענהייט, — די ניטגלייכקייט, וועלכע האָט ניט שטענדיק געפירט און האָט ניט געקאָנט פירן צו א שפּרונגאַר-טיקער אַנטוויקלונג פון דידאָזיקע לענדער, — מיט דער ניט-גלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אַנטוויקלונג אינם פעריאָד פונם אימפּע-ריאַליזם, ווען די עקאָנאָמישע ניטגלייכקייט צווישן די לענדער איז קלענער, איידער דאָס איז געווען אין דער פאַרגאַנגענהייט, אָבער די ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטי-שער אַנטוויקלונג איז אָן אַן ערעך גרעסער, איידער פריער, דערביי פירט דידאָזיקע ניטגלייכמעסיקייט אומבאַדינגט און אומ-פאַרמיידלעך צו דער שפּרונגאַרטיקייט פון דער אַנטוויקלונג, פירט דערצו, אַז די לענדער, וועלכע זיינען אָפּגעשטאַנען אין אינדוסטריעלער הינזיכט יאָגן איבער אין א מער אָדער ווייניקער קורצן טערמין די לענדער, וואָס זיינען אוועק פאָרויס, און דאָס

קאָן ניט שאפן אזוי אַרום פאַרהאנאָכעס פאר גראַנדיעזע אימפעריאליסט־שע מילכאָמעס און פאַר דער מעגלעכקייט פונם ניצאָכן פון סאָציאליזם אין איין לאנד.

עס איז גאָר איבעריק צו דערווייזן, אז אזא צונויפמישן צוויי פארשיידנארטיקע באגריפן רעדט ניט און קאָן ניט ריידן וועגן כ טראָצקיס הויכן „טעאָרעטישן" גיוואָ.

אָבער איך קאָן ניט פאַרשטיין דעם כ׳ זינאָוויעוו, וועלכער איז דאָך געווען א באָלשעוויק און האָט עפּעס וואָס געשמעקט פונם באָלשעוויזם. ווי קאָן מען באהויפּטן, אז די ניטגלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג איז פריער געווען אַ גרעסערע, איידער איצט, אין די באדינגונגען פון מאָנאָפּאָליסטישן קאפּיטאליזם, ניט ריוי־קירנדיק אַריינצופאַלן אין זומפּ פון אולטרא־אימפעריאליזם און קאוטסקעריי? ווי אזוי קאָן מען באהויפּטן, אז די אידייע פון ני־צאָכן פון סאָציאליזם אין איין לאנד איז ניט צונויפגעבונדן מיטן געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג? צי איז דען ניט באוואוסט, אז לענין האָט אויסגעדרונגען דידאָזיקע אידייע דאפקע פונם געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער אנטוויק־לונג? וועגן וואָס ריידן, לעמאָשל, לענינס פאָלגנדיקע ווערטער:

„די ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָלי־טישער אנטוויקלונג איז אַן אומבאדינגטער געזעץ פון קאפּיטא־ליזם. פון דאנען איז געדרונגען*), אז דער ניצאָכן פון סאָציאליזם איז מעגלעך צוערשט אין אייניקע און אפילע אין איין באזונדער גענומען קאפּיטאליסטיש לאנד".

פון וואָס גייט ארויס דער געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג?

ער גייט ארויס פון דעם, וואָס:

1) דער אלטער קאפּיטאליזם, דער פּאַרמאָנאָפּאָליסטישער, איז איבערגעוואקסן און האָט זיך אנטוויקלט אין אַ מאָנאָפּאָליס־טישן קאפּיטאליזם, אין אימפעריאליזם;

---

*) מיין קורסיוו. י. סט.

2) די איינטיילונג פון דער וועלט אין איינפלוס-ספערן פון די אימפעריאליסטישע גרופן און מעלוכעס איז שוין פאַרענדיקט;

3) די אנטוויקלונג פון דער וועלט-ווירטשאפט גייט דורך אין באדינגונגען פון פאַרצווייפלטן קאַמף אף טויט צווישן די אימפעריאליסטישע גרופן פאר מערק, פאר רויוואַרג, פאר פאַרברייטערן די אלטע איינפלוס-ספערן;

4) דידאָזיקע אנטוויקלונג קומט פאָר ניטגלייכמעסיק, נאָר שפרונגמעסיק, אף אן אויפן פון ארויסשטופן פון די מערק די מעלוכעס, וואָס זיינען פארלאָפן פאָרויס, און פון ארויסרוקן פאָרויס נייע;

5) אזא אנטוויקלונגס-אויפן ווערט באשטימט דורך דער מעגלעכקייט פאר איינע אימפעריאליסטישע גרופן צו אנטוויקלען אפן שנעלסטן אויפן די טעכניק, פארבילי‍קערן די סכוירעס און פארכאפן די מערק צום שאָדן פון אנדערע אימפעריאליסטישע גרופן;

6) פעריאָדישע איבערפארטיילונגען פון דער שוין צעטיילטער וועלט ווערן אף אזא אויפן אן אבסאָלוטע נויטוועגדיקייט;

7) דידאָזיקע איבערפארטיילונגען קאָנען אזוי ארום פאָרקומען בלויז אַף אַ גוואלטזאמען אויפן, אף אן אויפן פון אויספרובירן די מעכטיקייט פון די אָדער אנדערע אימפעריאליסטישע גרופן דורך קראפט;

8) דערדאָזיקער אומשטאנד קאָן ניט ניט פירן צו פאַרשיידנסטע קאָנפליקטן און צו גראַנדיעזע מילכאָמעס צווישן די קאַפיטאַליסטישע גרופן;

9) אזא לאַגע פירט אומפאַרמיידלעך צו דער קעגנזייטיקער אָפשוואכונג פון די אימפעריאליסטן און שאפט די מעגלעכקייט דורכצורייסן דעם אימפעריאליסטישן פראָנט אין באזונדערע לענדער;

10) די מעגלעכקייט דורכצורייסן דעם אימפעריאַליסטן-פראָנט אין באַזונדערע לענדער קאָן ניט ניט שאפן גינסטיקע באדינגונגען פאַרן ניצאָכן פונם סאָציאַליזם אין איין לאנד.

דורך וואָס ווערט באַשטימט די פאַרשאַרפונג פון דער ניט-גלייכמעסיקייט און די באַשליסנדיקע באַדייטונג פון דער ניטגלייכ-מעסיקער אַנטוויקלונג אין די באַדינגונגען פונם אימפּעריאַליזם?

דורך צוויי הויפּט-אומשטענדן: ערשטנס, דורך דעם, וואָס די איינטיילונג פון דער וועלט צווישן די קאַפּיטאַליסטישע גרופּן איז פאַרענדיקט, קיין „פרייע" ערד איז מער ניטאָ אין דער נאַ-טור, און דאָס איבערטיילן דאָס פאַרטיילטע איז אַן אַבסאָלוטע נויטווענדיקייט אַף צו דערגרייכן דעם עקאָנאָמישן „גלייכגעוויכט" דורך אימפּעריאַליסטישע מילכאָמעס;

צווייטנס, דורך דעם, וואָס די אומגעווענע ביז איצט קאָ-לאָסאַלע אַנטוויקלונג פון דער טעכניק, אינם ברייטן זין פונם וואָרט, פאַרגרינגערט פאַר איינע אימפּעריאַליסטישע גרופּן דאָס אַריבעריאָגן אַנדערע אימפּעריאַליסטישע גרופּן אין קאַמף פאַרן דעראָבערן מערק, אין קאַמף פאַרן פאַרכאַפּן די קוועלן פון רוי-ווארג און אז. וו.

אָבער דידאָזיקע אומשטענדן האָבן זיך אַנטוויקלט און זיינען צוגעקומען ביזן העכסטן פּונקט בלויז אינם פּעריאָד פונם אַנט-וויקלטן אימפּעריאַליזם. און אַנדערש האָט דאָס ניט געקאָנט זיין, ווייל נאָר אינם פּעריאָד פונם אימפּעריאַליזם האָט זיך געקאָנט פאַרענדיקן די איבערפאַרטיילונג פון דער וועלט, און די קאָלאָ-סאַלע טעכנישע מעגלעכקייטן האָבן זיך באַוויזן ערשט אין דעם פּעריאָד פונם אַנטוויקלטן אימפּעריאַליזם.

דערמיט טאַקע דאַרף מען דערקלערן דעם פאַקט, וואָס אויב פריער האָט ענגלאַנד געקאָנט שטיין פאָרויס פון אַלע מעלוכעס אין אינדוסטריעלער הינזיכט, איבערלאָזנדיק זיי הינטער זיך אין מעשעך פון מער ווי הונדערט יאָר, איז נאָכדעם, אינם פּעריאָד פונם מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם, פאַר דייטשלאַנד נויטיק געווען אַוועלכע ניט איז צוויי צענדליק יאָר, כדי אָנצוהייבן אַריבער-יאָגן ענגלאַנד, און פאַר אַמעריקע איז נויטיק געווען נאָך ווינצי-קער, כדי אַריבערצויאָגן די אייראָפּעאישע מעלוכעס.

ווי קאָן מען נאָך דעם באַהויפּטן, אַז פריער איז געווען אַ גרעסערע ניטגלייכמעסיקייט פון דער אַנטוויקלונג, איידער איצט, אַז די אידייע פונם ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד איז ניט פאַרבונדן מיטן געזעץ פון דער נימגלייכמעסיקער אַנטוויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם אינם פּעריאָד פון אימפּעריאַליזם?

צי איז דען ניט קלאָר, אַז נאָר באַלעבעסלעך אין טעאָריע קאָנען צונויפמישן די עקאָנאָמישע ניטגלייכקייט פון די אינדוס־טריעלע לענדער אין דער פאַרגאַנגענהייט מיטן געזעץ פון דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אַנט-וויקלונג, וואָס האָבן באַקומען אַ באַזונדער קראַפט און שאַרפקייט בלויז אינם פּעריאָד פון אַנטוויקלטן מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַליזם?

צי איז דען ניט קלאָר, אַז בלויז פולשטענדיקע אַמאַראַצעס אין געביט פון לעניניזם האָט געקאָנט דיקטירן דעם כ׳ זינאָוויעוו און זיינע פריינט די מער ווי מעשונעדיקע דערווידערונגען קעגן לענינס באַוואוסטע האַנאָכעס, וואָס זיינען פאַרבונדן מיטן געזעץ וועגן דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטי־שער אַנטוויקלונג פון קאַפּיטאַליזם?

II

כ׳ קאַמעניעוו רייניקט דורך דעם וועג פאַרן כ׳ טראָצקי.

אין וואָס באַשטייט דער גרונט-זין פון כ׳ קאַמעניעווס ארויסטרעטונג אף דער־דאָזיקער קאָנפערענץ? אויב מע זאָל זיך אבסטראהירן פון אייניקע קלייניקייטן און פון דער געוויינלעכער דיפּלאָמאַטיע פון כ׳ קאַמעניעוו, באַשטייט דער זין פון זיין ארויס-טרעטונג אין פאַרגרינגערן דעם כ׳ טראָצקי צו פאַרטיידיקן זיין פּאָזיציע, פאַרלייכטערן אים דעם קאַמף מיטן לעניניזם אין דער

גרונט-פראגע וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד.

פאַרן דאָזיקן צוועק האָט כ׳ קאַמעניעוו גענומען אַף זיך די „טירכע״ צו דערווייזן, אז כ׳ לעני׳נס גרונט-אַרטיקל (1915 י.), וועלכער רעדט וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, האָט קלוימערשט קיין שאַיכעס ניט צו רוסלאנד, אַז ריידנדיק וועגן אַזאַ מעגלעכקייט, האָט לענין געמיינט ניט רוסלאנד, נאָר אַנדערע קאַפּיטאַליסטישע לענדער. כ׳ קאַמעניעוו האָט אַף זיך גענומען די דאָזיקע צווייפלהאַפטע „טירכע״, קעדיי אַזוי אַרום דורכצוצוויינקן דעם וועג פאַרן כ׳ טראָצקי, וועמעס סכעמע ווערט דערהאַרגעט, קאָן ניט ניט דערהאַרגעט ווערן דורך לענינס אַרטיקל, וועלכער איז געשריבן געוואָרן אין 1915 יאָר.

גראָב גערעדט, האָט כ׳ קאַמעניעוו גענומען אַף זיך די ראָלע, אַזוי צו זאָגן, פון אַ הויף-וועכטער („דוואָרניק״) באַם כ׳ טראָצקי (געלעכטער), פאַר וועמען ער רייניקט אָפּ דעם וועג. פאַרשטייט זיך, עס איז טרויעריק צו זעען דעם דירעקטאָר פונם לענין-אינסטיטוט אין דער ראָלע פון אַ הויף-וועכטער באַם כ׳ טראָצקי, ניט דערפאַר, ווייל די אַרבעט פון אַ הויף-וועכטער איז עפעס ניט קיין פיינע זאַך, נאָר דערפאַר, ווייל כ׳ קאַמעניעוו, בעליסאָפּעק אַ קוואַליפיצירטער מענטש, וואָלט, מיין איך, געקאָנט פאַרנעמען זיך מיט אַ מער קוואַליפיצירטער ארבעט (געלעכטער). אָבער ער האָט גענומען אַף זיך די דאָזיקע ראָלע פרייוויליק, אַף וואָס ער האָט געהאַט, פאַרשטייט זיך, דאָס פולע רעכט, און דערמיט איז גאָרניט צו מאכן.

לאָמיר איצט אַ קוק טאָן, ווי האָט כ׳ קאַמעניעוו אויסגעפילט די דאָזיקע מער ווי מעשונעדיקע ראָלע.

כ׳ קאַמעניעוו האָט דערקלערט אין זיין רעדע, אַז כ׳ לענינס גרונט-האַנאָכע אין זיין אַרטיקל פון 1915 יאָר, די האַנאָכע, וועלכע האָט באַשטימט די גאַנצע ליניע פון אונזער רעוואָלוציע און פון אונזער בויאונג, אַז די דאָזיקע האַנאָכע, וואָס רעדט

וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, איז ניט גויגייע אין קאָן ניט גויגייע זיין רוסלאנד, אַז לענין, ווען ער האָט גערעדט וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, האָט געהאַט אין זינען ניט רוסלאַנד, נאָר אַנדערע קאַפּיטאַליסטישע לענדער. דאָס איז אומגלויבלעך און אויסטערליש, דאָס איז זייער ענלעך אַף אַ פּאַשעטע רעכילעס אַפן כ׳ לענין, אָבער קאַמעניעוון אַרט ניט אַפּאָנים, וואָס קאָן זיך טראַכטן די פּאַרטיי אין צוזאמענהאנג מיט אַט דעם פּאַלסיפיצירן לענינען. ער זאָרגט בלויז וועגן איין זאך: אָפּרייניקן דעם וועג דעם כ׳ טראָצקי אום יעדן פּרייז.

ווי אַזוי אָבער פּרוּווט ער זיך באַגרינדן דידאָזיקע מעשונעדיקע באַהויפּטונג?

ער זאָגט, אַז אין צוויי יאָר ארום נאָך לענינס דערמאָנטן ארטיקל האָט לענין געגעבן די באוואוסטע טעזיסן וועגן דעם כאראקטער פון דער פּאָרשטייענדיקער רעוואָלוציע אין רוסלאנד, וואו ער האָט געזאָגט, אז די אויפגאבע פון די מארקסיסטן ווערט אויסגעשעפּט דורך דערשלאָגן זיך דעם ניצאָכן פון דער בורזשואַז-דעמאָקראַטישער רעוואָלוציע אין רוסלאנד, אַז זאָגנדיק דאָס, איז לענין קלוימערשט ארויסגעגאנגען דערפון, אז די רעוואָלוציע אין רוסלאנד דאַרף בלייבן שטעקן אף איר בורזשואַזער פּאַזע און ניט איבערוואַקסן אין אַ סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע. אין אזוי ווי לענינס ארטיקל וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאנד באהאנדלט ניט די בורזשואזע רעוואָלוציע, נאָר די סאָציאַליסטישע, איז קלאָר, אַז לענין האָט ניט געקאָנט מיינען רוסלאנד אין דעמדאָזיקן ארטיקל.

אַף אזא אויפן קומט אויס לויט קאַמעניעוון, אז לענין האָט פארשטאנען דעם פארנעם פון דער רוסישער רעוואָלוציע, ווי אַ לינקער בורזשואזער רעוואָלוציאָנער אָדער ווי אַ רעפאָרמיסט

פונם טיפ סאָציאַל-דעמאָקראטן, וואָס לויט זייער מיינונג דאַרף די בורזשואזע רעוואָלוציע ניט איבערוואקסן אין אַ סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע, וואָס לויט זייער מיינונג איז צווישן דער בורזשואזער רעוואָלוציע און דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע דאַרף עקזיסטירן א לאנגרויערנדיקער היסטאָרישער אינטערוואַל, אַ לאנגדויערנדיקער איבעררייס, אַ צווישנצייט לעכאָלאַפּאָכעס פון עטלעכע צענדליק יאָר, אין פארלויף פון וועלכער דער קאפּיטאליזם וועט בליען, און דער פּראָלעטאריאט וועט זיך לעבן אַבי געלעבט.

עס קומט אויס, אז לענין האָט אין 1915 יאָר, ווען ער האָט געשריבן זיין ארטיקל, ניט געטראכט, ניט געוואָלט און ניט געשטרעבט דערצו, אז פונם ניצאָכן פון דער בורזשואזער רעוואָלוציע זאָל מען טייקעף אריבער צו אַ סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע.

איר וועט זאָגן, אז דאָס איז אומגלויבלעך און מוירעדיק. יאָ, אָט די באהויפּטונג פון כ׳ קאַמעניעוו איזווירקלעך אומגלויבלעך און ווילד. אָבער קאמעניעוון וועט מען דערמיט ניט ברענגען אין פארלעגנהייט.

דערלויבט צו ברענגען אייניקע דאָקומענטן, וואָס ריידן וועגן דעם, אז קאמעניעוו פאלסיפיצירט גראָב דעם כ׳ לענין אין דערדאָזיקער פראגע.

אָט וואָס כ׳ לענין האָט געשריבן וועגן דעם כאראקטער פון דער רוסישער רעוואָלוציע נאָך אין 1905 יאָר, ווען דער פארנעם פון דער רוסישער רעוואָלוציע איז ניט געווען און האָט ניט געקאָנט זיין אזוי מעכטיקער, ווי ער איז געוואָרן שפּעטער, אין רעזולטאט פון דער אימפּעריאליסטישער מילכאָמע, צו פעוורואל 1917 יאָר:

„פון אַ דעמאָקראטישער רעוואָלוציע וועלן מיר טייקעף *) אָנהויבן אריבערצוגיין, און טאקע לויט אונזערע

*) מיין קורסיוו. י. ס ט.

קרעפטן, די קרעפטן פון באוואוסטזיניקן און אָרגאניזירטן פּראָלעטאריאט, וועלן מיר אָנהויבן אריבערצוגיין צו דער סאָציאליסטישער רעוואָלוציע. (זע לענין, באנד 6, זייטן 449—450).

דידאָזיקע ציטאַטע איז גענומען געוואָרן פון לענינס אַר־טיקל, וואָס איז דערשינען אין סעפּטעמבער 1905 יאָר.

צי ווייסט פון דער עקזיסטענץ פון דעמדאָזיקן ארטיקל כ' קאמעניעוו? איך מיין, אז דער דירעקטאָר פונם לענין-אינ־סטיטוט דארף וויסן וועגן זיין עקזיסטענץ.

עס קומט אויס אף אזא אויפן, אז דעם ניצאָכן פון דער בורזשואז-דעמאָקראטישער רעוואָלוציע האָט לענין געדענקט ניט אלס די ענדע פונם קאמף פונם פּראָלעטאריאט און פון דער רע־וואָלוציע ביכלאל, נאָר אלס דעם ערשטן עטאפ און איבערגאנג־שטופע צו דער סאָציאליסטישער רעוואָלוציע.

נאָר עפשער האָט לענין שפּעטער געענדערט זיין אנשויאונג אפן כאראקטער און פארנעם פון דער רוסישער רעוואָלוציע? לאָמיר נעמען אַן אנדער דאָקומענט, איך מיין לענינס ארטיקל, וואָס איז דערשינען אין 1915 יאָר אין נאָיאבר, אין צוויי כאַ־דאָשים ארום נאָכדעם, ווי עס איז דערשינען לענינס גרונט־ארטיקל וועגן דער מעגלעכקייט פונם ניצאָכן פון סאָציאליזם אין איין לאנד. אָט וואָס ער זאָגט דאָרט:

„דער פּראָלעטאריאט קעמפט און וועט מיט מעסירעס־נעפעש קעמפן פאר דעראָבערן די מאכט, פאר דער רעפּובליק, פאר קאָנפיסקירן די ערד. דאָס הייסט פאר צוציען דאָס פּויערטום, פאר אויסשעפּן זיינע רעוואָלוציאָנערע קרעפטן, פארן באטייליקן זיך פון די „ניט פּראָלעטארישע פאָלקס-מאַסן“ אינם באפרייען דאָס בורזשואזע רוסלאנד פונם מילי־טעריש-פעאָדאלן „אימפּעריאליזם“ (צאַריזם). און מיטן דאָזיקן באפרייען דאָס בורזשואזע רוסלאנד פונם צאַריזם, פון דער ערד-מאכט פון די פּריצים וועט דער פּראָלעטאריאט זיך

טײקעף אויסנוצן ניט אָף צו העלפן די פאַרמעגלעכע פּויערים אין זײער קאַמף מיטן דאָרפישן ארבעטער, נאָר אָף צו מאַכן די סאָציאַליסטישע רעװאָלוציע אין בונד מיט די פּראָלעטאַריער פון אײראָפּע". (לענין, באַנד 13, זײט 214).

איר זעט, אז סאַי דאָ און סאַי אין דער פאָריקער ציטאַטע, סאַי אין 1905 יאָר און סאַי אין 1915 יאָר איז לענין אלץ ארויסגעגאַנגען דערפון, אז די בורזשואַזע רעװאָלוציע דאַרף איבערוואַקסן אין רוסלאַנד אין אַ סאָציאַליסטישע רעװאָלוציע, אז דער ניצאָכן פון דער בורזשואַז-דעמאָקראַטישער רעװאָלוציע אין רוסלאַנד איז דער ערשטער עטאַפּ פון דער רוסישער רעװאָלוציע, וואָס איז נויטיק, כדי טײקעף אריבערצוגײן צו איר צווייטן עטאַפּ, צו דער סאָציאַליסטישער רעװאָלוציע.

איז ווי אָבער האַלט עס מיט לענינס טעזיסן אין 1915 יאָר, וואָס אָף זײ האָט זיך פאַרופן אין זײן רעדע כ׳ קאַמעניעוו, און אין וועלכע עס ווערט גערעדט וועגן די אויפגאַבן פון דער בורזשואַז-דעמאָקראַטישער רעװאָלוציע אין רוסלאַנד? צי ווידערשפּרעכן ניט די דאָזיקע טעזיסן דער אידײע, אז די בורזשואַזע רעװאָלוציע וועט איבערוואַקסן אין אַ סאָציאַליסטישע רעװאָלוציע? פאַרשטײט זיך, זײ ווידערשפּרעכן ניט. אַדעראַבע, אַלס יעסאָר פון די דאָזיקע טעזיסן איז דאָקע די אידײע וועגן דעם איבערוואַקסן פון דער בורזשואַזער רעװאָלוציע אין אַ סאָציאַליסטישע, די אידײע וועגן דעם איבערוואַקסן פונם ערשטן עטאַפּ פון דער רוסישער רעװאָלוציע אינם צווייטן עטאַפּ. ערשטנס, זאָגט לענין קלאָל ניט אין די דאָזיקע טעזיסן, אז דער פאַרנעם פון דער רוסישער רעװאָלוציע און די אויפגאַבן פון די מאַרקסיסטן אין רוסלאַנד ווערן אויסגעשעפּט מיט די אויפגאַבן אראָפּצוואַרפן דעם צאַר און די פּריצים, מיט די אויפגאַבן פון דער בורזשואַז-דעמאָקראַטישער רעװאָלוציע. צווייטנס, באַגרעניצט זיך לענין אין די דאָזיקע טעזיסן מיט דער כאַראַקטעריסטיק

פון די אויפגאבן פון דער בורזשואז-דעמאָקראַטישער רעוואָלוציע דערפאר, ווייל ער האלט דידאָזיקע רעוואָלוציע אלס דעם ערשטן עטאַפּ און נאָענטסטע אויפגאבע פון די רוסישע מארקסיסטן. דריטנס, גייט לעניִן ארויס דערפון, אז די פּארווירקלעכונג פון דידאָזיקע אויפגאבן דארפן די רוסישע מארקסיסטן אָנהויבן ניט פונם צווייטן עטאַפּ (ווי דאָס האָט פּאָרגעלייגט כ׳ טראָצקי לויט דער סכעמע „אָן אַ צאַר, נאָר אַן ארבעטער-רעגירונג״), נאָר פונם ערשטן עטאַפּ—פונם עטאַפּ פון דער בורזשואז-דעמאָקראַטישער רעוואָלוציע.

צי איז דאָ פאַראַן עפּעס אַ ווירערשפּרוך, אפילע א סימען פון אווידערשפּרוך מיט דער אידייע וועגן דעם איבערוואקסן פון דער בורזשואזער רעוואָלוציע אין א סאָציאליסטישע? קלאָר, אַז ניט.

קומט אויס, אַז כ׳ קאַמעניעוו האָט בעפּיירעש פאַרפאַלסיפיצירט לענינס פּאָזיציע.

נאָר מיר האָבן איירעס קעגן כ׳ קאמעניעוו ניט נאָר אין געשטאַלט פון דאָקומענטן, וואָס שטאמען פון לענינען. מיר האָבן נאָך איידעס אין געשטאלט פון לעבעדיקע מענטשן, ווי, לעמאָשל, דער כ׳ טראָצקי, ווי, לעמאָשל, די 14-טע קאָנפערענץ פון אונזער פּאַרטיי און, ענדלעך, ווי מאָדנע דאָס קומט ניט אויס, אין געשטאַלט פון קאמעניעוון און זינאָוויעוון גופע.

עס איז באַוואוסט, אַז לענינס ארטיקל וועגן דער מעגלעכקייט פונם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד איז דערשינען אין 1915 יאָר. עס איז באַוואוסט, אז כ׳ טראָצקי, וואָס האָט פּאָלעמיזירט דעמאָלט מיטן כ׳ לענין איבער דער פראגע וועגן דעם ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאנד, האָט טייקעף, ד. ה. אין דעמזעלבן 1915 יאָר, געענטפערט אפן דאָזיקן ארטיקל מיט א ספּעציעלן קריטישן ארטיקל. וואָס זשע האָט דעמאָלט געזאָגט כ׳ טראָצקי אין 1915 יאָר אין זיין קריטישן ארטיקל? ווי אַזוי האָט ער אָפּגעשאַצט כ׳ לענינס אַרטיקל? צי האָט ער אים פארשטאנען

אזוי, אז ריידנדיק וועגן דעם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, האָט לענין ניט געמיינט רוסלאַנד, אָדער עפּעס אנדערש, לאָמיר זאָגן, אזוי, ווי מיר אַלע פאַרשטייען עס איצט? אָט איז אַ ציטאַטע פון אָט דעם ארטיקל פון כ׳ טראָצקי:

„דער איינציקער וויפל ניט איז קאָנקרעטער היסטאָרישער מאָטיוו קעגן דעם לאָזונג פאראייניקטע שטאַטן איז געווען פאָרמולירט אינם שווייצאַרישן „סאָציאַל-דעמאָקראַט“ (דער דעמאָלטיקער צענטראַל-אָרגאַן פון די באָלשעוויקעס, וואו ס׳איז געווען אָפּגעדרוקט לענינס אויבן דערמאָנטער אַרטיקל. י. סט.) אין פאָלגנדיקער פראַזע: „די ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אַנטוויקלונג איז אַן אומבאַדינגטער געזעץ פונם קאַפּיטאַליזם“. פון דאנען האָט דער „סאָציאַל-דעמאָקראַט“ געוואָלט מאכן דעם אויספיר, אז עס איז מעגלעך דער ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, און אז דעריבער איז ניטאָ וואָס צו מאַכן פאַר א באַדינג פאַר דער דיקטאַטור פונם פראָלעטאַריאַט אין יעדער באַזונדער מעלוכע דאָס שאַפן פאראייניקטע שטאַטן פון אייראָפּע... אַז קיין איין לאַנד דאַרף ניט „זיצן און וואַרטן“ אף אנדערע אין זיין קאַמף, דאָס איז אַן עלעמענטאַרער געדאַנק, וועלכן ס׳איז נוצלעך און נויטיק איבערצוכאַזערן, קעדיי די אידייע פון פּאַראַלעלן אינטערנאַציאָנאַלן טאַט זאָל ניט פאַרביטן ווערן אַף דער אידייע פון אויסוואַרטערישער אינטערנאַציאָנאַלער טאַטלאָזיקייט. ניט וואַרטנדיק אף אנדערע, הויבן מיר אָן און זעצן פאָר דעם קאַמף אפן נאַציאָנאַלן באָדן אין דער פולער זיכערקייט, אז אונזער איניציאַטיוו וועט געבן א שטויס צום קאַמף אין די אנדערע לענדער; און אויב דאָס וואָלט ניט פאָרגעקומען, איז האָפּענונגסלאָז צו טראַכטן,—אזוי זאָגן איידעס די דערפאַרונג פון דער געשיכטע און די טעאָרעטישע באַטראַכטונגען,—אז, לעמאָשל, דאָס רעוואָלוציאָנערע רוסלאַנד וואָלט געקאָנט ביישטיין קעגן א קאָנסערוואַטיווער אייראָפּע אָדער

א סאָציאַליסטיש דײַטשלאַנד וואָלט געקאָנט בלײַבן איזאָלירט אין דער קאַפּיטאַליסטישער וועלט״ *) (זע באַנד 3 פון די ווערק פון כ׳ טראָצקי, טייל 1, זייטן 89—90).

איז געדרונגען, אז כ׳ טראָצקי האָט פארשטאנען דעמאָלט לענינס אַרטיקל ניט אזוי, ווי עס סטארעט זיך איצט צו „פאַר-שטיין״ אים כ׳ קאמעניעוו, נאָר אזוי ווי אים האָט פארשטאנען לענין, אזוי ווי עס פאַרשטייט אים די פּארטיי און אזוי ווי מ׳ר אלע פארשטייען אים, אניט וואָלט כ׳ טראָצקי אין זיין פּאָלעמיק מיט לענינען זיך ניט געשטיצט אַפן ארגומענט וועגן רוסלאַנד.

איז געדרונגען, אז כ׳ טראָצקי זאָגט איידעס דאָ, אין דער-דאָזיקער ציטאטע, קעגן זיין איצטיקן פאַרבינדעטן, קעגן כ׳ קאמעניעוו.

פאַרוואָס זשע איז ער אָבער אזוי ניט ארויסגעטראָטן אף דערדאָזיקער קאָנפערענץ קעגן דעם כ׳ קאמעניעוו? פארוואָס האָט כ׳ טראָצקי ניט דערקלערט דאָ אָפן און ערלעך, אז כ׳ קאמעניעוו פארקריפּלט בעפיירעש לענינען? מיינט כ׳ טראָצקי, אז זיין פאַר-שווייגן אינם געגעבענעם פאַל קאָן מען קוואליפיצירן ווי א מוס-טער פון ערלעכער פּאָלעמיק? כ׳ טראָצקי איז דאָ דערפאַר ניט ארויסגעטראָטן קעגן קאמעניעוון, ווייל ער האָט אפּאָנים ניט גע-וואָלט זיך פלאָנטערן אין א צווייפלהאַפטן „אייסעק״ פון פּאָ-שעטן פאַרלוימדן לענינען,—דידאָזיקע שווארצע ארבעט האָט ער איבערגעלאָזן פאַרן כ׳ קאמעניעוו.

און ווי אזוי קוקט אף דעמדאָזיקן איניען די פּארטיי, אין געשטאַלט, לעמאָשל, פון איר 14-טער קאָנפערענץ? אָט וואָס עס ווערט געזאָגט מיקויעך דעם אין דער רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ, וועלכע באהאנדלט די מעגלעכקייט פונם ניצאָכן פון סאָציאליזם אין איין לאַנד:

„פון דער „ניטגלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אנטוויקלונג, אוועלכע ניטגלייכמעסיקייט איז אַן

*) מיין קורסיוו. י. סט.

אומבאַדינגטער געזעץ פון קאַפּיטאַליזם", האָט כ׳ לענין ריכטיק ארויסגעדרונגען צוויי זאכן: א) די מעגלעכקייט פונם „ניצחון פון סאָציאַליזם צוערשט אין ווייניקע און אפילע אין איין באַזונדער גענומען קאַפּיטאַליסטיש לאנד" און ב) די מעגלעכקייט, אז אָט די ווייניקע אָדער אפילע איין לאנד וועלן ניט זיין דאפקע די לענדער פון סאמע אנטוויקלטן קאַפּיטאַליזם. (זע, באַזונדערס, די נאָטיצן וועגן סוכאַנאָוון). די דערפאַרונג פון דער רוסישער רעוואָלוציע האָט דערוויזן*), אַז אזא ערשטער ניצחון אין איין לאַנד איז ניט בלויז מעגלעך, נאָר בא א ריי גינסטיקע אומשטענדן קאָן דאָסדאָזיקע ערשטע לאנד פון דער זיגרייכער פּראָלעטארישער רעוואָלוציע (בא א געוויסער אונטערשטיצונג מיצאַד דעם אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאריאט) זיך האלטן און פארפעסטיקן זיך אף א לאנגן פעריאָד אפילע אין דעם פאל, ווען דידאָזיקע אונטערשטיצונג גיסט זיך ניט אויס אין דער פאָרם פון דירעקטע פּראָלעטארישע רעוואָלוציעס אין אנדערע לענדער". (פון דער רעזאָלוציע פון דער 14-טער פּאַרטיי=קאָנפערענץ „וועגן די אויפגאַבן פון קאָמינטערן און רקפּ(ב) אין צוזאַמענהאַנג מיטן פאַרברייטערטן פּלענום פונם אויספירקאָם פונם קאָמינטערן").

איז געדרונגען, אַז די פּאַרטיי אין גאַנצן גענומען אין געשטאַלט פון איר 14=טער קאָנפערענץ זאָגט איידעס קעגן כ׳ קאַמעניעוו, קעגן זיין באַהויפּטונג, אז לענין האָט אין זיין אַרטיקל וועגן דעם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד קלוימערשט ניט געמיינט רוסלאַנד. אניט וואָלט די קאָנפערענץ ניט געזאָגט, אַז „די דערפאַרונג פון דער רוסישער רעוואָלוציע האָט דערוויזן" די ריכטיקייט פון לענינס באַוואוסטן ארטיקל וועגן דעם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד.

איז געדרונגען, אַז די 14=טע קאָנפערענץ האָט פאַרשטאַנען כ׳ לענינס אַרטיקל פונקט אַזוי, ווי לענין האָט אים פאַר-

*) מיין קורסיוו. י. סט.

שטאנען, ווי טראָצקי האָט אים פאַרשטאַנען און ווי מיר אלע פאַרשטייען אים.

און ווי האָבן זיך באַצויגן די כ"כ קאמעניעוו און זינאָוויעוו צו דערדאָזיקער רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ? צי איז דאָס דען ניט קיין פאַקט, אז דער פראָיעקט פון דער רעזאָ-לוציע איז אויסגעאַרבעט און אָנגענומען געוואָרן איינשטימיק דורך דער קאָמיסיע, וואָס אין איר באַשטאַנד זיינען געווען די כ"כ זינאָוויעוו און קאַמעניעוו? צי איז דאָס ניט קיין פאַקט, אז כ' קאמעניעוו איז געווען דער פאָרזיצער פון דער 14-טער קאָנ-פערענץ, וועלכע האָט איינשטימיק אָנגענומען די אויבן דער-מאָנטע רעזאָלוציע, און כ' זינאָוויעוו איז געווען דער פאָרטרע-גער איבער דערדאָזיקער רעזאָלוציע? ווי אזוי האָט דאָס געקאָנט פאסירן, אז די כ"כ קאמעניעוו און זינאָוויעוו האָבן געשטימט פאַר דערדאָזיקער רעזאָלוציע, פאַר אלע אירע פונקטן? צי איז ניט קלאָר, אז דעמאָלט האָט כ' קאַמעניעוו לענינס אַרטיקל, פון וואנען די ציטאַטע איז דירעקט אַריינגעטראָגן געוואָרן אין דער רעזאָלוציע פון דער 14-טער פאַרטיי-קאָנפערענץ, פאַרשטאַנען אנדערש, ווי ער סטארעט זיך איצט אים צו פאַרשטיין? וועלכן קאַמעניעוון זאָל מען גלויבן: צי יענעם, וואָס, זייענדיק פאָרזי-צער פון דער 14-טער קאָנפערענץ, האָט ער געשטימט פאַר דער רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ, אָדער דעם, וועלכער טרעט אַרויס איצט, אף דער 15-טער קאָנפערענץ, אין דער ראָלע פון א הויף-וועכטער באם כ' טראָצקי?

קימט אויס, אַז כ' קאַמעניעוו פונם פעריאָד פון דער 14-טער קאָנפערענץ זאָגט איידעס קעגן כ' קאַמעניעוון פונם פעריאָד פון דער 15-טער קאָנפערענץ.

און פאַרוואָס שווייגט כ' זינאָוויעוו און פרואווט זיך ניט פאַריכטן דעם כ' קאמעניעוו, וואָס פאַלסיפיצירט בעפיירעש אי דעם לענינשן אַרטיקל פון 1915 יאָר, אי די רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפערענץ? צי איז דאָס דען קיין פאַקט ניט, אז כ'

זינאָוויעוו און ניט עמיץ אַן אַנדערער האָט פּאַרטיידיקט אויף דער 14-טער קאָנפערענץ די רעזאָלוציע וועגן דעם ניצאָכן פון סאָ- ציאַליזם אין איין לאַנד?

עס קומט אויס, אַז ניט אַלץ איז דאָ גלאַטיק באַם כ׳ זי- נאָוויעוו (שטימען: „גאַר ניט גלאַטיק"). וואו זשע איז דאָ ער- לעכע פּאָלעמיק?

קומט אויס, אַז די כ"כ קאַמעניעוו און זינאָוויעוו האַלטן איצט ניט באַ ערלעכער פּאָלעמיק.

און דער אויספיר? דער אויספיר איז אזא, אַז כ׳ קאמע- ניעוו האָט ניט געקאָנט אויספילן די ראָלע פון א הויף-וועכטער באַם כ׳ טראָצקי. ער האָט ניט באַרעכטיקט די האָפענונגען פונם כ׳ טראָצקי.

III

אַן אומדערהערטער פּלאָנטער, אָדער כ׳ זי- נאָוויעוו וועגן רעוואָלוציאָנערישקייט און אינטערנאַציאָנאַליזם.

איך גיי אריבער צום כ׳ זינאָוויעוו. אויב כ׳ קאַמעניעוו האָט זיך אין אַלע זיינע ארויסטרעטונגען באַמיט אָפּצורייניקן דעם וועג פאַרן כ׳ טראָצקי, האָט כ׳ זינאָוויעוו גענומען אויף זיך די אויפגאַבע צו דערווייזן, אַז די לידערס פון דער אָפּאָזיציע זיינען די איינ- ציקע רעוואָלוציאָנערן און די איינציקע אינטערנאַציאָנאַליסטן שיר ניט אין דער גאַנצער וועלט.

לאָמיר פּאַנאַנדערקלייבן זיינע „אַרגומענטן".

ער נעמט כ׳ בוכאַרינס ווערטער וועגן דעם, אַז באַם באַטראַכטן די פראַגן פון אינערלעכן כאַראַקטער (די בויאונג פון סאָציאַליזם) דאַרף מען מעטאָדאָלאָגיש זיך אויסטאָן פון די פראַגן פון אויסערלעכן כאַ-

ראַקטער, ער פאַרגלייכט, ווייטער, אָט די האַנאָכע פונם כ׳ בוכאַרין מיט די טעזיסן וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, וואו עס ווערט גערעדט וועגן דער מעגלעכקייט פונם ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, און קומט צום אויספיר, אַז בוכאַרין און דער צ. ק., וועלכער האָט אינם איקער באַשטעטיקט די טעזיסן, פאַרגעסן קלוימערשט דערמיט גופע וועגן די אינטערנאַציאָנאַלע אויפגאַבן פון אונזער רעוואָלוציע, וועגן די אינטערעסן פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע.

צי איז דאָס אַלץ ריכטיק? דאָס זיינען אַלץ פוסטע מאַיסעס, כאַוויירים. דער סאָד ליגט דאָ אין דעם, וואָס כ׳ זינאָוויעוו איז שוואַך אין פראַגן פון מעטאָדאָלאָגיע. ער בלאָנדזשעט אף א גלייכן וועג און גיט ארויס זיין אייגענע בלאָנדזשעניש פאַר ווירקלעכקייט. בוכאַרין זאָגט, אַז מע קאָן ניט צונויפמישן די פראַגן פון בויען דעם סאָציאַליזם מיט די פראַגן פון שאַפן גאַראַנטיעס קעגן אינטערווענציעס אין אונזער לאַנד, אינערלעכע פראַגן מיט אויסערלעכע פראַגן. בוכאַרין זאָגט קלאַל ניט, אַז די אינערלעכע פראַגן זיינען ניט פאַרבונדן מיט די אויסערלעכע, מיט די אינטערנאַציאָנאַלע. ער זאָגט בלויז, אַז מע טאָר ניט פלאָנטערן די פראַגן פונם ערשטן מין מיט די פראַגן פונם צווייטן מין. דאָס איז א איקערדיקע און עלעמענטאַרע פאָדערונג פון מעטאָדאָלאָגיע. ווער זשע איז דאָ שולדיק, אויב כ׳ זינאָוויעוו פאַרשטייט ניט די עלעמענטאַרע פראַגן פון מעטאָדאָלאָגיע?

מיר גייען ארויס פון דעם, אַז אונזער לאַנד שטעלט פאָר צוויי רייען סטירעס: סטירעס פון אינערלעכן כאַראַקטער און סטירעס פון אויסערלעכן כאַראַקטער. די סטירעס פון אינערלעכן כאַראַקטער באַשטייען קוידעמקאָל אינם קאַמף פון די סאָציאַליסטישע און קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פאַר דער אָנפירונג מיטן פויערטום. מיר זאָגן, אַז דידאָזיקע סטירעס קאָנען מיר בייקומען מיט אונזערע אייגענע קרעפטן, מיר קאָנען באַזיגן די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט, אריינציען אין דער סאָ-

ציאַליסטישער בויאונג די גרונט-מאָסן פויערטום און אויסבויען די סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט. די סטירעס פון אויסערלעכן כאַראַקטער באַשטייען אינם קאַמף צווישן דעם לאַנד פון סאָציאַליזם און דער קאַפּיטאַליסטישער ארומרינגלונג. מיר זאָגן, אז לייזן דידאָזיקע סטירעס מיט די אייגענע קרעפטן קאָנען מיר ניט, אז אף צו לייזן דידאָזיקע סטירעס איז נויטיק דער ניצאָכן פון סאָציאַליזם, לעכאָלאפּאָכעס, אין אייניקע לענדער. דערפאַר זאָגן מיר טאַקע, אז דער ניצאָכן פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד איז ניט קיין זעלבסטציל, נאָר א שטיצפונקט, א מיטל און געצייג פאַרן ניצאָכן פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין אלע לענדער.

צי איז דאָס ריכטיק? זאָל דערווייזן כ' זינאָוויעוו, אז דאָס איז ניט ריכטיק.

די צאָרע פון כ' זינאָוויעוו באשטייט אין דעם, וואָס ער זעט ניט קיין אונטערשייד צווישן אָט די צוויי רייען סטירעס, ער פּלאָנטערט זיי אומגעהויער און גיט ארויס זיין אייגענעם פּלאָנטער אלס „עכטן" אינטערנאציאָנאליזם, מיינענדיק, אז ווער עס אבסטראהירט זיך מעטאדאלאגיש פון פראגן פון אויסערלעכן כאראקטער באם באטראכטן פראגן פון אינערלעכן כאראקטער, יענער פארגעסט וועגן די אינטערעסן פון דער אינטערנאציאָנאַלער רעוואָלוציע.

דאָס איז זייער לעכערלעך, מע דארף דאָך אָבער פארשטיין, אז דאָס איז ניט איבערצייגנד.

וואָס איז שאיעך די טעזיסן, וועלכע לאָזן קלוימערשט אויס פון אויג דעם אינטערנאציאָנאלן מאָמענט פון אונזער רעוואָלוציע, איז לוינט איבערצולייענען דידאָזיקע טעזיסן קעדיי צו פארשטיין, אז כ' זינאָוויעוו האָט זיך ווידער פארפּלאָנטערט. אָט וואָס עס איז געזאָגט געוואָרן אין די טעזיסן:

„די פארטיי גייט ארויס דערפון, אז אונזער רעוואָלוציע איז א סאָציאליסטישע רעוואָלוציע, אז די אָקטיאבער-רעוואָלוציע איז ניט בלויז א סיגנאל, א שטויס און אן אויסגאנגס-פונקט פון

דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע אין מאירעיו, נאָר זי איז צוזאמען דערמיט, ערשטנס, א באוז פאר דער ווייטערדיקער פאנאנדערוויקלונג פון דער וועלט-רעוואָלוציע, און, צווייטנס, עפנט זי מיט זיך דעם איבערגאנגס-פעריאָד פון קאפיטאליזם צום סאָציאליזם אין פ. ס. ס. ר. (די דיקטאטור פון פראָלעטא-ריאט), וואָס אין זיין פארלויף, בא א ריכטיקער פאָליטיק בע-נויגייע צום פויערטום, קאָן און וועט דער פראָלעטאריאט מיט ערפאָלג בויען א פולשטענדיקע סאָציאליסטישע געזעלשאפט, אויב, פארשטייט זיך, די מאכט פון דער אינטערנאציאָנאלער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג, פון איין זייט, און די מאכט פונם פראָלעטאריאט פון פ. ס. ס. ר., פון דער צווייטער, וועלן זיין גענוג גרויס, כדיי צו באשיצן פ. ס. ס. ר. פון א מיליטערישער אינטערווענציע מיצאד דעם אימפעריאליזם".

איר זעט, אז דער אינטערנאציאָנאלער מאָמענט איז אין די טעזיסן פולשטענדיק דיסקאָנטירט געוואָרן.

ווייטער. כ׳ זינאָוויעוו, און צוזאמען מיט אים אויך כ׳ טראצקי, ברענגען ציטאטן פון לענינס ווערק וועגן דעם, אז „דער פולשטענדיקער ניצאָכן פון דער סאָציאליסטישער רעוואָלוציע קאָן ניט געמאלט זיין אין איין לאנד, נאָר ער פאָדערט די אקטיווסטע מיטארבעטערשאפט לעבאלאפאכעס פון אייניקע פארגעשריטענע לענדער", — און זיי קומען אף א מאָדנעם אויפן צום אויספיר, אז דאָס אויסבויען דעם סאָציאליזם אין איין לאנד איז א זאך, וואָס איז איבער די קויכעס פונם פראָלעטאריאט פון אונזער לאנד. אָבער דאָס איז דאָך א פלאָנטער, כאווירים! צי האָט דען די פארטיי ווען עס איז געזאָגט, אז דער פולשטענדיקער ניצאָכן, דער ענדגילטיקער ניצאָכן פון סאָציאליזם אין אונזער לאנד איז מעגלעך און לויט די קויכעס פארן פראָלעטאריאט פון אונזער לאנד? וואו איז דאָס געוועזן און ווען, — זאָל מען אונז

אָנווייזן. צי זאָגט דען ניט די פּאַרטיי און האָט ניט געזאָגט שטענדיק צוזאַמען מיט לענינען, אַז דער פולשטענדיקער, ענד־גילטיקער ניצחון פון סאָציאַליזם איז מעגלעך בלויז באַם ניצחון פון סאָציאַליזם אין עטלעכע לענדער? צי האָט דען די פּאַרטיי ניט דערקלערט צענדליקער און הונדערטער מאָל, אַז מע טאָר ניט פלאָנטערן דעם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד מיטן פולשטענדיקן, ענדגילטיקן ניצחון זיינעם? די פּאַרטיי איז שטענדיק ארויסגעגאַנגען דערפון, אַז דער ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד הייסט די מעגלעכקייט אויסצובויען דעם סאָציאַליזם אין דעמדאָזיקן לאַנד, דערביי קאָן דיזאָזיקע אויפגאַבע געלייזט ווערן דורך די קרעפטן פון איין לאַנד, אָבער דער פולשטענדיקער ני־צחון הייסט א גאַראַנטיע קעגן אינטערווענציעס און רעסטאַווראַ־ציע, דערביי קאָן דיזאָזיקע אויפגאַבע געלייזט ווערן בלויז באַם באַדינג פונם ניצחון פון דער רעוואָלוציע אין אייניקע לענדער. ווי אַזוי קאָן מען נאָך דעם אַלעם פלאָנטערן אָן ראַכמאָנעס איין אויפגאַבע מיט דער צווייטער? ווער זשע איז דאָ שולדיק, וואָס כ׳ זינאָוויעוו, און צוזאַמען מיט אים כ׳ טראָצקי, פלאָנטערן אָן ראַכמאָנעס דעם ניצחון פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד מיטן פול־שטענדיקן, ענדגילטיקן ניצחון זיינעם? וואָלטן זיי לעפּאָכעס אי־בערגעלייענט די באַוואוסטע רעזאָלוציע פון דער 14-טער קאָנפע־רענץ, וואו דיזאָזיקע פראַגע איז דערקלערט געוואָרן מיט א פּינקטלעכקייט, וואָס קאָן באַפרידיקן אפילע א סאָופאַרטשול־אינגל.

כ׳ זינאָוויעוו און צוזאַמען מיט אים אויך כ׳ טראָצקי ברענ־גען א ריי ציטאַטעס פון לענינס ווערק פונם פּעריאָד פון ברעסקער שאָלעם, וואו עס ווערט גערעדט וועגן דעם, אַז דער אויסערלע־כער סוינע קאָן צעגראַמירן אונזער רעוואָלוציע. אָבער צי איז דען שווער צו פאַרשטיין, אַז דיזאָזיקע ציטאַטעס האָבן ניט קיין שאַי־כעס צו דער פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט אויס צובויען דעם סאָציאַ־ליזם אין אונזער לאַנד? כ׳ לענין זאָגט, אַז מיר זיינען ניט גע־זי־

בערט פון דער מעגלעכקייט פון אינטערווענציעס, און דאָס איז ריכטיק ביז גאָר. אָבער צי האָט די פּאַרטיי ווען עס איז געזאָגט, אַז מיר קאָנען גאַראַנטירן אונזער לאַנד פון געפאַר פון אינטער־ווענציעס, בלויז מיט אונזערע אייגענע קרעפטן? צי האָט דען די פּאַרטיי ניט געטאַינעט און האלט ניט אין טאַינען, אַז א גאַראַנטיע קעגן אינטערווענציע קאָן אונז געבן בלויז דער ניצאָכן פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין עטלעכע לענדער? ווי אַזוי קאָן מען אפן דאָזיקן גרונט באהויפּטן, אַז דאָס אויס־בויען דעם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד איז איבער די קויכעס פונם פּראָלעטאריאַט פון אונזער לאַנד? צי איז ניט צייט אויפצו־הערן דאָסדאָזיקע באוואוסטזיניקע צונויפמישן די אויסערלעכע פראַגן, די פראַגן פון דירעקטן קאַמף קעגן דער וועלט־בורזשואזיע, מיט די פראַגן פון דער בויאונג פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד מיט די אינערלעכע פראַגן?

ווייטער. כ׳ זינאָוויעוו ברענגט א ציטאַטע פונם „קאָמוניס־טישן מאַניפעסט": „דאָס פאַרייניקן די אָנשטרענגונגען לעכאָלא־פאָכעס פון די ציווילזירטע לענדער איז איינע פון די ערשטע באַדינגונגען פון דער באפרייאונג פונם פּראָלעטאריאט", פאַרגלייכט דידאָזיקע ציטאַטע מיט א ציטאַטע פון כ׳ לענינס א מאנוסקריפּט וועגן דעם, אַז „פארן ניצאָכן פון סאָציאליזם זיינען נויטיק די געמיינזאמע אָנשטרענגונגען פון די אַרבעטער פון עטלעכע פאָר־געשריטענע לענדער", — און ער קומט צום אויספיר, אַז אונזער פּאַרטיי איז קלוימערשט אַוועק קעגן אָט די אלגעמיין־אָנגענומענע און אומבאדינגטע האַנאָכעס, פארגעסנדיק וועגן די אינטערנאַ־ציאָנאלע באדינגונגען פאַרן ניצאָכן פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע. זאָגט, צי איז דאָס דען ניט לעכערלעך, כאווײרים? וואו און ווען איז דאָס געווען, אַז אונזער פּאַרטיי זאָל ניט דער־שאַצן די אנטשיידנדיקע באדייטונג פון די אינטערנאַציאָנאַלע אָנשטרענגונגען פונם אַרבעטער־קלאַס און די אינטערנאַציאָנאלע באדינגונגען פארן ניצאָכן פון דער רעוואָלוציע אין אונזער לאַנד?

און וואָס איז אזוינס דער קאָמינטערן, אויב ניט דער אויסדריק פון דער פאַרייניקונג פון די אָנשטרענגונגען פון די פּראָלעטאַריער ניט נאָר פון די פאָרגעשריטענע לענדער, נאָר אויך פון אַלע לענדער פון דער וועלט סײַ פאַר דער וועלט-רעוואָלוציע און סײַ פאַר דער אנטוויקלונג פון אונזער רעוואָלוציע? און ווער האָט גענומען אף זיך די איניציאַטיוו צו גרינדן דעם קאָמינטערן און ווער איז זיין פאָרגעשריטענער אָפּטייל, אויב ניט אונזער פּאַרטיי? און וואָס איז אַזוינס די פּאָליטיק פון איינהייטלעכן פראָנט פון די פראָפאַריינען, אויב ניט די פאַרייניקונג פון די אָנשטרענגונגען פון די אַרבעטער ניט בלויז פון די פאָרגעשריטענע לענדער, נאָר אויך פון אלע לענדער ביכלאַל? ווער קאָן אָפּלייקענען די ערשטגראַדיקע ראָלע פון אונזער פּאַרטיי אין געביט פון דורכפירן די פּאָליטיק פון איינהייטלעכן פראָנט פון די פראָפאַריינען אין דער גאַנצער וועלט? צי איז דאָס דען ניט קיין פאַקט, אז אונזער רעוואָלוציע האָט געשטיצט און זעצט פאָר צו שטיצן די אַנטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע אין אלע לענדער? צי איז דאָס דען ניט קיין פאַקט, אז די ארבעטער פון אלע לענדער האָבן מיט זייער מיטגעפיל צו אונזער רעוואָלוציע און מיט זייער קאַמף קעגן די פרואוון פון אינטערווענציע אונטערגעשטיצט און זעצן פאָר צו אונטערשטיצן אונזער רעוואָלוציע? וואָס איז דאָס, אויב ניט א פאַרייניקונג פון די אָנשטרענגונגען פון אַלע לענדער פאַרן ניצאָכן פון אונזער רעוואָלוציע? און דער קאַמף פון די ענגלישע אַרבעטער קעגן קערזאָנען אין צוזאַמענהאַנג מיט דער באוואוסטער נאָטע? און די אונטערשטיצונג פון די ענגלישע קוילנגרעבער מיצאַד די ארבעטער פון פסס"ר? איך וואָלט געקאָנט, כאוויירים, ברענגען נאָך א ריי באוואוסטע פאַקטן פון זעלבן כאַראַקטער, ווען עס וואָלט דערין זיין א נויטווענדיקייט.

איז וואו איז דאָ דאָס פאַרגעסן די אינטערנאַציאָנאַלע אויפגאַבן פון אונזער רעוואָלוציע?

וואו ליגט דאָ דער סאָד? דער סאָד ליגט אין דעם, וואָס כ׳ זינאָוויעוו פּרואווט זיך די פראַגע וועגן די געמיינזאַמע אָנשטרענגונגען פון די פּראָלעטאַריער פון אַלע לענדער פאַרן ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד אונטערוקן אַנשטאָט דער קאָרדינאַלער פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט אויסצובויען דעם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד, דער קאָרדינאַלער פראַגע וועגן דעם, צי קאָן בײַשטיין בא די מאָדערנע אינטערנאַציאָנאַלע באַדינגונגען די פּראָלעטאַרישע מאַכט קעגן דער קאָנסערוואַטיווער אייראָפּע.

כ׳ טראָצקי, כ׳ זינאָוויעוס איצטיקער לערער, זאָגט:

„עס איז האָפענונגסלאָז צו טראַכטן... אַז, לעמאָשל, דאָס רעוואָלוציאָנערע רוסלאַנד וואָלט געקאָנט בײַשטיין קעגן אַ קאָנסערוואָטיווער אייראָפּע". (טראָצקי, באנד 3, טייל 1, זייט 90).

כ׳ טראָצקי, כ׳ זינאָוויעוס איצטיקער לערער, זאָגט:

„אָן דער דירעקטער מעלוכישער אונטערשטיצונג מיצאַד דעם אייראָפּעאישן פּראָלעטאַריאַט וועט דער ארבעטער-קלאַס פון רוסלאַנד ניט קאָנען זיך אײַנהאַלטן בא דער מאַכט און פאַרוואַנדלען זיין צײַטווײַליקע הערשאַפט אין א לאַנגדויערנדיקע דיקטאַטור. אין דעם קאָן מען אַפילע קיין איין מינוט ניט צווייפלען" (זע „אונזער רעוואָלוציע", זייט 278).

און די פּאַרטיי באַהויפּטעט, אז אָט די ביידע ציטאַטעס פון כ׳ טראָצקיס ווערק זיינען אן אויסדריק פון סאָציאַל-דעמאָקראַטישן אָפּנייג, אן אויסדריק פון ניטגלויבן אין די קרעפטן פון אונזער פּראָלעטאַריאַט און אונזער רעוואָלוציע.

אָט אין וואָס עס באַשטייט די פראַגע, כ׳ זינאָוויעוו, און אָט אין וואָס עס גייט דער שטרייט.

ברענגענדיק די ציטאַטעס פון לענינען און פונם „קאָמוניסטישן מאַניפעסט", פּרואווט זיך כ׳ זינאָוויעוו אונטערצורוקן אַנשטאָט דער גרונט-פראַגע אן אנדער פראַגע, די פראַגע וועגן פאַרייניקן די אָנשטרענגונגען פון די פּראָלעטאַריער פון די פּאָר-

געשריטענע לענדער פאַרן ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד.

אָט וואו עס ליגט כ׳ זינאָוויעווס סאַד מיקויעך פאַרגעסן די אינטערנאַציאָנאַלע אויפגאַבן פון אונזער רעוואָלוציע דורך אונזער פאַרטיי.

אָט וואו עס איז דער סאַד פון די פאָקוסן, פונם פלאַנטער און כאַאָס באַם כ׳ זינאָוויעוו.

און אָט דעם אומגעהויערן פלאָנטער, אָט די קאַשע און כאַאָס אין זיין אייגענעם קאָפּ האָט כ׳ זינאָוויעוו די באשיידנקייט אַרויסצוגעבן פאַר אן „עכטע״ רעוואָלוציאָנערישקייט און „עכטן״ אינטערנאַציאָנאַליזם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

איז דאָס אַלץ ניט לעכערלעך, כאַוויירים?

ניין, כאַוויירים פון דער אָפּאָזיציע, קעדיי צו זיין א אינ-טערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנער אין אונזער צייט, געפינענדיק זיך אין די רייען פון אונזער פאַרטיי, דאַרף מען פאַרפעסטיקן מיט אַלע מיטלען און אונטערשטיצן מיט אַלע קויכעס אונזער פאַרטיי, וועלכע איז צוזאַמען דערמיט דער פאָרגעשריטענער אָפּטייל פונם קאָמינטערן. און איר צעשטערט און אנטקרוינט זי.

קעדיי צו זיין א אינטערנאַציאָנאַליסט אין אונזער צייט, דאַרף מען פאַרפעסטיקן מיט אלע מיטלען און אונטערשטיצן מיט אַלע קויכעס דעם קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. און איר דעזאָר-גאַניזירט און צעשטערט אים און אונטערשטיצט און אינסטרוק-טירט די אַלע מאַסלאָוס און סואיוואַרינס.

שוין צייט צו פאַרשטיין, כאַוויירים פון דער אָפּאָזיציע, אַז מע קאָן ניט זיין קיין רעוואָלוציאָנער און אינטערנאַציאָנאַליסט און געפינען זיך אין א צושטאַנד פון מילכאָמע מיט אונזער פאַרטיי, וואָס איז דער פאָרגעשריטענער אָפּטייל פון קאָמוניסטישן אינטער-נאַציאָנאַל (אַפּלאָדיסמענטן).

שוין צייט צו פאַרשטיין, כאַוויירים פון דער אָפּאָזיציע, אַז מיט אָנהויבן א מילכאָמע קעגן קאָמינטערן האָט איר אויפגעהערט

צו זיין רעוואָלוציאָנערן און אינטערנאַציאָנאַליסטן (אַפּלאָדיסמענטן).

שוין צייט צו פֿאַרשטיין, אַז איר זייט ניט קיין רעוואָלוציאָנערן און אינטערנאַציאָנאַליסטן, נאָר פּלוידערזעק פֿון רעוואָלוציע און אינטערנאַציאָנאַליזם (אַפּלאָדיסמענטן).

שוין צייט צו פֿאַרשטיין, אַז איר זייט ניט קיין רעוואָלוציאָנערן פֿון טאַט, נאָר רעוואָלוציאָנערן פֿון געשריי־פֿראַזן און פֿונם קינעמאַטאָגראַפֿישן פֿילם (געלעכטער; אַפּלאָדיסמענטן).

שוין צייט צו פֿאַרשטיין, אַז איר זייט ניט קיין רעוואָלוציאָנערן פֿון טאַט, נאָר קינאָ־רעוואָלוציאָנערן (געלעכטער; אַפּלאָדיסמענטן).

IV

כ׳ טראָצקי פֿאַלסיפֿיצירט דעם לעניניזם.

כ׳ טראָצקיס פּאָקוסן, אָדער די פֿראַגע וועגן דער „פּערמאַנענטער רעוואָלוציע״.

איך גיי אריבער צו כ׳ טראָצקיס אַרויסטרעטונג.

כ׳ טראָצקי האָט דערקלערט, אַז די טעאָריע פֿון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע האָט ניט קיין שום שאַיכעס צו דער באַהאַנדלטער פֿראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און פּערספּעקטיוון פֿון אונזער רעוואָלוציע. דאָס איז זייער מאָדנע, אויב ניט זאָגן מער. ווי קומט עס? צי איז דען די טעאָריע פֿון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע ניט די טעאָריע פֿון די טרייב־קרעפֿטן פֿון דער רעוואָלוציע? צי איז דען דאָס ניט אזוי, אַז די טעאָריע פֿון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע רעדט קוידעמקאָל וועגן די טרייב־קרעפֿטן פֿון אונזער רעוואָלוציע? נו, און וואָס איז אזוינס די פֿראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פֿון אונזער רעוואָלוציע, אויב ניט די פֿראַגע וועגן די טרייב־קרעפֿטן פֿון דערדאָזיקער רעוואָלוציע? ווי אזוי קאָן מען זאָגן, אַז די טעאָריע פֿון פּערמאַנענטער

רעוואָלוציע האָט קיין שום שאַיכעס ניט צו דער פראַגע, וואָס ווערט באַהאַנדלט? דאָס איז ניט ריכטיק, כאַווײרים. דאָס איז א שפּיצל אף ארויסצודרייען זיך, א פאָקוס. דאָס איז א פּרואוו צו פאַרייבן די מאַיסע, דאָס איז א פּרואוו צו באַהאַלטן זיך. אומזיסט די טירכע, כ׳ טראָצקי! פּרואווט זיך ניט באַהאַלטן, — איר וועט זיך סאַי-ווי ניט ארויסבאַהאַלטן.

אין א צווייטן אָרט פון זיין רעדע האָט כ׳ טראָצקי זיך באַמיט צו געבן „אָנצוהערן״, אז ער האָט שוין פון לאַנג אויפ- געהערט צוצוגעבן אן ערנסטע באַדייטונג דער טעאָריע פון פער- מאַנענטער רעוואָלוציע. און כ׳ קאָמעניעוו האָט אין זיין רעדע „נעגעבן צו פאַרשטיין״, אז טראָצקי איז אַפילע גרייט אָפּצוקערן זיך פון דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע, אויב ער האָט זיך שוין פון איר ניט אפּגעקערט.

מאמעש ניסים!

לאָמיר פאַנאַנדערקלייבן די פראַגע: צי איז ריכטיק, אז די טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע האָט ניט קיין שאַיכעס צו דער פראַגע, וואָס ווערט באַהאַנדלט, און אויב דאָס איז ניט ריכטיק, צי קאָן מען גלויבן דעם כ׳ קאמעניעוו, אַז טראָצקי גיט ניט צו קיין באַדייטונג דער טעאָריע פון פּערמאנענטער רעוואָלו- ציע און האָט זיך קימאַט אָפּגעזאָגט פון איר.

לאָמיר זיך ווענדן צו דאָקומענטן. איך האָב אין זינען, קוי- דעמקאָל, דעם בריוו פון כ׳ טראָצקי צום כ׳ אָלמינסקי אין דע- קאַבער 1921 יאָר, דעם בריוו, וואָס פון אים האָט כ׳ טראָצקי קיינמאָל ניט געפּרואווט אָפּזאָגן זיך און האָט אַדהאַיאָם זיך ניט אָפּ- געזאָגט ניט דירעקט, ניט אומדירעקט, און וועלכער בלייבט דערי- בער פולקום גילטיק. איז וואָס איז געזאָגט געוואָרן אין דעמדאָזיקן בריוו וועגן דער פּערמאנענטער רעוואָלוציע? הערט:

„איך האַלט קלאַל ניט, אז אין מיינע כלו- קעדייעס מיט די באָלשעוויקעס בין איך אין אַלץ געווען אומגערעכט. ניט גערעכט בין איך גע-

ווען,—און אף א ראַדיקאַלן אופן,—אינם אָפּשאַצן די מענשעוויסטישע פּראַקציע, איבערשאַצנדיק אירע רעוואָלוציאָנערע מעגלעכקייטן און האַפנדיק אַף דעם, אַז עס וועט זיך איינגעבן איזאָלירן אין איר און מאַכן צונישט איר רעכטן פליגל. אָט דער פונדאמענטאַלער פּאָעס האָט זיך אבער גענומען דערפון, וואָס צו ביידע פראקציעס, אי צו דער באָלשעוויסטישער, אי צו דער מענשעוויסטישער, בין איך צוגעגאנגען פינם שטאַנדפונקט פון די אידייען פון פערמאַנענטער רעוואלוציע אין פון דער דיקטאַטור פונם פראָלעטאריאַט, אין דער צייט ווען אי די באָלשעוויקעס, אי די מענשעוויקעס זיינען געשטאַנען אין יענעם פעריאָד אַפן שטאַנדפונקט פון א בורזשואזער רעוואלוציע און דעמאָקראַטישער רעפּובליק. איך האָב געהאַלטן, אַז די כלוקעדייעס צווישן ביידע פראַקציעס זיינען פּרינציפּיעל ניט אזוי טיף, און האָב געהאָפט (דידאָזיקע האָפענונג האָב איך ניט איינמאָל ארויסגעזאָגט אין בריוו און אין פאָרטראגן), אז דער גאַנג גופא פון דער רעוואָלוציע וועט ברענגען ביידע פראקציעס צו דער פּאָזיציע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע און פון דעראָבערן די מאַכט דורכן אַרבעטער-קלאַס, וואָס טיילווייז איז דאָס פאָרגעקומען אין 1905 יאָר (פאָרוואָרט פון כ׳ לענין צו קאוטסקיס אַרטיקל וועגן די טרייבקרעפטן פון דער רוסישער רעוואָלוציע און די גאַנצע ליניע פון דער צייטונג „נאַטשאלאָ”).

איך האַלט, אַז מיין אָפּשאַצונג פון די טרייב-קרעפטן פון דער רעוואָלוציע איז געווען אַן אַבסאָלוט ריכטיקע. נאָר די אויספירן, וועלכע איך האָב פון איר געמאַכט בענויגייע צו ביידע פראַקציעס, זיינען געווען אַבסאָלוט ניט ריכטיקע. בלויז דער באָלשעוויזם האָט קאָנצענטרירט אין זיינע רייען אַדאַנק זיין אומבאַשאָלעמדיקער ליניע דיווירקלעך רעוואָלוציאָנערע קרעפטן סיי פון דער אַלטער אינטעליגענץ און סיי פונם פּאָר-

געשריטענעם שיכט אַרבעטער-קלאַס. נאָר אדאנק דעם, וואָס דעם באָלשעוויזם האָט זיך איינגעגעבן צו שאַפן דידאָזיקע רעוואָלוציאָנער-צונויפגעשמידטע אָרגאַניזאַציע, האָט זיך ארויסגעוויזן פאַר מעגלעך אַזא שנעלער קער פון דער רעוואָלוציאָנער-דעמאָקראַטישער פּאָזיציע צו דער רעוואָלוציאָנער-סאָציאַליסטישער.

און איצט וואָלט איך אָן מי געקאָנט איינטיילן מיינע פּאָלעמישע אַרטיקלען קעגן די מענשעוויקעס און די באָלשעוויקעס אין צוויי קאַטעגאָריעס: איינע—וואָס זיינען געווידמעט דעם אנאַליז פון די אינערלעכע קרעפטן פון דער רעוואָלוציע, אירע פּערספּעקטיוון (ראָזע לוקסעמבורגס פּוילישער טעאָרעטישער אָרגאַן „נייע צייט"), און די אנדערע—וואָס זיינען געווידמעט דער אָפּשאַצונג פון די פּראַקטיקעס פון די רוסישע סאָציאַל-דעמאָקראַטן, זייער קאַמף א. אנד. די אַרטיקלען פון דער ערשטער קאַטעגאָריע וואָלט איך אויך איצט געקאָנט געבן אָן אויסבעסערונגען, ווייל זיי פאַלן צונויף פולשטענדיק און אינגאַנצן מיט דער פּאזיציע פון אונזער פּאַרטיי, אנהויבנדיק פונם 1917-טן יאָר. די אַרטיקלען פון דער צווייטער קאַטעגאָריע זיינען בעפּיירעש פעלערהאַפטע, און ווידער אַרויסגעבן זיי וואָלט ניט געלוינט". (זע „לענין וועגן טראָצקין", 1925 יאָר, מיט א פאָרווארט פון כ' אָלמינסקי).

איז וואָס באקומט זיך דערפון?

עס קומט אויס, אז כ' טראָצקי האָט א טאָעס געהאַט אין די אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן, אין די פראַגן אָבער פון דער אָפּשאַצונג פון אונזער רעוואָלוציע, אין דער פראַגע וועגן פערמאַנענטער רעוואלוציע איז ער געווען און פאַרבליבן גערעכט.

עמעס, כ' טראָצקי קאָן ניט ניט וויכן, אַז לענין האָט געקעמפט קעגן דער טעאָריע פון פערמאַנענטער רעוואלוציע ביזן סאָף פון זיינע טעג. אָבער דאָס קימערט אים ניט.

עס קומט ווייטער אויס, אז ביידע פּראַקטיקעס, אי די מענשעוויקעס, אי די באָלשעוויקעס, האָבן געדאַרפט קומען צו דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע, נאָר אין דער ווירקלעכקייט זיינען געקומען צו דעראַזיקער טעאָריע בלויז די באָלשעקעס, ווייל באַ זיי איז געווען א רעוואָלוציאָנער-צונויפגעשמידטע אָרגאַניזאַציע פון אַרבעטער און פון דער אַלטער אינטעליגענץ, און געקומען זיינען זיי ניט מיטאַמאָל, נאָר „אָנהויבנדיק" פון 1917 יאָר.

עס קומט אויס, ענדלעך, אַז די טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע איז „פולשטענדיק און אינגאַנצן צונויפגעפאַלן מיט דער פּאָזיציע פון אונזער פּאַרטיי „אנהויבנדיק פון 1917-טן יאָר".

אורטיילט איצט אליין, צי איז דאָס ענלעך אָף דעם, אז כ' טראָצקי גיט ניט צו קיין גרויסע באַדייטונג דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע? ניין, ניט ענלעך. אַדעראַבע, אויב די טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע איז ווירקלעך צונויפגעפאַלן, „אָנהויבנדיק פונם 1917 יאָר", מיט דער פּאָזיציע פון דער פּאַרטיי, קאָן מען דערפון מאַכן בלויז איין אויספיר, אַז טראָצקי האָט צוגעגעבן און זעצט פאָר צוצוגעבן דעראָזיקער טעאָריע אַן אַנטשיידנדיקע באַדייטונג פאר דער גאַנצער פּאַרטיי אונזערער.

אבער וואָס באַטייט דאָס „צונויפגעפאלן"? ווי אַזוי האָט געקאָנט צונויפאלן די טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע מיט דער פּאָזיציע פון אונזער פּאַרטיי, אויב עס איז דערוויזן געוואָרן, אז אונזער פּאַרטיי אין געשטאַלט פון לענינען האָט די גאַנצע צייט געפירט א קאמף מיט אָט דערזעלבער טעאָריע? איינס פון די ביידע: אדער אונזער פּאַרטיי האָט ניט געהאַט איר טעאָריע און איז געווען געניט נאָכדעם, דורכן גאַנג פון די געשעענישן, אָנצונעמען כ' טראָצקיס טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע, אָדער זי האָט געהאַט איר טעאָריע, נאָר זי, אָט די טעאָריע, איז אָף אַן אומבאַמערקבארן אויפן ארויסגעשטופּט גע-

וואָרן דורך כ׳ טראָצקיס טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע, „אָנהויבנדיק פון 1917 יאָר״.

דידאָזיקע „קאָשעדיקייט״ האָט אונז נאָכדעם פאַרענטפערט כ׳ טראָצקי אין זיין „פאָרוואָרט״ צום בוך „1905 יאָר״, וואָס איז אָנגעשריבן געוואָרן אין 1922 יאָר. נאָכדעם, ווי ער דערקלערט דעם טאָך פון דער טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואלוציע און ער גיט אַן אנאליז פון דער אָפּשאַצונג פון אונזער רעוואלוציע פון שטאַנדפונקט פון דער טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע, קומט טראָצקי צום פאָלגנדיקן אויספיר:

„האַגאַס אַפילע מיט א האפּסאָקע פון 12 יאָר, נאָך דידאָזיקע אָפּשאַצונג האָט זיך אינגאַנצן באשטעטיקט״.
(טראָצקי. „1905 יאָר״, „פאָרוואָרט״).

אַנדערש געזעדט: די טעאָריע פון פערמאַנענטער רע־וואָלוציע, וואָס איז „קאָנסטרואירט״ פון כ׳ טראָצקי אין 1905 יאָר, האָט זיך „אינגאַנצן באַשטעטיקט״ אין 1917 יאָר, אין 12 יאָר אַרום.

אָבער ווי אזוי האָט זי זיך געקאָנט באַשטעטיקן? און די באָל־שעוויקעס,—וואו זשע זיינען זיי אהינגעקומען? ניט שוין זשע האָבן זיי זיך געלאזט אין דער רעוואלוציע אָן שום אייגענער טע־אָריע, ניט שוין זשע האָבן זיי זיך אַרויסגעוויזן בלויז פעאיק צו־גויפצושמידן די רעוואָלוציאָנערע אינטעליגענץ, די רע־וואָלוציאָנערע אַרבעטער? און דאַן, אף וואָס פאר א באָדן האָבן זיי צוגויפגעשמידט די ארבעטער, אָפּן גרונט פון וואָסערע פרינ־ציפּן? עס איז דאָך געווען בא די באלשעוויקעס עפּעס א טעאָ־ריע, אַן אָפּשאַצונג פון דער רעוואָלוציע, אַן אָפּשאצונג פון די טרייב-קרעפטן פון דער רעוואָלוציע? ניט שוין זשע האָט כאָץ דער טעאריע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע קיין שום אנדער טעאָריע בא אונזער פאַרטיי ניט עקזיסטירט? זאָגט אליין: לאָזט זיך אויס, אַז מיר, באָלשעוויקעס, האָבן געלעבט און אנטוויקלט זיך אָן פערספּעקטיוו און אָן א רעוואלוציאָנערער טעאָריע; גע־

לעבט אָט אַזוי פון 1903 יאָר ביז 1917 יאָר; און דערנאָך, „אָנ-הויבנדיק פון 1917 יאָר", האָבן מיר אומבאמערקט א שלונג געטאָן די טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואלוציע און זיך געשטעלט אַף די פיס. ניטאָ וואָס צו ריידן, דאָס איז זייער אַ אינטערעסאַנט מאַיסעלע. אָבער ווי אַזוי האָט דאָס געקאָנט דורכגיין אומבא-מערקט, אָן א קאמף, אָן אַן אויפטרייסלונג אין דער פאַרטיי? ווי אזוי זשע האָט דאָס געקאָנט פאַסירן אזוי פּאָשעט, פון דער העלער הויט? עס איז דאָך באוואוסט, אז לענין און זיין פאַרטיי האָבן געקעמפט מיט דער טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואלוציע שוין פון די ערשטע טעג פון איר דערשיינען.

אַגעוו, דידאָזיקע „קאַשע" פאַרענטפערט אונז כ' טראָצקי אין אַן אַנדער דאָקומענט. איך מיין די „באמערקונג" צו טראָצקיס אַרטיקל „אונזערע כלוקעדייעס", וואָס איז אנגעשריבן געוואָרן אין 1922 יאָר.

אָט איז דאָס אנטשפּרעכנדיקע אָרט פון דעמדאָזיקן אר-טיקל:

„אויב ארויסגייענדיק פון דער אבסטראקציע: „אונזער רעוואלוציע איז א בורזשואזע", קומען די מענשע-וויקעס צו דער אידייע פון צופּאַסן די גאַנצע טאַקטיק פונם פּראָלעטאַריאַט צו דער אויפירונג פון דער ליבעראַלער בור-זשואזיע האַרט ביז איר דעראָבערן די מעלוכע-מאַכט,—איז די באָלשעוויקעס, אַרויסגייענדיק פון פונקט אזא בלויזע אבסטראק-ציע: „א דעמאָקראטישע און ניט קיין סאָציא-ליסטישע דיקטאטור", קומען צו דער אידייע פון בורזשואז-דעמאָקראַטישער זעלבסטבאגרעניצונג פונם פּראָלע-טאַריאט, וואס אין זיינע הענט געפינט זיך די מעלוכע-מאַכט-עמעס. דער אונטערשייד צווישן זיי אין דעררדאָזיקער פראַגע איז זייער א באדייטנדיקער: אין דער צייט, ווען די אנטירע-וואָלוציאָנערע זייטן פונם מענשעוויזם לאָזן זיך פילן מיט דער גאַנצער קראַפט שוין איצט, איז די אנטירעוואָלוציאָנערע

שטריכן פונם באָלשעוויזם דראָען מיט אַ קאָלאָסאַלער געפאַר נאָר אין פאַל פון רעוואלוציאָנערן ניצאָכן". (ט ר אָ צ ק י, „1905 יאָר", זייט 285).

עס קומט אויס, אז ניט נאָר דער מענשעוויזם האָט געהאַט זיינע אנטירעוואלוציאָנערע זייטן. נאָר אויך דער באָלשעוויזם איז ניט געווען פריי פון „אנטירעוואָלוציאָנערע שטריכן", וועלכע האָבן געדראָט מיט א „קאָלאָסאַלער געפאַר בלויז אין פאַל פון רעוואָלוציאָנערן ניצאָכן".

צי האָבן זיך נאָכדעם באַפרייט די באָלשעוויקעס פון די „אנטירעוואָלוציאָנערע שטריכן" פונם באָלשעוויזם, און אויב יאָ, איז אף וואָסער אַן אויפן?

דיזאָויקע „קאשעדיקייט" דערקלערט אונז כ׳ טראָצקי אין דער „באַמערקונג" צום ארטיקל „אונזערע כלוקעדייעס". הערט:

„דאָס האָט, ווי באוואוסט, ניט פאַסירט, ווייל אונטער דער אָנפירונג פון כ׳ לענין האָט דער באָלשעוויזם דורכגעמאכט (ניט אָן אַן אינערלעכן קאַמף) זיין אידייאישע איבער-באוואָפענונג אין אַט דער וויכטיקסטער פראַגע אין פרילינג 1917 יאָר ד. ה פאַרן דעראָבערן די מאכט". (ט ר אָ צ ק י, „1905 יאָר", זייט 285).

הייסט עס, די „איבערבאַוואָפענונג" פון די באָלשעוויקעס „אָנהויבנדיק פון 1917 יאָר", אפן גרונט פון דער טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע, דאָס, וואָס די באָלשעוויקעס זיינען אין צוזאמענהאנג דערמיט געראַטעוועט געוואָרן פון די „אַנטירעוואָלוציאָנערע שטריכן פונם באָלשעוויזם", ענדלעך, דער פאַקט, וואָס די טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע האָט זיך אַזוי ארום „איינגאנצן" באַשטעטיקט,—אָט דאָס איז דער אויספיר פון כ׳ טראָצקי.

און וואו זיינען אַהינגעקומען דער לעניניזם, די טעאָריע פון באָלשעוויזם, די באלשעוויסטישע אָפּשאַצונג פון אונזער רעוואָלוציע, פון אירע טרייב-קרעפטן א. אז. וו.? זיי האָבן זיך

אָדער ניט „אינגאַנצן באַשטעטיקט“, אָדער גאָר זיך ניט „באַשטעטיקט“, אָדער צעשמעטערט געוואָרן אין דער לופט און האָבן אָפּגעטראָטן דאָס אָרט דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע, מיטן צוועק צו „איבערבאַוואָפענען“ די פּאַרטיי.

אַלזאָ, עס האָבן געלעבט אַמאָל אויף דער וועלט באָלשעוויקעס, האָבן „צונויפגעקלאַפּט“ ווי עס איז אַ פּאַרטיי, „אָנהויבנדיק“ פון 1903 יאָר, נאָר זיי האָבן ניט געהאַט קיין רעוואָלוציאָנערע טעאָריע, געבלאָנדושעט, „אָנהויבנדיק“ פון 1903 יאָר, און קוים מיט צאָרעס דערשלעפּט זיך ביזן 1917 יאָר; נאָכדעם, באַמערקנדיק דעם כ׳ טראָצקי מיט דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע אין די הענט, האָבן זיי באַשלאָסן „איבערצובאַוואָפענען זיך“, און ווען זיי האָבן זיך „איבערבאַוואָפנט“, האָבן זיי פאַרלאָרן די לעצטע רעשטלעך פון לענינגיזם, פון דער לענינשער טעאָריע פון רעוואָלוציע און האָבן אַזוי אַרום דורכגעמאַכט דעם „פולשטענדיקן צונויפפאַל“ פון דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע מיט דער „פּאָזיציע“ פון אונזער פּאַרטיי.

דאָס איז זייער אַ אינטערעסאַנט מעשׂהלע, כאַווײרים. דאָס איז, אויב איר ווילט, איינער פון יענע גלענצנדיקע פּאָקוסן, וועלכע איר קאָנט באַגעגענען אין צירק. בא אונז איז דאָך אָבער ניט קיין צירק, נאָר אַ קאָנפערענץ פון אונזער פּאַרטיי. און מיר האָבן דאָך ניט געדונגען דעם כ׳ טראָצקי אַלס צירק־אַרטיסט. איז צו וואָס דידאָזיקע פּאָקוסן?

ווי אַזוי האָט כ׳ לענין אָפּגעשאַצט די טעאָריע פון כ׳ טראָצקיס פּערמאַנענטער רעוואָלוציע? אָט וואָס ער שרייבט וועגן דערדאָזיקער טעאָריע אין איינעם פון זיינע אַרטיקלען, אויסלאַכנדיק זי, אַלס „אָריגינעלע“ און „אויסגעצייכנטע“ טעאָריע:

„קלאָר מאַכן די קלאַסן־פאַרהעלטענישן אין דער פאָרשטייענדיקער רעוואָלוציע — איז די הויפּט־אויפגאַבע פון אַ רעוואָלוציאָנערער פּאַרטיי. דידאָזיקע אויפגאַבע לייזט ניט־

ריכטיק אין „נאַשע סלאָוואָ" טראָצקי, וועלכער באַזוערט איבער זיין „אָריגינעלע" טעאָריע פון 1905 י. און וועלכער וויל ניט א טראַכט טאָן, צוליב וואָסערע סיבעס איז דאָס לעבן גאנצע צען יאָר געגאנגען פאַרביי דערדאָזיקער „אויסגעצייכנטער" טעאָריע. טראָצקיס אָריגינעלע טעאָריע נעמט באַ די באָלשעוויקעס דעם צורוף צום אנטשלאָסענעם רעוואָלוציאָנערן קאמף פונם פראָלעטאריאט און צו דעראָבערן די פּאָליטישע מאכט, און בא די מענשעוויקעס—די „אָפּלייקענונג" פון דער ראָלע פונם פויערטום"... דערמיט גופע „העלפט טראָצקי אין דערווירקלעכקייט די ליבעראלע ארבעטער-פּאָליטיקער פון רוסלאנד, וועלכע פארשטייען אונטער דעם „אפּלייקענען" די ראָלע פונם פויערטום דאָס ניטוועלן אויפהויבן די פויערים אף א רעוואָלוציע". (לענין, באנד 13, זייטן 213—214).

קומט אויס, אז לויט לענינען איז די טעאָריע פון פּערמאנענטער רעוואָלוציע אַ האַלב-מענשעוויסטישע טעאָריע, וועלכע איגנאָרירט די רעוואָלוציאָנערע ראָלע פונם פויערטום אין דער רוסישער רעוואָלוציע.

עס איז בלויז אומפארשטענדלעך, ווי אַזוי האָט געקאָנט „צונויפּאַלן פולשטענדיק און אינגאנצן" דידאָזיקע האַלב-מענשעוויסטישע טעאָריע מיט דער פּאָזיציע פון אונזער פּארטיי אפילע „אָנהויבנדיק פון 1917 יאָר".

און ווי אַזוי שאַצט אָפּ אונזער פּאַרטיי די טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע? אָט וואָס עס איז וועגן איר געזאָגט געוואָרן אין דער באַוואוסטער רעזאָלוציע פון דער 14-טער פּאַרטקאָנפּערענץ:

„א באַשטאַנד-טייל פון דער טראָצקיסטישער טעאָריע פון פּערמאנענטער רעוואָלוציע איז די באַהויפּטונג, אַז „אַן עכטער אויפשטייג פון דער סאָציאַליסטישערווירטשאַפט אין רוסלאַנד וועט ווערן מעגלעך ערשט נאָכן ניצאָכן פונם פּראָלעטאַריאט אין די וויכטיקסטע לענדער פון אייראָפּע"

(טראָצקי, 1922 יאָר), — די באַהויפּטונג, וואָס פאַרמישפּעט דעם פּראָלעטאַריאַט פון פּסס״ר אינם איצטיקן פּעריאָד אף פּאַסאַ־ליסטישע פּאַסיווקייט. קעגן אַזוינע „טעאָריעס״ האָט כ׳ לענין געשריבן: „אָנענדלעך שאַבלאָניש איז בא זיי די טאַינע, וואָס זיי האָבן אויסגעלערנט אף אויסווייניק בעאייס דער אנטוויק־לונג פון דער מאַירעוו-אייראָפּעאישער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע און וועלכע באשטייט אין דעם, אַז מיר זייגען ניט דער־וואַקסן צום סאָציאַליזם, אַז בא אונז איז ניטאָ, ווי עס דריקן זיך אויס די פּארשיידענע „געלערנטע״ הערן צווישן זיי, די אָביעקטיווע פּאָרהאַנאָכעס פארן סאָציאַליזם״. (נאָטיצן וועגן סוכאַנאָוון). (רעזאָלוציע פון דער 14-טער פּאַרטיי-קאָנפערענץ).

איז געדרונגען, אַז די טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָ־לוציע איז דיזעלבע סוכאַנאָווערײ, וועלכע כ׳ לענין שטעמפּלט אין זיינע נאָטיצן וועגן „אונזער רעוואָלוציע״ אלס סאָציאַל־דעמאָקראַטיזם.

עס איז נאָר אומפארשטענדלעך, ווי אַזוי האָט געקאָנט אוא טעאָריע „איבערבאַוואָפּענען״ אונזער באָלשעוויסטישע פּאַרטיי.

כ׳ קאַמעניעוו האָט „געגעבן צו פאַרשטיין״ אין זיין רעדע, אַז כ׳ טראָצקי קערט זיך אָפּ פון זיין טעאָריע פון פּערמאַנענ־טער רעוואָלוציע און האָט אלס באַשטעטיקונג דערצו געבראַכט די פּאָלגנדיקע, מער ווי צווידייטיקע ציטאַטע פון כ׳ טראָצקיס לעצטן בריוו צו די אָפּאָזיציאָנערן פון סענטיאַבר 1926 יאָר:

„מיר גייען אַרויס דערפון, אַז, ווי דאָס האָט אומבא־שטרייטבאר באַוויזן די דערפאַרונג, אין אלע וויפל ניט איז פּרינציפּיעלע פראַגן, וואו ווער פון אונז איז זיך פאַנאַנדער־געגאנגען מיט לענינען, איז דער גערעכט געווען אומבאדינגט אף דער זייט פון וולאַדימיר אילאיטש״.

אבער כ׳ קאַמעניעוו האָט פאַרשוויגן, אַז גלייך נאָך דעם, אין דעמזעלבן בריוו, האָט כ׳ טראָצקי געמאכט פּאָלגנדיקע דער־קלערונג, וואָס שטעלט קאַפּויר זיין פריקע דערקלערונג:

„די לענינגראדער אָפּאָזיציע איז ענערגיש אַרויסגעטראָטן קעגן דער טעאָריע פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, אלס טעאָרעטישער באַרעכטיקונג פון נאַצי־אָנאלער באַגרעניצטקייט". (זע טראָצקיס בריוו, סענטיאבער 1926 יאָר).

וואָס פאַר א באַדייטונג קאָן האָבן טראָצקיס ערשטע, צווייטיקע און צו גאָרניט מעכאַיעוודיקע דערקלערונג זייט באַ זייט מיט זיין צווייטער דערקלערונג, וואָס ווארפט אום די ערשטע?

וואָס איז אַזוינס די טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואָ־לוציע? אן אָפּלייקענונג פון דער לענינשער „טעאָריע פון סאָצי־אַליזם אין איין לאַנד".

וואָס איז אַזוינס די לענינשע „טעאָריע פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד"? אן אָפּלייקענונג פון כ' טראָצקיס טעאָריע פון פערמאנענטער רעוואָלוציע.

צי איז דען ניט קלאָר, אַז ווען כ' קאַמעניעוו האָט גע־בראכט די ערשטע ציטאַטע פון טראָצקיס בריוו און האָט פאַר־שוויגן די צווייטע ציטאַטע, האָט ער זיך געפּרואווט פארפלאָנ־טערן און אָפּנאַרן אונזער פּארטיי.

אָבער אָפּנאַרן אונזער פּארטיי איז ניט אזוי לייכט, כאַוויי־רים פון דער אָפּאָזיציע.

זשאנגלירונג מיט ציטאַטעס אָדער דער כ' טראָצקי פאלסיפיצירט דעם לעניניזם.

צי האָט איר, כאַוויירים, געוועגדעט די אויפמערקזאמקייט, אַז די גאַנצע רעדע טראָצקיס איז איבערגעשאָטן מיט סאַמע פאַרשיידנאַרטיקע ציטאַטעס פון לענינס ווערק? לייענסט דידאָ־זיקע ציטאַטעס, וועלכע זיינען ארויסגעריסן פון פארשיידענע ארטיקלען לענינס, און פארשטייסט ניט, וואָס וויל דער כ' טראָצקי

זיך דאָ מער דערשלאָגן: צי אונטערשטיצן מיט זיי זיין פּאָזיציע, אָדער צו „כאַפּן" דעם כ׳ לענין אין „ווידערשפּרוכן". ער האָט געבראַכט איין גרופּע ציטאַטעס פון לענינס ווערק, וועלכע ריידן וועגן דעם, אַז די געפאַר פון אינטערווענציע קאָן באַ־קעמפט ווערן בלויז אין פאַל פון אַ ניצאָכן פון דער רעוואָלוציע אין עטלעכע לענדער, מיינענדיק, אַפּאָנים, „דעמאַסקירן" דערמיט די פּאַרטיי. ער האָט אָבער ניט פאַרשטאַנען, צי ער וויל ניט פאַרשטיין, אַז דידאָזיקע ציטאַטעס ריידן ניט קעגן דער פּאָזיציע פון דער פּאַרטיי, נאָר פאַר איר און קעגן טראָצקיס פּאָזיציע, ווייל דעם ספּעציפישן געוויכט פון דער געפאַר פון אויסן שאַצט די פּאַרטיי אָפּ אין פולן העסקעם מיט לענינס ליניע. ער האָט געבראַכט אַ צווייטע גרופּע ציטאַטעס, וועלכע ריידן וועגן דעם, אַז דער פולער ניצאָכן פונם סאָציאַליזם איז ניט מעגלעך אָן דעם זיג פון דער רעוואָלוציע אין עטלעכע לענדער, סטאַ־רענדיק זיך אַף אַלערליי אויפאַנים צו זשאָנגלירן מיט דידאָזיקע ציטאַטעס. אָבער ער האָט ניט פאַרשטאַנען, אָדער ער וויל ניט פאַרשטיין, אַז מע טאָר ניט צונויפמישן אין איין קופּע דעם פולן ניצאָכן (די גאַראַנטיע פון אינטערווענציע) מיטן ניצאָכן פונם סאָציאַליזם ביכלאַל (די אויסבויאונג פון דער סאָציאַליסטי־שער געזעלשאַפט), ניט פאַרשטייענדיק אָדער ניט ווילנדיק פאַר־שטיין, אַז דידאָזיקע ציטאַטעס פון לענינען ריידן ניט קעגן דער פּאַרטיי, נאָר פאַר דער פּאַרטיי און קעגן דער פּאָזיציע פונם כ׳ טראָצקי.

נאָר ברענגענדיק אַ מאַסע אַנדערע ציטאַטעס, וועלכע האָבן ניט קיין שייכעס צום איניען, האָט דער כ׳ טראָצקי אָבער ניט געוואָלט זיך אָפּשטעלן אַפן אַרטיקל פונם כ׳ לענין וועגן דער מעגלעכקייט פון ניצאָכן פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד (1915 יאָר), האַלטנדיק אַפּאָנים, אַז דער כ׳ קאַמעניעווען מיט זיין אַרויס־טרעטונג בעשאָלעם באַפרייט אים פון דעמדאָזיקן אַרטיקל. אָבער מע קאָן רעכענען איצט פאַר ענדגילטיק דערוויזן, אַז דעם כ׳

קאמעניעוו האָט זיך ניט איינגעגעבן אויסצופילן זיין ראָלע, און דערדאָזיקער ארטיקל פונם כ׳ לענין בלייבט אין זיין פולער קראַפט.

דער כ׳ טראָצקי האָט, ווייטער, געבראַכט אַ ציטאַטע פונם כ׳ לענינס באַוואוסטן ארטיקל וועגן דעם, אַז צווישן זיי איז ניט פאַראַן קיין כלוקעדייעס איבער דער פויערשער פראַגע אין געביט פון דער לויפנדיקער פּאָליטיק. אָבער ער האָט פאַרגעסן צו זאָגן, אַז דערדאָזיקער ארטיקל לענינס ניט נאָר ער לייזט ניט, נאָר ער רירט אפילו ניט אָן די פראַגע וועגן די כלוקעדייעס צווישן טראָצקין און לענינען איבער דער פראַגע וועגן דעם פויערטום אין צוזאַמענהאַנג מיט דער מעגלעכקייט אויסצובויען די פולע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין אונזער לאַנד.

דערמיט אייגנטלעך דערקלערט זיך טאַקע, וואָס די אָפּעראַציעס פונם כ׳ טראָצקי מיט ציטאַטעס זיינען פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ פּוסטע זשאָנגלירונג מיט ציטאַטעס.

דער כ׳ טראָצקי האָט זיך געפּרוּווט דערווייזן אַ „צונויפאַלן" צווישן זיין פּאָזיציע און לענינס פּאָזיציע איבער דער פראַגע וועגן דער מעגלעכקייט אויסצובויען די סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין אונזער לאַנד אויפן גרונט פון די אינערלעכע קרעפטן פון אונזער רעוואָלוציע. אָבער ווי אַזוי קאָן מען דערווייזן דאָס ניטדערווייזבאַרע?

ווי אַזוי פּאַסט מען צונויף לענינס טעזיס וועגן דעם, אַז „עס איז מעגלעך אַ ניצחון פונם סאָציאַליזם אין עטלעכע אָדער אפילו אין איין באַזונדער גענומען קאַפּיטאַליסטיש לאַנד", מיט טראָצקיס טעזיס וועגן דעם, אַז „עס איז האָפענונגסלאָז צו קלערן... אַז דאָס רעוואָלוציאָנערע רוסלאַנד, צום ביישפּיל, זאָל קאָנען באַשטיין קעגן דער קאָנסערוואַטיווער אייראָפּע?

ווי אַזוי פּאַסט מען, ווייטער, צונויף לענינס טעזיס וועגן דעם, אַז דער „זיגרייכער פּראָלעטאַריאַט פון דעמדאָזיקן לאַנד

(איין לאנד. י. סט.), גאָכדעם ווי ער וואָלט עקספּראָפּריאירט די קאַפּיטאַליסטן און אָרגאַניזירט בא זיך די סאָציאַליסטישע פּראָדוקציע, וואָלט ער זיך געשטעלט אקעגן דער איבעריקער קאַפּיטאַליסטישער וועלט", מיטן טעזיס פונם כ' טראָצקי וועגן דעם, אַז „אָן דירעקטער מעלוכישער שטיצע פונם אייראָפּעאישן פּראָלעטאַריאַט וועט דער ארבעטער-קלאַס פון רוסלאַנד ניט קאָנען זיך האַלטן בא דער מאכט און פאַרוואנדלען זיין צייטווייליקע הערשאַפט אין אַ דויערהאַפטער סאָציאַליסטישער דיקטאַטור"?

ווי אזוי פּאַסט מען, ענדלעך, צונויף לענינס טעזיס וועגן דעם, אַז „בלויז אַן אויסגלייך מיטן פּויערטום קאָן ראַטעווען די סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע אין רוסלאַנד, קאָלזמאַן עס איז ניט אָנגעקומען די רעוואָלוציע אין אַנדערע לענדער", מיט טראָצקיס טעזיס וועגן דעם, אַז „די ווידערשפּרוכן אין דער לאַגע פון דער ארבעטער-רעגירונג אין אַן אָפּגעשטאַנענעם לאַנד מיט אַ איבערוועגנדיקער מערהייט פּויערשע באַפעלקערונג וועלן קאָנען געפינען זייער לייזונג בלויז אין אינטערנאַציאָנאַלן מאַסשטאַב, אַף דער אַרענע פון דער וועלט-רעוואָלוציע פונם פּראָלעטאַריאַט"?

און ווייטער: מיט וואָס אייגנטלעך אונטערשיידעט זיך טראָצקיס פּאָזיציע אין דער פראַגע וועגן דעם ניצאָכן פון סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד פון אָ. באַוערס פּאָזיציע, וועלכע באַשטייט אין דעם, אַז „אין רוסלאַנד, וואו דער פּראָלעטאַריאַט באַטרעפט בלויז אַן אומבאַדייטנדיקע מינדערהייט פון דער נאַציע, קאָן ער איינשטעלן זיין הערשאַפט נאָר צייטווייליק", אַז „ער דאַרף זי אומפאַרמיידלעך ווידער פאַרלירן, ווי נאָר די פּויערשע מאַסע פון דער נאַציע וועט ווערן גענוג רייף אין קולטורעלער הינזיכט, קעדיי אַליין צו נעמען די מאכט אין אירע הענט", אַז „בלויז דורך דער דעראָבערונג פון דער פּאָליטישער מאכט דורך דעם פּראָלעטאַריאַט פונם אינדוסטריעלן מאַירעוו קאָן מען פאַרזיכערן די דויערהאַפטע הערשאַפט פונם אינדוסטריעלן סאָציאַליזם" אין רוסלאַנד?

צי איז דען ניט קלאָר, אז טראָצקי איז נעענטער צו באוער, איידער צו לעניגען? און צי איז דען ניט ריכטיק, אז טראָצקיס פּאָזיציע איז אַ פּאָזיציע פון אַ סאָציאַל-דעמאָקראטישן אָפּנויג, אז טראָצקי לייקנט אין טאָך דעם סאָציאַליסטישן כאראקטער פון אונזער רעוואָלוציע?

דער כ׳ טראָצקי האָט זיך געפּרוּווט באגרינדן זיין טעזיס וועגן דער אומעגלעכקייט איינצוהאלטן די פּראָלעטארישע מאכט קעגן דער קאָנסערוואטיווער אייראָפּע מיט א סילאָגיזם וועגן דעם, אז די איצטיקע אייראָפּע איז ניט קיין קאָנסערוואַטיווע, אז זי איז מער אָדער ווייניקער אַ ליבעראַלע און אז ווען איי־ראָפּע זאָל ווירקלעך זיין א קאָנסערוואטיווע, וואָלט דער פּראָלע־טאריאט פון אונזער לאנד ניט געקאָנט איינהאלטן די מאכט. אָבער צי דען איז שווער צו פארשטיין, אז טראָצקי האָט זיך דאָ פארפּלאָנטערט פולקום און ענדגילטיק? ווי אזוי זאָל מען, לע־מאָשל, אָנרופן די איצטיקע איטאליע, אָדער ענגלאנד, אָדער פראנקרייך,—אַ קאָנסערוואטיווע אָדער ליבעראַלע? וואָס שטעלט מיט זיך פאָר די איצטיקע צפון-אמעריקע,—אַ קאָנסערוואטיוו אָדער אַ ליבעראַל לאנד? וואָס פאר אַ באַדייטונג קאָן האָבן פאר דער גאנצקייט און פאר דער אָפּגעהיטקייט פון אונזער רעפּובליק דאָסדאָזיקע „פיינע״ און לעכערלעכע אונטערשטרייכן דעם כילעק צווישן דער קאָנסערוואטיווער און „ליבעראלער״ אייראָפּע? צי דען האָט דאָס רעפּובליקאנישע פראנקרייך און די דעמאָקראטישע אמעריקע ניט אינטערווענירט אין אונזער לאנד אין פּעריאָד פון קאָלטשאקן און דעניקינען פּונקט אזוי, ווי דאָס מאָנארכיסטישע און קאָנסערוואטיווע ענגלאנד?

דער כ׳ טראָצקי האָט באַזונדערס פיל אָרט געשענקט דער פראַגע וועגן דעם מיטלפּויער. ער האָט געבראַכט אַ ציטאַטע פון לענינס ווערק פונם פּעריאָד פון 1906-טן יאָר, וואו לענין זאָגט פאָרויס אַ מעגלעכקייט, אז נאָכן זיג פון דער בורזשואַזער רעוואָלוציע זאָל אַ טייל מיטלפּויערים אַוועקגיין אַף דער זייט פון

דער קאָנטער-רעוואָלוציע, און דערמיט האָט ער אַפּאָנים געוואָלט דערווייזן, אַז דידאָזיקע ציטאַטע „פּאַלט צונויף" מיט טראָצקיס פּאָזיציע איבער דער פראַגע וועגן דעם פויערטום נאָכן זיג פון דער ס אָ צ י אַ ל י ס ט י ש ע ר רעוואָלוציע. עס איז ניט שווער צו פאַרשטיין, אַז דער כ׳ טראָצקי גלייכט דאָ צונויף זאַכן, וואָס מע קאָן ניט פאַרגלייכן. דער כ׳ טראָצקי איז גענייגט צו באַטראַכטן דאָס מיטלפויערטום, ווי „אַ זאַך אין זיך", אַ זאַך אַ שטענדיקע און איינמאָל פאַר אַלעמאָל געגעבענע. אָבער די באָלשעוויקעס האָבן קיינמאָל ניט געקוקט אַזוי אָפן מיטלפויערטום. דער כ׳ טראָצקי האָט אַפּאָנים פאַרגעסן, אַז בײַ די באָלשעוויקעס איז דאָ דריי פּלענער בענויגייע דער גרונט-מאַסע פונם פויערטום: איין פּלאַן, וואָס איז אויסגערעכנט אָפן פעריאָד פון דער בורזשואַזער רעוואָלוציע, אַ צווייטער פּלאַן, וואָס איז אויסגערעכנט אָפן פעריאָד פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, און אַ דריטער פּלאַן, וואָס איז אויסגערעכנט אָפן פעריאָד נאָך דער באַפעסטיקונג פון דער ראַטנמאַכט. אין ערשטן פעריאָד האָבן די באָלשעוויקעס געזאָגט: צוזאַמען מיטן גאַנצן פויערטום קעגן דעם צאַר און די פּריצים, בײַ דער נייטראַליזירונג פון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, פאַר אַ בורזשואַז-דעמאָקראַטישער רעוואָלוציע. אין צווייטן פעריאָד האָבן די באָלשעוויקעס געזאָגט: צוזאַמען מיטן אָרימסטן פויערטום קעגן דער בורזשואַזיע און די באַלעגופים, בײַ דער נייטראַליזאַציע פונם מיטלפויערטום, פאַר דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע. און וואָס באַטייט די נייטראַליזאַציע פונם מיטלפויערטום? דאָס באַטייט האַלטן דאָס אונטער דער פּאָליטישער אויפזיכט פונם פּראָלעטאַריאַט, ניט פאַרטרויען אים און אָנעמען אַלע מיטלען, כּדי עס זאָל זיך ניט אַרויסרייסן פון די הענט. אין דריטן פעריאָד, אין דעם פעריאָד, וועלכן מיר לעבן איצט איבער, זאָגן די באָלשעוויקעס: צוזאַמען מיט דער אָרימקייט בײַם פעסטן בונד מיטן מיטלפויערטום, קעגן די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט אין שטאָט און אין דאָרף, פאַר.

ניצאָכן פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג. ווער עס מישט צונויף דידאַזיקע דריי פּלענער, די דריי פאַרשיידענע ליניעס, וועלכע שפּיגלען אָפּ דריי פאַרשיידענע פּעריאָדן פון אונזער רעוואָלוציע, דער פאַרשטייט קיין זאַך ניט אין באָלשעוויזם.

לענין איז געווען אינגאַנצן גערעכט, ווען ער האָט געזאָגט, אז נאָכן זיג פון דער בורזשואזער רעוואָלוציע וועט אַ טייל מיטלפּויערים אַוועקגיין אין דער קאָנטער-רעוואָלוציע. אזוי האָט טאַקע פּאַסירט אין פּעריאָד, לעמאָשל, פון דער „אופאער רעגירונג", ווען אַ טייל מיטלפּויערים אין וואָלגער קאנט איז אַוועקגעגאַנגען אין דער קאָנטער-רעוואָלוציע, צו די באַלעגופים, און דער גרעסטער טייל מיטלפּויערים האָט זיך געוואַקלט צווישן דער רעוואָלוציע און דער קאָנטער-רעוואָלוציע. און אַנדערש האָט דאָס ניט געקאָנט זיין. דער מיטלפּויער איז דערויף אַ מיטלפּויער, אז ער זאָל אויסוואַרטן און זאָל זיך וואַקלען: „ווער ווייסט נאָך, ווער עס וועט בייקומען, שוין בעסער אויסוואַרטן". בלויז נאָך די ערשטע ערנסטע ניצחונעס איבער דער אינערלעכער קאָנטער-רעוואָלוציע, און באזונדערס נאָך דער פאַרפעסטיקונג פון דער ראַטנמאַכט האָט דער מיטלפּויער אָנגעהויבן באַשטימט צו קערעווען זיך אין דער זייט פון דער ראַטנמאַכט, באַשליסנדיק אַפּאָנים, אז אָן אַ מאַכט קאָן מען ניט, אַז די באָלשעוויסטישע מאַכט איז שטאַרק און די אַרבעט מיט דעַרדאָזיקער מאַכט איז דער איינציקער אויסוועג. גראַד אין דעמדאָזיקן פּעריאָד האָט דער ח' לענין געזאָגט די נעוויעשע ווערטער וועגן דעם, אז „מיר זיינען אַריינגעטראָטן אין אזא סטאַדיע פון סאָציאַליסטישער בויאונג, ווען מע דאַרף אויסאַרבעטן קאָנקרעט, דעטאַל, אף דער דערפאַרונג פון דער אַרבעט אין דאָרף די גרונט-קלאָלים און אָנווייזונגען, לויט וועלכע מיר דאַרפן זיך פירן, קעדיי צו שטעלן זיך בענויגייע צום מיטלפּויערטום אַפן באָדן פון אַ פעסטן בונד". (רעדע אַפן VIII צוזאַמענפאָר, באַנד XVI, ז. 94).

אָט ווי עס האַלט מיט דער פראַגע וועגן די מיטלפּויערים.

דעם כ׳ טראָצקיס פעלער באשטייט אין דעם, וואָס ער גייט צו צו דער פראגע וועגן דעם מיטלפויערטום מעטאפיזיש, ער באַטראכט דאָס מיטלפויערטום, ווי אַ „זאַך אין זיך" און פאַרפלאָנטערט דערמיט גופא די פראַגע, פאַרקריפּלענדיק און פאַלסיפיצירנדיק דעם לעניניזם.

און, ענדלעך, האנדלט עס זיך לאַכלוטן ניט וועגן דעם, אז באַם פּראָלעטאריאט קאָנען זיין און וועלן נאָך זיין ווידערשפּרוכן און קאָנפליקטן מיט אַ געוויסן טייל מיטלפויערים. דער ווידערשפּרוך צווישן דער פּאַרטיי און דער אָפּאָזיציע באַשטייט קלאל ניט אין דעם. די מיינונגס־פאַרשיידנהייט באשטייט דערין, וואָס די פּאַרטיי האַלט, אז די דאָזיקע ווידערשפּרוכן און מעגלעכע קאָנפליקטן איז פולקום מעגלעך ביי צו קומען אַפן יעסאָד פון די אייגענע קרעפטן פון אונזער רעוואָלוציע, בעשאַס דער כ׳ טראָצקי און די אָפּאָזיציע האלטן, אז די דאָזיקע ווידערשפּרוכן און קאָנפליקטן קאַנען בייגעקומען ווערן „בלויז אין אינטערנאַציאָנאַלן מאַסשטאב, אף דער אַרענע פון דער וועלט־רעוואָלוציע פונם פּראָלעטאריאט".

זשאָנגלירנדיק מיט ציטאַטעס, פּרוווט זיך דער כ׳ טראָצקי פאַרשטעקן דידאָזיקע כלוקעדייעס ערגעץ אין אַ ווינקל. נאָר איך האָב שוין געזאָגט, אַז אָפּנארן אונזער פּאַרטיי וועט זיך ניט איינגעבן.

און דער אויספיר? דער אויספיר איז אַזאַ, אז מע דאַרף זיין אַ דיאַלעקטיק און ניט קיין קונצנמאכער. איר וואָלט זיך כאָטש געדאַרפט לערנען דיאלעקטיק באם כ׳ לענין, כאַווייירים פון דער אָפּאָזיציע, איר וואָלט כאָטש געדאַרפט לערנען זיינע ווערק,— דאָס וואָלט צוגוץ געקומען (אַפּלאָדיסמענטן; געלעכטער).

„קלייניקייטן" און קוריאָזן.

דער כ׳ טראָצקי האָט פאָרגעווארפן מיר, אלס אַווטאָר פון די טעזיסן, אין צוזאמענהאנג דערמיט, וואָס דאָרט ווערט געזאָגט

וועגן דער רעוואָלוציע „אליין פאר זיך”, ווי וועגן אַ סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע. דער כ׳ טראָצקי געפינט, אז אזא באַגיין זיך מיט דער רעוואָלוציע איז מעטאפיזיק. איך קאָן בעשום אויפן ניט מאַסקים זיין דערמיט.

פאַרוואָס רעדט זיך אין די טעזיסן וועגן דער רעוואָלוציע „אליין פאר זיך”, ווי וועגן אַ סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע? דערפאַר, וואָס דערמיט ווערט אונטערגעשטראָכן דער גאנצער כילעק אין דער אָפּשאצונג פון אונזער רעוואָלוציע צווישן די אַנשויאונגען פון אונזער פאַרטיי און די אנשויאונגען פון דער אָפּאָזיציע. אין וואָס באשטייט דערדאָזיקער כילעק? אין דעם, וואָס די פאַרטיי באטראכט אונזער רעוואָלוציע אלס אַ סאָציאַליסטישע, אַלס אַ רעוואָלוציע, וועלכע שטעלט פאָר מיט זיך אַ געוויסע זעלבשטענדיקע קראַפט, וועלכע איז פעאיק צו גיין אַף א קאַמף קעגן דער קאַפּיטאליסטישער וועלט, — בעשאַס די אָפּאָזיציע באַטראכט אונזער רעוואָלוציע אַלס אַן אומזיסטע ביילאַגע צו דער קינפטיקער פּראָלעטארישער רעוואָלוציע אין מאירעוו, וועלכע האָט נאָך ניט געזיגט, אַלס אַ ביי-זאץ צו דער קינפטיקער רעוואָלוציע אין מאירעוו, אלס עפּעס, וואָס האָט ניט קיין שום זעלבשטענדיקע קראפט. מע דאַרף נאָר פאַרגלייכן לענינס אָפּשאצונג פון דער פּראָלעטארישער דיקטאטור אין אונזער לאנד מיט דער אָפּשאַצונג פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, קעדיי צו פאַרשטיין דעם גאַנצן טהאָם צווישן זיי. אין דער צייט, ווען לענין שאַצט אָפּ די פּראָלעטאַרישע דיקטאטור ווי אַ איניציאַטיווסטע קראַפט, וואָס, אָרגאַניזירנדיק די סאָציאַליסטישע ווירטשאפט, דאַרף זי דערנאָך גיין אַף דירעקטער מיטהילף דעם וועלט-פּראָלעטאריאט, אַף קאַמף מיט דער קאַפּיטאליסטישער וועלט, — באַטראַכט די אָפּאָזיציע, פאַרקערט, די פּראָלעטאַרישע דיקטאטור אין אונזער לאַנד ווי אַ פאַסיווע קראַפט, וועלכע לעבט אונטער דער שרעק פון באַלדיקן פאַרלירן די מאַכט „פּאָנים על פּאָנים מיט דער קאָנסערוואטיווער אייראָפּע”.

צי איז דען ניט קלאָר, אז דאָס וואָרט „מעטאפיזיק” איז

געלאָזט געוואָרן, קעדיי צו פאַרדעקן מיט אים די נאַקעטקייט פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אָפּשאַצונג פון אונזער רעוואָלוציע מיצאַד דער אָפּאָזיציע?

דער כ׳ טראָצקי האָט ווייטער גערעדט וועגן דעם, וואָס איך האָב פאַרביטן די ניטפּינקטלעכע און ניטריכטיקע פאָר־מולירונג פון דער פראַגע וועגן דעם זיג פון סאָציאַליזם אין איין לאַנד, וואָס איז געגעבן געוואָרן אין מיין ביכל „די יעסוי־דעס פון לעניניזם״ אין 1924 יאָר, מיט אַן אַנדער פאָרמולירונג, א מער פּינקטלעכער און ריכטיקער. דער כ׳ טראָצקי איז אפּאָנים דערמיט ניט צופרידן. פאַרוואָס, אַף וואָסער גרונט,—האָט ער טאקע ניט געזאָגט. וואָס קאָן זיין פאַר א בייז אין דעם, וואָס איך האָב פאַריכט א ניטריכטיקע פאָרמולירונג, פאַרבייטנדיק זי אף א ריכטיקע? איך האַלט גאָר ניט, אז איך בין ריין פון זינד. איך מיין, אז די פאַרטיי קאָן נאָר געווינען, אויב דער אָדער יענער כאווער, וועלכער באַגייט א טאָעס, אָנערקענט אים און פאַריכט אים נאָכדעם. וואָס אייגנטלעך האָט געוואָלט זאָגן דער כ׳ טראָצקי, אונטערשטרייכנדיק דעמדאָזיקן פאקט? עפּשער וויל ער נאָכפּאָלגן א גוטןביישפּיל און זיך סאָפקאָלסאָף פאַרנעמען מיט פאַריכטן זיינע פילצאָליקע פעלערן? (אַפּלאָדיסמענטן; געלעכטער). מאַכטייסע, איך בין גרייט אים צו העלפן אין דער זאַך, אויב עס איז דאָ נויטיק מיין הילף, גרייט אים אונטער־שטויסן און אים העלפן (אפּלאָדיסמענטן). אָבער דער כ׳ טראָצקי פאַרפאָלגט אפּאָנים עפּעס אַן אַנדער ציל. אויב דאָס איז ריכטיק, דאַרף איך זאָגן, אַז זיין פרואוו איז א פרואוו מיט ניט טויגבאַרע מיטלען.

דער כ׳ טראָצקי האָט פאַרזיכערט אין זיין רעדע, אַז ער איז גאָר ניט אַזאַ שלעכטער קאָמוניסט, ווי עס שילדערן אים די פאָרשטייער פון דער מערהייט פון דער פאַרטיי. ער האָט גע־בראַכט א גאנצע ריי ציטאַטעס פון זיינע ארטיקלען, וועלכע ריידן וועגן דעם, אַז ער, דער כ׳ טראָצקי, האָט אָנערקענט און אָנער־

קענט ווייטער דעם „סאָציאַליסטישן כאַראַקטער" פון אונזער אַרבעט, אַז ער לייקנט ניט אָפּ דעם „סאָציאַליסטישן כאַראַקטער" פון אונזער מעלוכישער אינדוסטריע א.א.וו. א.א.וו. וואָס פאַר אַ נייס דאָס איז! נאָך דאָס גייט אָפּ, אַז דער כ' טראָצקי זאָל אָפּלייקענען דעם סאָציאַליסטישן כאַראַקטער פון אונזער אַרבעט, פון אונזער מעלוכע-אינדוסטריע א.א.וו. דידאָזיקע פאַקטן ווערן איצט אָנערקענט דורך אַלע, ביז צו דער ניו-יאָרקער בירזשע, ביז צו אונזערע נעפּלייט, אָפּגערעדט שוין וועגן אָ. באוערן. איצט זעען אַלע, סאַי פריינט, סאַי פיינט, אַז מיר בויען די אינדוסטריע ניט אַזוי, ווי עס בויען זי די קאַפּיטאַליסטן, אַז מיר טראָגן אַריין אין דער אַנטוויקלונג פון אונזערווירטשאַפטלעכן און פּאָליטישן לעבן אייניקע נייע עלעמענטן, וועלכע האָבן ניט קיין שום שאַיכעס מיט קאַפּיטאַליזם.

ניין, כאַווייריִם פון דער אָפּאָזיציע, ניט דערין גייט עס איצט.

איצט האַלט עס פיל ערנסטער, ווי עס קאָן זיך דוכטן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק.

איצט האַנדלט זיך ניט וועגן דעם סאָציאַליסטישן כאַראַקטער פון אונזער אינדוסטריע, נאָר וועגן אויסבויען אַ גאַנצע סאָציאַליסטישע ווירטשאַפט, ניט געקוקט אַף דער קאַפּיטאַליסטישער אַרומרינגלונג, ניט געקוקט אַף די סאָנים, די אויסערלעכע און די אינערלעכע, וועלכע וואַרטן אָפּן אונטערגאַנג פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור. עס גייט וועגן דערשלאָגן זיך אַ פולן טריומף פון לעניניזם אין אונזער פּאַרטיי.

די זאַך גייט איצט ניט וועגן קליינינקייטן און קוריאָזן. מיט קליינינקייטן און קוריאָזן וועט מען זיך איצט פון דער פּאַרטיי ניט אַרויסדרייען. די פּאַרטיי פאָדערט איצט עפּעס מער פון דער אָפּאָזיציע.

אָדער איר וועט אַרויסווייזן מוט און וועט קאָנען אָפּן און ערלעך זיך אָפּזאָגן פון אייערע פּרינציפּיעלע פעלערן, אָדער איר

וועט דאָס ניט טאָן, און דאַן וועט איר באקומען פון דער פּאַרטיי די פּאַרדינטע קוואליפיקאציע פון אייער פּאָזיציע, אלס א פּאָזיציע פון א סאָציאל-דעמאָקראטישן אָפּנויג.

איינס פון די צוויי. פון אייך הענגט אָפּ צו מאַכן דעם אויסוואַל (שטימען: „ריכטיק!"; אַפּלאָדיסמענטן).

V

די פּראַקטישע פּלאַטפאָרם פון דער אָפּאָזיציע. די פאָדערונגען פון דער פּאַרטיי.

פון זשאָנגלירן מיט ציטאַטעס האָבן די לידערס פון דער אָפּאָזיציע זיך געפּרואווט איבערצוגיין צו כלוקעדייעס פון פּראַקטישן כאראקטער. די ח"ח טראָצקי און קאמעניעוו, ווי אויך דער ח' זינאָוויעוו האָבן זיך געפּרואווט צו פאָרמולירן דידאָזיקע כלוקעדייעס, באהויפּטנדיק צוזאמען דערמיט, אז וויכטיק זיינען ניט די טעאָרעטישע כלוקעדייעס, נאָר די פּראקטישע כלוקעדייעס. איך מוז אָבער זאָגן, אז קיין איינע פון די פאָרמולירונגען פון אונזערע כלוקעדייעס, וועלכע די אָפּאָזיציע האָט געגעבן אף דער דאָזיקער קאָנפערענץ, צייכנט זיך ניט אויס ניט מיט אָביעקטיווקייט, ניט מיט פולקייט.

איר ווילט וויסן, כאוויירים פון דער אָפּאָזיציע, אין וואָס עס באשטייען אונזערע פּראקטישע כלוקעדייעס, איר ווילט וויסן, וואָס עס פאָדערט פון אייך די פּאַרטיי?

הערט:

1. די פּאַרטיי קאָן מער ניט דולדן און וועט ניט דולדן, אז יעדעס מאָל, ווען איר בלייבט אין דער מינדערהייט, זאָלט איר ארויס אין גאַס, דערקלערן א קריזיס אין דער פּאַרטיי און מאַכן כיבערן די פּאַרטיי. דאָס וועט די פּארטיי מער ניט דולדן (שטימען: „ריכטיק!" אפּלאָדיסמענטן).

2. די פּארטיי קאָן ניט און וועט ניט דולדן, אַז פּאַרלירנדיק די האָפענונג צו קריגן א מערהייט אין אונזער פּאַרטיי,

זאָלט איר צוקלייבן און אָנזאַמלען אַלערליי אומצופרידענע עלעמענטן אַלס מאַטעריאַל פאַר אַ נייער פּאַרטיי. דאָס קאָן די פּאַרטיי ניט דולדן און וועט ניט דולדן (אַפּלאָדיסמענטן).

3. די פּאַרטיי קאָן ניט און וועט ניט דולדן, אַז שעלמעווענדיק דעם אָנפירנדיקן פּאַרטיי-אַפּאַראַט און ברעכנדיק דעם רעזשים אין דער פּאַרטיי, ברעכנדיק די אייזערנע דיסציפּלין אין דער פּאַרטיי, זאָלט איר פּאַראייניקן און פאָרמירן אַלע און אַלערליי שטרעמונגען, וועלכע די פּאַרטיי האָט פאַרורטיילט, אין אַ נייער פּאַרטיי אונטער דער פאָן פון פרייהייט פון פראַקציעס. די פּאַרטיי וועט דאָס ניט דולדן (אַפּלאָדיסמענטן).

4. מיר ווייסן, אַז מיר האָבן גרויסע שוועריקייטן אויף די וועגן פון בויען דעם סאָציאַליזם. מיר זעען דידאָזיקע שוועריקייטן און האָבן די מעגלעכקייט זיי בייצוקומען. מיר וואָלטן באַגריסט יעדע הילף מיצד דער אָפּאָזיציע אין דער זאַך פון באַקעמפן דידאָזיקע שוועריקייטן. אָבער די פּאַרטיי קאָן ניט און וועט ניט דולדן, אַז איר זאָלט מאַכן פּרואוון אויסצונוצן דידאָזיקע שוועריקייטן, כדי צו פאַרערגערן אונזער לאַגע, אָנצופאַלן אויף דער פּאַרטיי, צוליב אַטאַקעס קעגן דער פּאַרטיי (אַפּלאָדיסמענטן).

5. די פּאַרטיי פאַרשטייט מער ווי אַלע אָפּאָזיציעס צוזאַמען גענומען, אַז דער פאָרויסגאַנג פון דער אינדוסטריאַליזאַציע און די בויאונג פונם סאָציאַליזם זיינען מעגלעך בלויז באַם קעסיידערדיקן אויפשטייג פון דער מאַטעריעלער און קולטורעלער לאַגע פונם אַרבעטער-קלאַס. די פּאַרטיי נעמט אָן און וועט אָנעמען אַלע מיטלען, אַז די מאַטעריעלע און קולטורעלע לאַגע פונם אַרבעטער-קלאַס זאָל זיך קעסיידער פאַרבעסערן. אָבער די פּאַרטיי קאָן ניט און וועט ניט דולדן, אַז די אָפּאָזיציע זאָל אַרויסגיין אין גאַס מיט דעמאַגאָגישע דערקלערונגען וועגן באַלדיקן אויפהייבן דעם אַרבעטס-לוין אויף 30—40 פּראָצענט, בעת זי ווייסט אויף געוויס, אַז די אינדוסטריע קאָן ניט אויסהאַלטן אַזאַ אויפשטייג

פון ארבעטס-לוין אין דער געגעבענער מינוט. ווען זי ווייסט אַף געוויס, אז אזעלכע דעמאגאָגישע ארויסטרעטונגען האָבן אלס ציל ניט צו פארבעסערן די לאגע פונם ארבעטער-קלאס, נאָר צו קולטיווירן אומצופרידנהייט צווישן די אָפּגעשטאנענע שיכטן פון די ארבעטנדיקע און אָרגאַניזירן די אומצופרידנהייט קעגן דער פארטיי, קעגן דעם אוואנגארד פונם ארבעטער-קלאס. די פאַרטיי קאָן דאָס ניט און וועט דאָס ניט דולדן (שטימען: „ריכטיק!" אפלאָדיסמענטן).

6. די פארטיי וועט ניט דולדן און קאָן ניט דולדן, אַז די אָפּאָזיציע זאָל אויך אַף ווייטער אונטעררייכן די יעסוידעס פונם צוזאמענשלוס צווישן די ארבעטער און די פויערים, די יעסוידעס פונם בונד פון די ארבעטער אין די פויערים, פּראָפּאַגאנדירנדיק די אידייע פון העכערן די פאַבריק-פרייזן און פון פאַרשטאַרקן דעם שטייערן-דרוק אַפן פויערטום, פרואוונדיק צו „קאָנסטרואירן" די באציאונגען צווישן דעם פראָלעטאריאט און דעם פויערטום ניט ווי באציאונגען פון עקאָנאָמישער מיטארבעט, נאָר ווי באציאונגען פון עקספּלואטירן דאָס פויערטום דורך דער פּראָלעטארישער מעלוכע. די פּאַרטיי קאָן דאָס ניט דולדן און וועט דאָס ניט דולדן (אפלאָדיסמענטן).

7. די פארטיי קאָן ניט און וועט ניט דולדן, אז איר, כאַווירים פון דער אָפּאָזיציע, זאָלט אויך אף ווייטער זייען א אידייאישן מישמאש אין דער פארטיי, איר זאָלט איבערטרייבן אונזערע שוועריקייטן, קולטיווירן מאפּאָלע-שטימונגען, פריידיקן די אידייע פון אומעגלעכקייט אויסצובויען דעם סאָציאליזם אין אונזער לאנד און אונטערייסן דערמיט גופע די יעסוידעס פון לעניניזם (שטימען: „ריכטיק!" אפלאָדיסמענטן).

8. די פארטיי קאָן ניט דולדן און וועט ניט דולדן, האַגאַם דאָס איז ניט נאָר איר זאַך, נאָר די זאַך פון אלע סעקציעס פונם קאָמינטערן, אז איר זאָלט איך ווייטער טרייסלען דעם קאָמינטערן, דעזאָרגאניזירן זיינע סעקציעס און צעשרויפן די אָנפירונג

מיטן קאָמינטערן. די פּארטיי קאָן דאָס ניט דולדן און וועט דאָס ניט דולדן (אפּלאָדיסמענטן).

אָט אין וואָס, כאַווײרים פון דער אָפּאָזיציע, עס באשטייען אונזערע פראַקטישע כלוקעדייעס, אָט אין וואָס עס ליגט דער טאָך פון דער פּאָליטישער און פראַקטישער פּלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, און אָט קעגן וואָס עס קעמפט איצט אונזער פּאַרטיי.

איבערגעבנדיק אין זיין רעדע אייניקע פונקטן פון דערדאָזיקער פּלאַטפאָרם און זאָרגזאַם באהאלטנדיק די אנדערע פונקטן, האָט דער כ׳ טראָצקי געפרעגט: וואָס זשע איז דאָ פאַראַן סאָציאַל-דעמאָקראַטישעס? א מאָדנע פראַגע! און איך פרעג: וואָס איז דאָ פאַראַן קאָמוניסטישעס אין דערדאָזיקער פּלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק? וואָס איז דאָ ניט סאָציאַל-דעמאָקראַטישעס? צי איז דען ניט קלאָר, אז די פראַקטישע פּלאטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק איז געבויט לויט דער ליניע פון אװעקגיין פונם לעניניזם, לויט דער ליניע פון דערנעענטערן זיך צו דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע?

איר האָט געוואָלט וויסן, וואָס עס פאָדערט פון אייך די פּארטיי,—איצט ווייסט איר, וואָס זי פאָדערט פון אייך. אָדער איר וועט אויספילן דידאָזיקע באדינגונגען, וועלכע זיינען צוזאַמען דערמיט באדינגונגען פון פולער אייניקייט אין אונזער פּארטיי, אָדער איר וועט דאָס ניט טאָן,—דאַן וועט די פּארטיי, נאָכדעם ווי זי האָט אייך נעכטן געקלאַפּט, אָנהויבן אייך מאָרגן צו דערקלאַפּן (אפּלאָדיסמענטן).

VI

דער סאַכאַקל

וואָס זיינען די סאַכאַקלען, די רעזולטאַטן פון אונזער אינערלעך-פּאַרטייאישן קאַמף? איך האָב א דאָקומענט פון סענטיאַבר 1926, אונטערגעשריבן פונם כ׳ טראָצקי. דערדאָזיקער דאָקומענט

אין מערקווירדיק אין דער הינזיכט, וואָס דאָרט איז פאַראַן א גע־וויסער פרואוו פאָרויסצוזעען די סאַכאַקלען פונם אינערלעך־פאַר־טייאישן קאַמף, עס איז פאַראַן א געוויסער פראָגנאָז און א גע־וויסע שילדערונג פון די פערספעקטיוון פון אונזער אינערלעך־פאַרטייאישן קאַמף. אין דעמדאָזיקן דאָקומענט ווערט געזאָגט:

„די פאַרייניקטע אָפּאָזיציע האָט באַוויזן אין אַפּרעל און אין יולי און וועט באַווייזן אין אָקטיאַבר, אַז די אייניקייט פון אירע אָנשויאונגען ווערט נאָך פאַרפעסטיקט אונטער דער ווירקונג פון דער גראָבער און ניט לאָיאַלער העצע, און די פאַרטיי וועט פארשטיין, אַז בלויז אַפּן גרונט פון די אָנשויאונגען פון דער פאַרייניקטער אָפּאָזיציע איז דאָ אַן אויסוועג פון איצטיקן האַרבן קריזיס" (זע טראָצקיס בריוו צו די אָפּאָזיציאָנערן, סענטיאבר פון 1926 יאָר. ביילאגע צו דער סטענאָגראַם פו די זיצונגען פון פּאָליטביוראָ פונם 8 און 11 אָקטיאַבר פון 1926 יאָר).

איר זעט, אַז דאָס איז קימאט נעוואוע (אַ שטים: „טאקע קימאט"). דאָס איז קימאַט א נעוואוע פון ריין מאַרקסיסטישן טיפּ, א פאָרויסזעען אף גאנצע צוויי כאדאָשים (געלעכטער).

פאַרשטייט זיך, דאָ זיינען פאַראַן אייניקע גוזמעס (גע־לעכטער). דאָ רעדט זיך, לעמאָשל, וועגן דעם איצטיקן האַרבן קריזיס פון אונזער פאַרטיי. און מיר לעבן דאַנקען גאָט און זיי־נען געזונט און האָבן קיין קריזיס אפילע ניט באמערקט. עס איז, פארשטייט זיך, דאָ עפּעס א קריזיס, נאָר ניט קיין קריזיס פון דער פאַרטיי, נאָר אַ קריזיס פון א פראַקציע, וועלכע רופט זיך אָן די פראקציע פונם אָפּאָזיציאנעלן בלאָק. אבער מע קאָן דאָך ניט אויסמאָלן דעם קריזיס פון אַ קליינינקער פראקציע ווי א קריזיס פון א מיליאָניקער פאַרטיי.

אין כ' טראָצקיס דאָקומענט ווערט ווייטער גערעדט וועגן דעם, אַז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק פאַרפעסטיקט זיך און וועט זיך נאָך פארפעסטיקן ווייטער. איך מיין, אז דאָ איז אויך א

געווּיסע גרופּע (געלעכטער). מע קאָן ניט אָפּלייקענען דעם פאַקט, אַז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק צעפאַלט זיך, אַז עס שפּאַלטן זיך פון אים אָפּ די בעסטע עלעמענטן פון דער אָפּאָזיציע, אַז ער ווערט דערשטיקט אין אינערלעכע ווידערשפּרוכן. צי איז דען ניט קיין פאַקט, אַז די כ-טע גרופּעס, לעמאַשל, גייט אוועק פונעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק? (שטורמישע אַפּלאָדיסמענטן). צי איז דאָס צופעליק?

אינעם דאָקומענט פונעם כ׳ טראָצקי ווערט לעסאָף געזאָגט, אַז בלויז אַפן גרונט פון די אָנשויאונגען פון דער פאַרייניקטער אָפּאָזיציע איז דאָ אַן אויסוועג פונעם איצטיקן קריזיס. איך מיין, אַז אויך דאָ איז באַם כ׳ טראָצקי עטוואָס איבערגעטריבן (געלעכטער).

די כאַוויירים פון דער אָפּאָזיציע מוזן וויסן, אַז די פּאַרטיי האָט זיך פאַרייניקט און באַהעפט ניט אַפן גרונט פון די אָנשויאונגען פונעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, נאָר אין קאַמף מיט דידאָזיקע אָנשויאונגען און קעגן דידאָזיקע אנשויאונגען, אַפן יעסאָד פון די סאָציאַליסטישע פּערספּעקטיוון פון אונזער בויאונג. די גרופּע איז אין כ׳ טראָצקיס דאָקומענט א קלאָרע.

נאָר אויב מע זאָל זיך אַבסטראַהירן פון דידאָזיקע אַלע גרופּעס, וועלכע דער כ׳ טראָצקי האָט דערלאָזט אין זיין דאָקומענט, וועט דאָך, כאַוויירים, פונעם פּראָגנאָז, אייגנטלעך, דאַכט זיך גאָרניט בלייבן (געלעכטער).

ווי איר זעט, באַקומט זיך דער סאַכאַקל אַ פאַרקערטער, ווי דער, וועלכן דער כ׳ טראָצקי האָט אונז געמאָלט אין זיין פּראָגנאָז.

איך ענדיק, כאַוויירים. דער כ׳ זינאָוויעוו האָט א געוויסע צייט זיך באַרימט, אַז ער קאָן צולייגן דעם אויער צו דער ערד (געלעכטער) און ווען ער לייגט אים צו צו דער ערד, הערט ער די טריט פון דער געשיכטע. זייער מעגלעך, אַז אַזוי איז דאָס טאַקע בעעמעס. אָבער איינס דאַרף מען פונדעסטוועגן

אנערקענען, אַז דער כ׳ זינאָוויעוו, וועלכער קאָן צולייגן אָן אויער צו דער ערד און הערן די טריט פון דער געשיכטע, הערט ניט צומאָל איינינקע „קליינינקייטן" (סירצאוו: „ער האָט מיטן צווייטן אויער געהערט"). מעגלעך, אַז די אָפּאָזיציע קאָן ווירקלעך צולייגן די אויערן צו דער ערד און הערן אזעלכע גרויסאַרטיקע זאַכן, ווי די שריט פון דער געשיכטע. אָבער מע מוז אנערקענען, אַז קענענדיק הערן אַזעלכע גלענצנדיקע זאַכן, האָט זי ניט געקאָנט דערהערן אַזאַ „קליינינקייט", אַז די פּאַרטיי האָט שוין לאַנג זיך אויסגעקערעוועט מיטן רוקן צו דער אָפּאָזיציע, און די אָפּאָזיציע איז געבליבן שטעקן אויף אַ זאַמדבאַנק. דאָס האָבן זיי ניט דערהערט (שטימען: „ריכטיק!").

וואָס זשע איז דערפון געדרונגען? דאָס, אַז בײַ דער אָפּאָזיציע זײַנען אָפּגענים די אויערן ניט אין אָרדענונג (געלעכטער).

דערפון איז מײַן אויספיר: כאַווײַרים פון דער אָפּאָזיציע, היילט אייערע אויערן! (שטורמישע דויערנדיקע אַפּלאָדיסמענטן. די קאָנפערענץ באַגלייט שטייענדיק דעם כ׳ סטאַלין).

װעגן דעם אפּאזיציאנעלן בלאָק אין אל. ק. פּ. (ב).

(רעזאָלוציע, אָנגענומענע איינשטימיק פון דער 15=טער פּאַרטיי-
קאָנפערענץ און באַשטעטיקטע פון צ. ק. אַל. ק. פּ. (ב.)

דער כאַראַקטעריסטישער שטריך פון דעם פּעריאָד, וואָס
מיר לעבן איבער, איז די פאַרקאָמפּליצירונג פונם קאַמף צווישן
די קאַפּיטאַליסטישע מעלוכעס און אונזער לאַנד, פון איין זייט,
און צווישן די סאָציאַליסטישע עלעמענטן און די קאַפּיטאַליסטישע
עלעמענטן אינעווייניק אין אונזער לאַנד, — פון דער צווייטער.

אויב די פּרוּאוון פונם וועלט-קאַפּיטאַל צום עקאָנאָמישן
אַרומרינגלען אונזער לאַנד, צו זיין פּאָליטישער איזאָליאַציע, צו
א פאַרמאַסקירטער בלאָקאַדע און, ענדלעך, צו דירעקטער נעקאָמע
פאַר דער הילף פון די אַרבעטער פון פסס"ר פאַר די קעמפנדיקע
אַרבעטער פון מאַירעוו און די אונטערדריקטע פעלקער פון מיז=
רעך — שאַפן שוועריקייטן פון אויסערלעכן שניט, איז דאָס אַרי-
בערגיין פון אונזער לאַנד פונם אויפשטעלונגס=פּעריאָד צום פּעריאָד
פון איבערבויען די אינדוסטריע און די ווירטשאַפט ביכלאַל אַפן
יעסאָד פון א העכערער טעכניק און דאָס, וואָס אין צוזאַמענהאַנג
דערמיט ווערט קאָמפּליצירט דער קאַמף צווישן די קאַפּיטאַליס-

טישע און סאָציאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער ווירטשאַפט, — שאַפן שוועריקייטן פון אינערלעכן שניט.

די פאַרטיי זעט דידאָזיקע שוועריקייטן און האָט די מעגלעכקייטן בייצוקומען זיי. בא דער אונטערשטיצונג מיצאַד די מיליאָניקע מאַסן פונם פראָלעטאַריאַט, איז שוין די פאַרטיי גויווער דידאָזיקע שוועריקייטן און פירט זיכער דאָס לאַנד אפן וועג צום סאָציאַליזם. אָבער ניט אלע אָפטיילן פון אונזער פאַרטיי גלויבן אין דער מעגלעכקייט פון דער ווייטערדיקער פאַרויסגייענדיקער באוועגונג. געוויסע טיילן פון אונזער פאַרטיי, עמעס. ווייניקע אין צאָל, וואָס האָבן זיך דערשראָקן פאַר די שוועריקייטן, פילן א מידקייט און וואַקלונגען, פאַלן אריין אין פאַרצווייפלונג און קולטיווירן יערידע-שטימונגען, ווערן אָנגעשטעקט מיט ניט-גלויבן אין די שעפערישע קרעפטן פונם פראָלעטאַריאט און קומען צו דער אידעאָלאָגיע פון קאַפיטוליאַנטישקייט.

אין דעמדאָזיקן זין דערמאָנט דער איצטיקער איבערבראָך-פעריאָד ביז א געוויסער מאָס דעם אָקטיאבר-פעריאָד פון 1917 י. אזוי ווי דעמאָלט, אין אָקטיאַבר 1917 יאָר, האָבן די קאָמפליצירטע סיטואַציע און שוועריקייטן פונם איבערגאַנג פון א בורזשואזער רעוואָלוציע צו א פראָלעטאַרישער געבוירן וואקלונגען בא איין טייל פון דער פאַרטיי, מאַפאָלעריי („פאַראַזשענטשעסטוואָ") און ניטגלויבן אין דער מעגלעכקייט, אז דער פראָלעטאַריאַט זאָל נעמען די מאַכט און איינהאַלטן זי (קאַמעניעוו, זינאָוויעוו), — פונקט אַזוי איצט, אינם איצטיקן איבערבראָך-פעריאָד, איז די שוועריקייטן פונם אריבערגיין צו א נייער פאַזע פון דער סאָציאליסטישער בויאונג געבוירן וואקלונגען אין געוויסע קרייזן פון אונזער פאַרטיי, א ניטגלויבן אין דער מעגלעכקייט פונם ניצאָכן פון די סאָציאַליסטישע עלעמענטן פון אונזער לאַנד איבער די קאַפיטאַליסטישע עלעמענטן, א ניטגלויבן אין דער מעגלעכקייט פון יגרייכן בויען ד׳ם סאָציאַליזם אין פסס"ר.

דער אָפאָזיציאָנעלער בלאָק איז דער אויסדריק פון אָט די

יערידע-און מאַפּאָלע-שטימונגען אין די רייען פון איין טייל פון אונזער פּאַרטיי.

די פּאַרטיי זעט די שוועריקייטן און האָט די מעגלעכקייט זיי בייצוקומען. אָבער קעדיי צו באַקעמפן דידאָזיקע שוועריקייטן איז פריער פאַר אַלץ נויטיק בייצוקומען די יערידע-שטימונגען און די מאַפּאָלע-אידעאָלאָגיע אין די רייען פון איין טייל פון אונזער פּאַרטיי.

אָפּזאָגנדיק זיך פון דער פּראַקטיצירטער פּאָליטיק און אָפּגרענעצנדיק זיך פון די בעפיירעס מענשעוויסטישע גרופּירונגען אינעווייניק אין אַלק״פּ און אויסער איר, דערקלערט צוזאַמען דערמיט דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק אין זיין דאָקומענט פון 16 אָקטיאַבר 1926, אַז ער פאַרבלייבט אַף זיינע אַלטע פּרינציפּיעלע פּאָזיציעס, זאָגט זיך ניט אָפּ פון זייגע פּרינציפּיעלע פעלערן און וועט פאַרטיידיקן דידאָזיקע פעלערהאַפטע אַנשויאונגען אין די ראַמען פונם פּאַרטיי-סטאַטוט. דערפון איז געדרונגען, אַז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק האָט בעדייע אויך לעהאַבע צו קולטיווירן אין דער פּאַרטיי יערידע-שטימונגען און קאַפּיטולאַנטערײַ, אַז ער האָט בעדייע אויך לעהאַבע צו פּראָפּאַגאַנדירן אין דער פּאַרטיי זיינע פעלערהאַפטע אַנשויאונגען.

דעריבער באַשטייט די אָרדנטלעכע אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי אין אויפדעקן דעם פּרינציפּיעלן באַנקראָט פון די גרונט-אַנשויאונגען פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, דערקלערן, אַז מע קאָן זיי ניט צונויפּפּאָרן מיט די יעסוידעס פונם לעניניזם, און פירן אַן אַנטשלאָסענעם אידייאישן קאַמף מיט די פּרינציפּיעלע פעלערן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק מיטן ציל זיי פולשטענדיק בייצוקומען.

I

דער איבערגאַנג פון דער „נייער אפּאָזיציע“ צום טראָצקיזם אין דער גרונט-פראגע וועגן דעם כאראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

די פּאַרטיי גייט אַרויס פון דעם, אַז אונזער רעוואָלוציע איז א סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע, אז די אָקטיאַבר-רעוואָלוציע איז ניט בלויז א סיגנאַל, אַ שטויס און אויסגאנגס-פּונקט פאַר דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע אין מאַירעוו, נאָר זי איז צו-זאַמען דערמיט, ערשטנס, א באַזע פאַר דער ווייטערדיקער פאַנאַנדערוויקלונג פון דער וועלט-רעוואָלוציע און, צווייטנס, עפנט זי מיט זיך דעם איבערגאַנגס-פּעריאָד פון קאַפּיטאליזם צו סאָציאַליזם אין פּסס״ר (די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט), וואָס אין זיין פארלויף קאָן און וועט דער פּראָלעטאַריאַט בא א ריכטיקער פּאָליטיק בעגויגייע צום פּויערטום בויען מיט ערפאָלג די סאָציאַ-ליסטישע געזעלשאַפט, אויב, פארשטייט זיך, די מעכטיקייט פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער באוועגונג, פון איין זייט, און די מעכטיקייט פונם פּראָלעטאַריאַט פון פּסס״ר—פון דער צווייטער, וועט זיין גענוג גרויס, קעדיי צו באשיצן דעם פּסס״ר פון א מיליטערישער אינטערווענציע מיצאד דעם אימפּעריאַליזם.

דער טראָצקיזם האַלט זיך בא גאָר אנדערע אנשויאונגען אפן כאראקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע. ניט געקוקט דערויף, וואָס דער טראָצקיזם איז געגאַנגען אין אָקטיאבר 1917 יאָר מיט דער פּאַרטיי, איז ער ארויסגעגאַנגען און גייט ווייטער ארויס פון דעם, אז אונזער רעוואָלוציע אליין פאר זיך גענומען איז, אין טאָך פון דער זאַך, ניט קיין סאָציאַליסטישע, אז די אָקטיאבר-רעוואָלוציע איז בלויז

א סיגנאַל, א שטויס און אַן אויסגאַנגס-פּונקט פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע אין מערעוו, אַז אויב עס וועט קומען אַן אָפּהאַלט אין דער וועלט-רעוואָלוציע, און די זיגרייכע סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע אין מערעוו וועט ניט אונטערקומען אינם נאָענטסטן פעריאָד, מוז די פּראָלעטאַרישע מאַכט אין רוסלאַנד פאַלן, אָדער איבערגעבוירן ווערן (וואָס דאָס איז אלציינס) אונטערן דראנג פון די אומפארמיידלעכע צוזאַמענשטויסן צווישן דעם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום.

אין דער צייט, ווען די פּאַרטיי, אָרגאַניזירנדיק די אָקטיאַבר-רעוואָלוציע, איז אַרויסגעגאַנגען פון דעם, אז „עס איז מעגלעך דער ניצאָכן פון סאָציאַליזם צוערשט אין אייניקע און אפילע אין איין באזונדער גענומען לאַנד", אז „דער זיגרייכער פּראָלעטאַריאַט פון דעמדאָזיקן לאַנד, נאָך דעם ווי ער האָט עקספּראָפּריאירט די קאַפּיטאַליסטן און אָרגאַניזירט בא זיך א סאָציאַליסטישע פּראָדוקציע", קאָן און מוז זיך שטעלן „קעגן דער איבעריקער קאַפּיטאַליסטישער וועלט, צוציענדיק צו זיך די אונטערדריקטע קלאַסן פון אנדערע לענדער, אויפהויבנדיק אין זיי אויפשטאַנדן קעגן די קאַפּיטאַליסטן, ארויסטרעטנדיק אין א נויטפאַל אפילע מיט מיליטערישער קראַפט קעגן די עקספּלואַטאַטאָרישע קלאסן און זייערע מעלוכעס" (לענין, באנד 13, זייט 133), — איז דער טראָצקיזם, מיטאַרבעטנדיק מיט די באָלשעוויקעס אינם אָקטיאַבר-פעריאָד, ארויסגעגאַנגען, פארקערט, פון דעם, אז „עס איז האָפענונגסלאָז צו טראכטן... אז, לעמאָשל, דאָס רעוואָלוציאָנערע רוסלאַנד וואָלט געקאָנט באַשטיין קעגן א קאָנסערוואַטיווער אייראָפּע" (טראָצקי, באַנד 3, טייל 1, זייטן 80—90, „שאָלעם-פּראָגראַם", דערשינען צום ערשטן מאָל אין אווגוסט 1917 יאָר).

אין דער צייט, ווען די פּאַרטיי גייט ארויס פון דעם, אז אין ראַטנפאַרבאַנד איז פאַראַן „אלץ, וואָס ס'איז נויטיק און גענוג פאַרן אויסבויען א פולשטענדיקע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט" (לענין, „וועגן דער קאָאָפּעראַציע"), איז דער טראָצקיזם גייט ארויס,

פאַרקערט, פון דעם, אַז „דער עכטער אויפשטייג פון דער סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט אין רוסלאַנד וועט מעגלעך ווערן ערשט נאָכן ניצחון פונם פּראָלעטאַריאַט אין די וויכטיקסטע לענדער פון אייראָפּע" (טראָצקי, באַנד 3, טייל 1, זייטן 92—93, „נאָכוואָרט" צו דער „שאָלעם-פּראָגראַם", וואָס איז געשריבן געוואָרן אין 1922 יאָר).

אין דער צייט, ווען די פּאַרטיי גייט ארויס פון דעם, אַז, „10—20 יאָר ריכטיקע קעגנזייטיקע באַציאונגען מיטן פּויערטום, און עס איז געזיכערט דער ניצחון אין אלוועלטלעכן מאַסשטאַב" (לענין, דער פּלאַן פון דער בראָשור „וועגן נער-שטייער"), איז דער טראָצקיזם גייט ארויס, פאַרקערט, פון דעם, אז קיין ריכטיקע קעגנזייטיקע באַציאונגען מיטן פּויערטום קאָנען ניט זיין באַם פּראָלעטאַריאַט ביזן ניצחון פון דער וועלט-רעוואָלוציע, אז דער פּראָלעטאַריאַט, וואָס האָט גענומען די מאַכט, „וועט קומען אין א פיינטלעכן צוזאַמענשטויס ניט בלויז מיט אלע גרופּירונגען פון דער בורזשואַזיע, וועלכע האָבן אים אונטערגעשטיצט אין די ערשטע צייטן פון זיין רעוואָלוציאָנערן קאַמף, נאָר אויך מיט די ברייטע מאַסן פּויערטום, וואָס בא זייער מיטווירקונג איז ער געקומען צו דער מאַכט", אַז „די ווידערשפּרוכן אין דער לאַגע פון דער ארבעטער-רעגירונג אין אַן אָפּגעשטאַנען לאַנד, מיט אַן איבערוועגנדיקער מערהייט פּויערשער באַפעלקערונג, וועלן קאָנען געפינען זייער לייזונג בלויז אין אינטערנאַציאָנאלן מאַסשטאַב, אויף דער אַרענע פון דער וועלט-רעוואָלוציע פונם פּראָלעטאַריאַט" (טראָצקי, „פּאָרוואָרט" צו כ' טראָצקיס בוך „1905 יאָר", וואָס איז אָנגעשריבן אין 1922 יאָר).

די קאָנפערענץ קאָנסטאַטירט, אז אזוינע אנשויאונגען פון כ' טראָצקי און זיינע אָנהענגער איבער דער גרונט-פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע האָבן ניט קיין שום שייכעס צו די אנשויאונגען פון אונזער פּאַרטיי צום לעניניזם.

די קאָנפערענץ האַלט, אז אזוינע אנשויאונגען, וועלכע דערנידעריקן די היסטאָרישע ראָלע און דעם ספּעציפישן געוויכט פון אונזער רעוואָלוציע, אלס דער באַזע פון דער ווייטערדיקער אנטוויקלונג פון דער אלוועלטלעכער רעוואָלוציאָנערער באוועגונג, וועלכע שוואַכן אָפּ דעם ווילן פונם סאָוועטישן פּראָלעטאַריאַט צו דער ווייטערדיקער בויאונג פון סאָציאַליזם און שטערן אזוי ארום די אויפבינדונג פון די קרעפטן פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע, — ווידערשפּרעכן דערמיט גופא די פּרינציפּן פון ווירקלעכן אינטערנאציאָנאַליזם און פון דער גרונט-ליניע פונם קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

די קאָנפערענץ האַלט, אז דידאָזיקע אנשויאונגען פון ל. טראָצקי און זיינע אָנהענגער זיינען א דירעקטע דערנעענטערונג צו די אנשויאונגען פון דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע אין דער פּערזאָן פון איר איצטיקן לערער אָטאָ באוער, וועלכער באהויפּט, אַז „אין רוסלאַנד, וואו דער פּראָלעטאַריאַט בילדעט בלויז אן אומבאַדייטנדיקע מינדערהייט פון דער נאַציע, קאָן ער באפעסטיקן זיין הערשאַפט בלויז צייטווייליק“, אז „ער מוז זי אומפאַרמיידלעך ווידער פאַרלירן, ווי נאָר די פויערשע מאַסע פון דער נאַציע וועט ווערן גענוג רייף אין קולטורעלער הינזיכט, קעדיי אליין צו נעמען די מאַכט אין אירע הענט“, אז „די צייטווייליקע הערשאַפט פונם אינדוסטריעלן סאָציאַליזם אינם אַגראַרן רוסלאַנד איז בלויז א פלאַם, וואָס רופט דעם פּראָלעטאריאט פון אינדוסטריעלן מאַירעוו צום קאַמף“, אז „בלויז דורך דער דעראָבערונג פון דער פּאָליטישער מאַכט מיצאַד דעם פּראָלעטאַריאַט פונם אינדוסטריעלן מאירעוו קאָן מען זיכערן די לאַנגדויערנדיקע הערשאַפט פונם אינדוסטריעלן סאָציאַליזם“ אין רוסלאַנד (א. באַוער, זע „באָלשעוויזם אָדער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע“ אף דייטש).

די קאָנפערענץ קוואַליפיצירט דעריבער אזוינע אנשויאונגען פון ל. טראָצקי און זיינע אָנהענגער אלס סאָציאַל-דעמאָקראַטישן אָפּנויג אין אונזער פּאַרטיי אין דער גרונט-

פראגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע.

דער גרונט-פאַקט אין דער אנטוויקלונג פון די אינערלעך-פּארטייאישע פארהעלטענישן אין דער אלק״פּ (ב) נאָכן 14-טן צו-זאמענפאָר (וועלכער האָט פּארורט״לט די פּרינציפּיעלע אָנשוי-אונגען פון דער „נייער אָפּאָזיציע״) איז יענער אומשטאַנד, וואָס די „נייע אָפּאָזיציע״ (די כ״ב זינאָוויעוו, קאַמעניעוו), וועלכע האָט פריער געקעמפט קעגן טראָצקיזם, קעגן דעם סאָציאל-דעמאָקראַטישן אָפּנויג אין אונזער פאַרטיי, איז אריבער אפן צאַד פון די אידיי-אישע פּאָזיציעס פון טראָצקיזם, וואָס זי האָט אינגאַנצן און פול-שטענדיק אָפּגעגעבן אירע פריערדיקע אלגעמיין פּאַרטייאישע פּאָזיציעס דעם טראָצקיזם און טרעט איצט ארויס פ א ר ן טראָצ-קיזם מיטן זעלבן ברען, מיט וועלכן זי איז ארויסגעטראָטן פריער ק ע ג ן דעם טראָצקיזם.

דאָס אריבערגיין פון דער „נייער אָפּאָזיציע״ אף דער זייט פון טראָצקיזם איז באַשטימט געוואָרן דורך צוויי הויפּט-אומ-שטענדן: א) מירקייט, וואַקלונגען, דעם פּראָלעטאריאט פרעמדע יערידע-שטימונגען און מאַפּאָלעריי צווישן די אָנהענגער פון דער „נייער אָפּאָזיציע״ צוליב די נייע שוועריקייטן און איבערלעבונ-גען פונם איבערבראָך-פּעריאָד, דערביי זיינען די איצטיקע וואַק-לונגען און די מאַפּאָלעריי פון די כ״כ קאַמעניעוו און זינאָוויעוו אנטשטאנען ניט צופעליק, נאָר ווי אן איבערכאַזערונג, ווי א רע-צידיוו פון יענע וואקלונגען און יערידע-שטימונגען, וואָס דידאָ-זיקע כאווירים האָבן ארויסגעוויזן מיט ניין יאָר צוריק, אין אָקטיאַבר 1917 יאָר, צוליב די שוועריקייטן פונם דעמאָלטיקן איבערבראָך-פּעריאָד; ב) די פולשטענדיקע מאַפּאָלע פון דער „נייער אָפּאָזיציע״ אפן 14-טן צוזאמענפאָר און די שטרעבונג, וואס איז אנטשטאנען אין צוזאַמענהאַנג דערמיט, צו דערשלאָגן זיך אום יעדן פּרייז א פאריייניקונג מיט די טראָצקיסטן, קעדיי דורך דער פאַרייניקונג פון ביידע גרופּן, פון די „טראָצקיסטן״

און דער „נייער אָפּאָזיציע", צו קאָמפּענסירן די שוואַכקייט און אָפּגעריסנקייט פון דידאָזיקע גרופּן פון די פּראָלעטאַרישע מאַסן, איבערהויפּט נאָך, אז די אידייאישע פּאָזיציעס פונם טראָצקיזם האָבן פולשטענדיק אנטשפּראָכן די אַצטיקע יערידע-שטימונגען פון דער „נייער אָפּאָזיציע".

דערמיט טאַקע דאַרף מען דערקלערן יענעם פאַקט, וואָס דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק איז פאַרוואַנדלט געוואָרן אין א זאַמל-פּונקט פון די קאָלערליי, פאַרורטיילטע דורך דער פּאַרטיי און דורך דעם קאָמינטערן, באַנקראָטירטע שטרעמונגען אינעווייניק אין אלק"פּ און אויסער איר, פון די „דעמאָקראַטישע צענטראַליסטן" און דער „אַרבעטער-אָפּאָזיציע" אין אלק"פּ ביז די אולטרא-לינקע אָפּאָרטוניסטן אין דייטשלאַנד און די ליקווידאַטאָרן פון סואוואַ-רינישן שניט אין פראַנקרייך.

פון דאַנען דרינגט אַרויס יענע ניט-איבערקלייבערישקייט אין מיטלען און פּרינציפּלאָזיקייט אין פּאָליטיק, וואָס זיינען גע-לייגט געוואָרן אין יעסאָד פון דער עקזיסטענץ פונם בלאָק פון די טראָצקיסטן און דער „נייער אָפּאָזיציע" און וואָס אָן זיי וואָלטן זיי ניט געקאָנט צונויפזאַמלען איינעם די פאַרשיידנאַרטיקע אַנטיפּאַרטייאישע שטרעמונגען.

אַף אזא אופן האָבן די טראָצקיסטן, פון איין זייט, און די „נייע אָפּאָזיציע"—פון דער אַנדערער, גאַנץ געזעצמעסיק זיך באַ-געגנט אַף דער געמיינזאמער פּלאַטפאָרם פון סאָציאל-דע-מאָקראַטישן אפּנויג און פון פּרינציפּלאָזער פאַרייניקונג פון די פאַרשיידענע אַנטיפּאַרטייאישע עלעמענטן אין קאַמף קעגן דער פּאַרטיי און האָבן אַזוי אַרום געבילדעט דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, וואָס שטעלט מיט זיך פאָר—אין א נייער פאָרם — עפּעס א מין רעצידיוו פונם אווגוסט-בלאָק (1912—1914 יאָרן).

II

די פּראַקטישע פּלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָ-נעלן בלאָק.

די פּראַקטישע פּלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק איז א דירעקטע פאָרזעצונג פונם גרונט-טאָעס פון דעמדאָזיקן בלאָק אין דער פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואלוציע.

די וויכטיקסטע אייגנשאַפטן פון דער פּראַקטישער פּלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק באשטייען אין פאָלגנדיקע גרונט-פּונקטן:

א) פראגן פון אינטערנאציאָנאלער באוועגונג. די פּאַרטיי גייט ארויס פון דעם, אז די פאָרגעשריטענע קאַפּיטאליסטישע לענדער לעבן איבער אין אַלגעמיין געגומען א צושטאַנד פון טיילווייזער, צייטווייליקער סטאַביליזאַציע, אַז דער איצטיקער פּעריאָד איז א צווישן-רעוואָלוציע-פּעריאָד, וואָס פאַרפליכטעט די קאָמוניסטישע פּאַרטייען צוצוגרייטן דעם פּראָלעטאַריאט צו דער פאָרשטייענדיקער רעוואלוציע, אַז דער אָנגריף פון קאַפּיטאַל, וועלכער באמיט זיך אומזיסט צו פאַרפעסטיקן די סטאַביליזאַציע, קאָן ניט ארויסרופן קיין ענטפער-קאַמף און פאַרייניקונג פון די קרעפטן פונם ארבעטער-קלאַס קעגן דעם קאַפּיטאַל, אז די קאָמפּאַרטייען דאַרפן זיך ארייננמישן אין דעם זיך פארשטאַרקנדיקן קלאַסנקאַמף און פאַרוואַנדלען די אטאקעס פון קאַפּיטאל אין קאָנטר-אטאקעס פונם פּראָלעטאַריאט פאר דער דעראָבערונג פון דער דיקטאטור פונם פּראָלעטאַריאַט, אַז אף צו דערגרייכן דידאָזיקע צילן מוזן די קאָמוניסטישע פאַרטייען באהערשן די מיליאָנען מאַסן פון ארבעטער-קלאַס, וועלכע זיינען נאָך אַלץ אָנגעשלאָסן אָן די רעפאָרמיסטישע פּראָפאַריינען און אָן דעם 2-טן

אינטערנאַציאָנאַל, אַז די טאַקטיק פון איינהייטלעכן פראָנט איז אזוי ארום נויטיק און אָבליגאַטאָריש פאר די קאָמוניסטישע פאַר־טייען.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק גייט ארויס פון גאנץ אנדערע פאָרהאנאָכעס. ניט גלויבנדיק אין די אינערלעכע קרעפטן פון אונזער רעוואָלוציע און אריינפאַלנדיק אין פאַרצווייפלונג צוליב דעם פארציען זיך פון דער וועלט-רעוואָלוציע, קייקלט זיך אַראָפּ דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק פונם באָדן פון מאַרקסיסטישן אַנאַליז פון די קלאַסן־קרעפטן פון דער רעוואָלוציע אַפן באָדן פון „אולטרא-לינקער" זעלבסטעגנאַרערײ און „רעוואָלוציאָנערן" אוואנטיוריזם, לייקנט אָפּ דאָס פאראנענזיין פון א טיילווייזער קאַפּיטאַליסטישער סטאַביליזאַציע און שלאָגט זיך, אזוי ארום, אַראָפּ אפן וועג פון פוטשיזם.

פון דאַנען נעמט זיך די פאָדערונג פון דער אָפּאָזיציע וועגן איבערקוקן די טאַקטיק פון איינהייטלעכן פראָנט און אַראָפּרייסן דעם ענגליש-רוסישן קאָמיטעט, דאָס ניטפאַרשטיין די ראָלע פון די פראָפּפאריינען און דער לאָזונג וועגן פארבייטן די פראָפּפאַריינען מיט נייע, אויסגעטראכטע „רעוואָלוציאָנערע" אָרגאַניזאציעס פון פראָלעטאַריאט.

פון דאנען נעמט זיך דאָס אונטערשטיצן מיצאַד דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק די אולטרא-לינקע שרייער און אפּאָרטוניסטן אין קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל (לעמאָשל, אין דער דייטשישער קאָמפּאַרטיי).

די קאָנפערענץ האַלט, אַז די פּאָליטיק פון אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק אין אינטערנאַציאָנאַלן געביט אנטשפרעכט ניט די אינטערעסן פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג.

ב) דער פּראָלעטאַריאַט און דאָס פּויערטום אין פּסס"ר. די פּאַרטיי גייט ארויס פון דעם, אַז „דער העכ-

סטער פּרינציפּ פֿון דער דיקטאַטור איז דאָס אייניקייט פֿון דעם בונד פֿונעם פּראָלעטאַריאַט מיטן פּויערטום, קעדיי דער פּראָלעטאַריאַט זאָל קאָנען איינהאַלטן די אָנפֿירנדיקע ראָלע און די מעלוכישע מאַכט" (לענין, באַנד 18, טייל 1, זייט 331); אַז דער פּראָלעטאַריאַט קאָן און דאַרף זיין דער העגעמאָן בעניגייע דער גרונט־מאַסע פֿונעם פּויערטום אין עקאָנאָמישן געביט, אין געביט פֿון דער בויאונג פֿונעם סאָציאַליזם, פּונקט אזוי ווי ער איז געווען אין אָקטיאַבער 1917 יאָר דער העגעמאָן פֿונעם פּויערטום אין פּאָליטישן געביט, אין געביט פֿון אַראָפּוואַרפֿן די מאַכט פֿון דער בורזשואזיע און פֿון איינשטעלן די דיקטאַטור פֿונעם פּראָלעטאַריאַט; אַז די אינדוסטריאַליזירונג פֿונעם לאַנד קאָן דורכגעפֿירט ווערן בלויז אין יענעם פֿאַל, אויב זי וועט זיך אָנשפּאַרן אַף דער ביסלעכווייזער פֿאַרבעסערונג פֿון דער מאַטעריעלער לאַגע פֿון דער מערהייט פּויערטום (די אָרימקייט, מיטלפּויערים), וועלכע שטעלט פֿאָר דעם גרונט־מאַרק פֿאַר אונזער אינדוסטריע, אַז צוליב דעם דאַרף דורכגעפֿירט ווערן אַזאַ עקאָנאָמישע פּאָליטיק (פּרייזן־פּאָליטיק, שטייערן־פּאָליטיק א. אז. וו.), וואָס זאָל פֿאַרפֿעסטיקן דעם צוזאַמענשלוס פֿון דער אינדוסטריע מיט דער פּויערשער ווירטשאַפֿט און זאָל איינהיטן דעם בונד פֿונעם אַרבעטער־קלאַס מיט דער גרונט־מאַסע פֿון פּויערטום.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק גייט אַרויס פֿון גאָר אַנדערע פֿאָרהאַנאָכעס. אָפּגייענדיק פֿון דער גרונט־ליניע פֿון לעניניזם אין דער פּויערשער פֿראַגע, ניט גלויבנדיק אין דער העגעמאָניע פֿונעם פּראָלעטאַריאַט בעניגייע צום פּויערטום אין געביט פֿון סאָציאַליסטישער בויאונג און באַטראַכטנדיק דאָס פּויערטום הויפּטזאַכלעך אַלס פֿיינטלעכע סוויווע,—לייגט פֿאָר דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק אַזוינע עקאָנאָמישע און פֿינאַנציעלע מאָכמיטלען, וועלכע זיינען מעסוגל בלויז צו דעזאָרגאַניזירן דעם צוזאַמענשלוס פֿון שטאָט מיטן דאָרף, צעוואַלגערן דעם בונד פֿונעם אַרבעטער־קלאַס מיטן פּויערטום און דערמיט גופֿע אַרונטעררייסן יעטווידע מעגלעכקייט

פון אינדוסטריאַליזאַציע. דאָס זיינען, לעמאָשל, א) דער פאָר־שלאַג פון דער אָפּזיציע וועגן העכערן די פאַבריק-פרייזן אויף די אינדו־סטריעלע סכוירעס, וואָס דאָס העכערן זיי קאָן ניט ניט ארויס־רופן א העכערונג פון די לאַנדווירטשאַפטלעכע פּרייזן, א פאַראָרימונג פון דער ארימקייט און פון באדייטנדיקע שיכטן מיטלפויערים, דאָס פאַלן פון דער אויפנעם־פעאיקייט פונם אינערלעכן מאַרק, א קי־דער-ווירער צווישן פראָלעטאריאט און דעם פויערטום, דאָס פאַלן פונם קורס פון טשערוואָנעץ און די פארמינערונג סאָפּקאָלסאָף פונם רעאלן אַרבעטסלוין; ב) דער פאָרשלאַג פון דער אָפּאָזיציע וועגן מאקסימאַלן שטייערן-דרוק אויפן פויערטום, וועלכער (דער דרוק) קאָן ניט ניט שאַפן קיין בראָך אין דער זאַך פונם בונד פון די ארבעטער און פויערים.

די קאָנפערענץ האַלט, אז די פּאָליטיק פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק בענויגייע דעם פויערטום אנטשפרעכט ניט די אינטערעסן פון דער אינדוסטריאַליזירונג פונם לאַנד און פון דער דיקטאטור פונם פראָלעטאַריאַט.

ג) דער קאַמף קעגן פּאַרטיי-אַפּאַראַט אונטער דער פאָן פון קאַמף מיט ביוראקראטיזם אין דער פּאַרטיי. די פּאַרטיי גייט ארויס פון דעם, אז דער פּאַר־טיי-אַפּאַראַט און די פּאַרטיי-מאַסן בילדן איין איינהייטלעך גאַנ־צעס, אַז דער פּאַרטיי-אַפּאַראַט (צ. ק., צ. ק. ק., געגנטלעכע אָר־גאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי, גובקאָמען, קרייזקאָמען, אוקאָמען, ביוראָען פון קעמערלעך, א. א. וו.) פּערזאָניפיצירט דעם אָנפירנ־דיקן עלעמענט פון דער פּאַרטיי אין גאַנצן גענומען, אז דער פּאַרטיי־אַפּאַראַט נעמט ארייַן אין זיך די בעסטע מענטשן פונם פּראָלעטאַריאַט, וועלכע מע קאָן און מע דאַרף קריטיקירן פאַר פעלערן, וועלכע מע קאָן און מע דאַרף „אָפּפרישן“, אבער וועל־כע מע טאָר ניט שימפן, ניט ריזיקירנדיק צו דעזאָרגאַניזירן די פּאַרטיי און איבערלאָזן זי א וואפנלאָזע.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק גייט, פאַרקערט, ארויס פון אנט־

קעגנשטעלן די פאַרטיי-מאַסן קעגן דעם פאַרטיי-אַפּאַראַט, ער באַמיט זיך צו דערנידעריקן די אָנפירנדיקע ראָלע פונם פאַרטיי-אַפּאַראַט און דערפירן זי צו די פונקציעס פון א רעגיסטראַטאָר און פּראָפּאַגאַנדיסט. ער העצט אויף די פאַרטיי-מאַסן אַקעגן פאַרטיי-אַפּאַראַט און דיסקרעדיטירט אַזוי אַרום דעם פאַרטיי-אַפּאַראַט, אָפּשוואַכנדיק זיינע פּאָזיציעס אין געביט פון אָנפירן מיט דער מעלוכע.

די קאָנפערענץ האַלט, אַז אָט די פּאָליטיק פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, וואָס האָט ניט קיין שום שייכעס מיטן לעניניזם, איז מעסוגל בלויז צו אַנטוואָפענען די פאַרטיי אין איר קאַמף קעגן דעם ביוראָקראַטיזם פונם מעלוכע-אַפּאַראַט, פאַר ווירקלעכן איבערמאַכן דעמדאָזיקן אַפּאַראַט און דערמיט גופע פאַר פאַרפעסטיקן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

ד) דער קאַמף קעגן דעם „רעזשים" אין דער פאַרטיי אונטער דער פאָן פון קאַמף פאַר דער אינערלעך-פאַרטייאישער דעמאָקראַטיע. די פאַרטיי גייט אַרויס פון דעם, אַז „ווער עס שוואַכט אָפּ זאָל זיין אַפילע וויפל ניט איז די אייזערנע דיסציפלין אין דער פאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט (באַזונדערס אין דער צייט פון זיין דיקטאַטור), יענער העלפט פאַקטיש דער בורזשואַזיע קעגן דעם פּראָלעטאַריאַט" (לענין, באַנד 17, זייט 136), אַז די אינערלעך-פאַרטייאישע דעמאָקראַטיע איז נייטיק ניט אַף אָפּצושוואַכן און צעשטערן די פּראָלעטאַרישע דיסציפלין אין דער פאַרטיי, נאָר אַף צו פאַרפעסטיקן זי, אַז אָן אַן אייזערנער דיסציפלין אין דער פאַרטיי, אָן א פעסטן רעזשים אין דער פאַרטיי, א פאַרשטאַרקטן דורכן מיטגעפיל און אונטערשטיצונג פון די מיליאָנען מאַסן פון פּראָלעטאַריאַט, איז אוממעגלעך די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק גייט, פאַרקערט, אַרויס פון אַנטקעגנשטעלן די אינערלעך-פאַרטייאישע דעמאָקראַטיע דער פאַרטיי-דיסציפלין, ער מישט צונויף פרייהייט פון פראַקציעס און

גרופּירונגען מיט דער אינערלעך-פּאַרטייאישער דעמאָקראַטיע און באַמיט זיך אויסנוצן אַזאַ מין דעמאָקראַטיע אף צו שטערן די פּאַר-טייאישע דיסציפּלין און אונטעררייסן די איינהייט פון דער פּאַרטיי. נאַטירלעך, אַז דער צורוף פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק צום קאַמף קעגן דעם „רעזשים" אין דער פּאַרטיי, וואָס פירט אין דער ווירקלעכקייט צו דער פּאַרטיידיקונג פון דער פרייהייט פון פראַקציעס און גרופּירונגען, איז דערמיט גופא א צורוף, וועלכער ווערט מיט באַגייסטערונג אונטערגעכאַפּט פון די אַנטי-פּראָלעטאַרישע עלעמענטן פון אונזער לאַנד, אלס רעטונגס-אַנקער קעגן דעם רעזשים פון דער דיקטאַטור פונם פּראָלע-טאַריאַט.

די קאָנפערענץ האַלט, אז דער קאַמף פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק קעגן דעם „רעזשים" אין דער פּאַרטיי, וואָס האָט ניט קיין שום שייכעס צו די אָרגאַניזאַציאָנעלע פּרינציפּן פון לענינער, איז מעסוגל בלויז אַרונטערצוררייסן די איינהייט פון דער פּאַרטיי, אָפּצושוואַכן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און פאַנאַנדער-צובינדן די אַנטיפּראָלעטאַרישע קרעפטן אין לאַנד, וועלכע באַ-מיען זיך אָפּשוואַכן און צעלייגן די דיקטאַטור.

אלס איינעם פון די מיטלען אף צו צעשטערן די פּאַרטיי-דיסציפּלין און פאַרשטאַרקן דעם קאַמף אינעווייניק אין דער פּאַרטיי האָט דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק אויסגעקליבן דעם מע-טאָד פון אַלפאַרבאַנדישער דיסקוסיע, וואָס אָנבינדן זי (די דיס-קוסיע) האָט ער זיך געפּרואווט אין אָקטיאַבער דאָס יאָר. האַלטנ-דיק פאַר נויטיק דעם פרייע באַהאַנדלען די פראַגן פון די כלוקע-דייעס אין די טעאָרעטישע זשורנאַלן פון אונזער פּאַרטיי און אנערקענענדיק פאַר יעדן פּאַרטיי מיטגליד דאָס רעכט פון פריי'ען קריטיקירן די פעלערן פון אונזער פּאַרטיי-אַרבעט, דערמאָנט צו-זאַמען דערמיט די קאָנפערענץ לענינס ווערטער וועגן דעם, אַז אונזער פּאַרטיי איז ניט קיין דיסקוסיר קלוב, נאָר א שלאַכט-אָרגאַניזאַציע פון פּראָלעטאַריאַט. די קאָנפערענץ האַלט, אַז אַן

אלפארבאנדישע דיסקוסיע קאָן אָנערקענט ווערן פאר נויטיק בלויז אין דעם פאַל, אויב: א) דידאָזיקע נויטיקייט ווערט אנערקענט לעבאָלאַפּאָבעס דורך עטלעכע אָרטיקע פאַרטיי-אָרגאניזאציעס פון גובערניאַלן אָדער געגנטלעכן מאסשטאב; ב) אויב אינעווייניק אין צ"ק איז ניטאָ קיין פעסטע מערהייט אין די וויכטיקסטע פראגן פון דער פארטיי-פאָליטיק; ג) אויב ניט געקוקט אפן פאַראַנענזיין פון א פעסטער מערהייט אין צ"ק, וואָס שטייט אף א באשטימטן שטאנדפונקט, האלט דאָך דער צ"ק פאַר נויטיק דורכצוקאָנטראָלירן די ריכטיקייט פון זיין פאָליטיק דורך א דיסקוסיע-באהאנדלונג אין דער פאַרטיי. דערביי קאָן אַן אַלפאַרבאנדישע דיסקוסיע אין די אַלע פאַלן אָנגעהויבן און דורכגעפירט ווערן בלויז נאָך אַן אנטשפרעכנדיקן באַשלוס פון צ"ק.

די קאָנפערענץ קאָנסטאטירט, אז אין דעם מאָמענט, ווען דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק האט געפאָדערט צו עפענען אַן אַלפאַרבאַנדישע דיסקוסיע, איז ניט געווען קיין איינע פון דידאָזיקע באדינגונגען.

די קאָנפערענץ האלט דעריבער, אז דער צ"ק פון דער פארטיי האט געהאַנדלט גאַנץ ריכטיק, וואס ער האט אנערקענט די דיסקוסיע פאַר ניט צוועקמעסיק און האט פאַרורטיילט דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק פאר זיינע פרואוון אָנצווינגען דער פארטיי אַן אַלפארבאַנדישע דיסקוסיע איבער פראַגן, שוין געלייזטע פון דער פאַרטיי.

אונטערפירנדיק די סאַכאַקלען פונם אנאַליז פון דער פראַקטישער פלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, שטעלט פעסט די קאָנפערענץ, אז דידאָזיקע פלאטפאָרם באצייכנט מיט זיך דאָס אָפּגיי, פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק פון דער קלאַסן-ליניע פון דער פראָלעטארישער רעוואָלוציע אין די וויכטיקסטע פראַגן פון אינטערנאַציאָנאַלער און אינערלעכער פאָליטיק.

III

די רעוואָלוציאָנערע ווערטער און אָפּאָר־טוניסטישע מאַיסים פונם אָפּאָזי־ציאָנעלן בלאָק.

די כאַראקטעריסטישע אייגנשאַפט פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק איז דער פאַקט, וואָס, זייענדיק אין דער ווירקלעכקייט אַן אויס־דרוק פון סאָציאַל־דעמאָקראַטישן אָפּנויג אין אונזער פאַרטיי, פאַרטיידיקנדיק אין דער ווירקלעכקייט אַן אָפּאָרטוניסטישע פּאָ־ליטיק, באמיט ער זיך פונדעסטוועגן איינצוויקלען זיין אָנגריף אין רעוואָלוציאָנערע פראַזעאָלאָגיע, ער באמיט זיך צו קריטיקירן די פּאַרטיי פון „לינקס“, באמיט זיך צו פוצן זיך אין א „לינקער“ טאָגע (מאַנטל). דערדאָזיקער אומשטאַנד דערקלערט זיך דערמיט, וואס די קאָמוניסטישע פּראָלעטאַריער, צו וועלכע עס אַפּעלירט הויפּטזאַכלעך דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק, זיינען די רעוואָלוציאָ־נערסטע פון אַלע פּראָלעטאַריער אין דער וועלט, וואָס, דערצוי־גענע אינעם גייסט פון רעוואָלוציאָנערע טראַדיציעס, ווילן זיי זיך פּאַשעט ניט צוהערן צו די אָפנהערציקע קריטיקער פון רעכטס, און דעריבער איז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק, קעדיי אָפּצוזעצן זיין אָפּאָזיציאָנעלע סחורה, געצוואונגען צוצוקלעפּן צו איר אַן עטיקעטל פון רעוואָלוציאָנערישקייט, ווייסנדיק גוט, אַז בלויז אַזאַ שפּיצל קאָן מען צוציִען צו זיך די אויפמערקזאַמקייט פון די רעוואָלוציאָנערע פּראָלעטאַריער.

אַזוי ווי אָבער דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק איז דאָך דער דורכפירער פון סאָציאַל־דעמאָקראַטישן אָפּנויג, ווייל ער פּאַרטיי־דיקט אין דער ווירקלעכקייט אַן אָפּאָרטוניסטישע פּאָליטיק, טרעטן אומבאַדינגט אַריין די ווערטער און מאַיסים פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק אין א קאָנפליקט צווישן זיך. פון דאָנען נעמט זיך די ווי־

דערשפרעכיקייט אין דער אַרבעט פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק. פון דאַנען נעמט זיך די דיסהאַרמאָניע צווישן וואָרט און טאָט, צווישן דער רעוואָלוציאָנערער פראַזע און דער אָפּאָרטוניסטישער טאָט.

די אָפּאָזיציע קריטיקירט מיט געפילדער די פּאַרטיי און דעם קאָמינטערן פון לינקס און לייגט פאָר צוזאַמען דערמיט איבערצוקוקן די טאַקטיק פון איינהייטלעכן פראָנט, אראָפּצורייסן דעם ענגליש-רוסישן קאָמיטעט, אַוועקגיין פון די פראָפאַריינען, פאַרבייטן זיי אויף נייע „רעוואָלוציאָנערע“ אָרגאַניזאַציעס, מיינענדיק מיט דעם אַלעם צו רוקן פאָרויס די רעוואָלוציע, אָבער אין דערווירקלעכקייט באַקומט זיך דערפון הילף טאָמאַסן און אודעגעסטן, עס באַקומט זיך דאָס, וואָס די קאָמפּאַרטייען ווערן אָפּגעריסן פון די פראָפאַריינען, עס באַקומט זיך אַן אָפּשוואַכונג פון די פּאָזיציעס פונם אַלוועלטלעכן קאָמוניזם, — מעמיילע א פאַרלאַנגזאַמונג פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג. אויף ווערטער — „רעוואָלוציאָנערן“, אָבער אין דער ווירקלעכקייט — מיטהעלפער פון די טאָמאַסעס און אודעגעסטעס.

מיט גרויס טומל „צעקלאַפּט“ די אָפּאָזיציע די פּאַרטיי פון „לינקס“ און פאָדערט צוזאַמען דערמיט אויפצוהייבן די פאַבריקפּרייזן אויף אינדוסטריעלע סחורעס, מיינענדיק דערמיט צו פאַרגיכערן די אינדוסטריאַליזאַציע, אָבער אין דער ווירקלעכקייט דאַרף זיך דערפון באַקומען די דעזאָרגאַניזאַציע פונם אינערלעכן מאַרק, די צעפאַלונג פונם צוזאַמענשלוס פון דער אינדוסטריע מיט דער פויערשער ווירטשאַפט, דאָס פאַלן פונם קורס פונם טשערוואָנעץ, דאָס פאַלן פונם רעאַלן אַרבעטסלוין און, מעמיילע, דער אָרונטעררייס פון וועלכער ניט איז אינדוסטריאַליזאַציע. אויף ווערטער — אינדוסטריאַליסטן, און אין דער ווירקלעכקייט — מיטהעלפער פון די קעגנער פון אינדוסטריאַליזאַציע.

די אָפּאָזיציע באַשולדיקט די פּאַרטיי אין ניט וועלן קעמפן מיטן ביוראָקראַטיזם פונם מלוכה-אַפּאַראַט און לייגט פאָר צוזא-

מען דערמיט אויפצוהויבן די פאַבריק-פרייזן, מיינענדיק אָפּאָנים, אַז דאָס אויפהויבן די פאַבריק-פרייזן האָט ניט קיין 'שאיכעס צו דער פראַגע וועגן ביוראָקראַטיזם פונם מעלוכע-אפאראט, איז אָבער אין דער ווירקלעכקייט קומט אַרויס, אז דערפון מוז זיך באַקומען די פולשטענדיקע ביוראָקראטיזירונג פונם ווירטשאפטלעכן אפּאַראַט, ווייל די הויכע פאַבריק-פרייזן זיינען דאָס זיכערסטע מיטל פאַר דער אויסצערונג פון דער אינדוסטריע און פאַר דער ביוראָקראטיזירונג פונם ווירטשאפטלעכן אַפּאַראַט. אַפּן וואָרט—קעגן ביוראָקראטיזם, אין דער טאַט—פאַרטיידיקער און דורכפירער פון דער ביוראָקראטיזאציע פונם מעלוכע-אפאראט.

די אָפּאָזיציע פאָדערט און שרייט קעגן דעם פריוואטן קאַפּיטאַל און לייגט צוזאַמען דערמיט פאַר אַרויסצוציען פון דער צירקוליאַציע מעלוכע-קאַפּיטאלן לעטויוועס דער אינדוסטריע, מיינענדיק דערמיט אַרונטערצורייסן דעם פריוואטן קאַפּיטאַל; אָבער אין דער ווירקלעכקייט באקומט זיך דערפון אן אלערלייאיקע פאַרשטארקונג פונם פריוואטן קאפּיטאל, ווייל דאָס אַרויסציען מעלוכע-קאפּיטאלן פון דער צירקוליאציע, וועלכע איז דער גרונט-געביט פאַר דער אַרבעט פונם פריוואַטן קאַפּיטאַל, קאָן ניט אָפּגעבן דעם האַנדל אין פולן רעשוס פונם פריוואַטן קאַפּיטאל. אָפן וואָרט — קאַמף מיטן פריוואַטן קאפּיטאַל, אין דער עמעסן — הילף דעם פריוואטן קאפּיטאַל.

די אָפּאָזיציע שרייט וועגן דער איבערגעבורט פונם פאַרטיי-אַפּאַראַט, און אין דער ווירקלעכקייט באַקומט זיך, אז ווען דער צ. ק. שטעלט די פראַגע וועגן אויסשליסן איינעם פון די ווירקלעך איבערגעבוירענע קאָמוניסטן, דעם הער אָסאָווסקי, ווייזט אַרויס די אָפּאָזיציע דעם מאקסימום לאָיאלקייט צו דעמדאָזיקן הער און שטימט קעגן אויסשליסן אים. אַף ווערטער—קעגן איבערגעבורט, און אין דער ווירקלעכקייט — מיטהעלפער און פאַרטיידיקער פון איבערגעבורט.

די אָפּאָזיציע האָט געשריען וועגן אינערלעך-פאַרטייאישער

דעמאָקראַטיע און האָט געזאָדערט צוזאַמען דערמיט אַן אַלפֿאַר-
באַנדישע דיסקוסיע, מיינענדיק דערמיט צו רעאַליזירן די אינער-
לעך-פּאַרטייאישע דעמאָקראַטיע, און אין דער ווירקלעכקייט האָט
זיך ארויסגעוויזן, אז אָנבינדנדיק דער קאָלאָסאַלער מערהייט פון
דער פּאַרטיי אַ דיסקוסיע אין נאָמען פון א נישטיקער מינדערהייט
אירער, איז די אָפּאָזיציע באַגאַנגען דעם גראָבסטן אַקט פון אוי-
ווער זיין אַף וואָסערע ס'זאָל ניט זיין דעמאָקראַטיע. אָפּן וואָרט—
פּאַר אינערלעך-פּאַרטייאישע דעמאָקראַטיע, און אין דער ווירק-
לעכקייט—דאָס אויווער זיין אַף די גרונט-פּרינציפּן פון יעטווידער
דעמאָקראַטיע.

אינם פּעריאָד פונם פאַרשאַרפטסטן קלאַסנקאַמף אין דער אַר-
בעטער-באַוועגונג, וואָס מיר לעבן איצט איבער, קאָן געפירט ווערן
בלויז איינע פון די צוויי מעגלעכע פּאָליטיקעס: אָדער די פּאָליטיק
פונם מענשעוויזם, אָדער די פּאָליטיק פונם לעניניזם. די פּרואוון
פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק צו פאַרנעמען אַ מיטל-לאַגע צווישן די
קעגנזעצלעכע ליניעס, אונטערן צורעק פון אַ „לינקער", „רעוואָ-
לוציאָנערער" פראַזעאָלאָגיע און באַם פאַרשאַרפן די קריטיק קעגן
דער אלק"פּ, האָבן געמוזט ברענגען און האָבן ווירקלעך געבראַכט
דערצו, אז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק איז פאַרקראָכן אין לאַגער
פון די קעגנער פון לעניניזם.

די סאָנים פון אלק"פּ און פונם קאָמינטערן ווייסן דעם ווערט
פון דער „רעוואָלוציאָנערער" פראַזעאָלאָגיע פונם אָפּאָזיציאָנעלן
בלאָק. דעריבער איז, פאַרבייגייענדיק פאַרביי דערדאָזיקער פראַ-
זעאָלאָגיע אלס עפּעס וואָס איז גאָרניט ווערט, לויבן
זיי אלע איינמוטיק דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק פאַר זיינע ניטרע-
וואָלוציאָנערע מאַסים און כאַפּן אונטער דעם אָפּאָזיציאָנעלן לאָ-
זונג פון קאַמף מיט דער גרונט-ליניע פון אלק"פּ און קאָמינטערן
אַלס זייער אייגענעם לאָזונג. מע קאָן ניט באַטראַכטן אלס צו-
פעליקן דעם פאַקט, וואָס די עסערן אין קאַרעטן, די רוסישע מענ-
שעוויקעס און די דייטשישע „לינקע" סאָציאַל-דעמאָקראַטן,— זיי

האָבן אַ'ע געפונען פאַר מעגלעך אָזן אויסצודריקן מיטגעפיל דעם קאַמף פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק קעגן דער פּאַרטיי, אויסרעכענענ־דיק אַף דעם, אַז דער קאַמף פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק וועט ברענגען צו אַ שפּאַלטונג, און די שפּאַלטונג וועט פאַראַנדערבינדן די אַנטיפּראָלעטאַרישע קרעפטן פון אונזער לאַנד, צו דער פרייד פון די סאָנים פון דער רעוואָלוציע.

די קאָנפערענץ האַלט, אַז די פּאַרטיי דאַרף לייגן באַזונ־דערע אַכט אַף אויפצודעקן די „רעוואָלוציאָנערע" מאַסקירונג און אַף צו אַנטפּלעקן דעם אָפּאָרטוניסטישן מעהוס פונם אָפּאָזיציאָ־נעלן בלאָק.

די קאָנפערענץ האַלט, אַז די פּאַרטיי דאַרף אָפּהיטן די איינהייט פון אירע רייען, ווי דעם שוואַרצאַפּל פון אויג, רעכע־נענדיק, אַז די איינהייט פון אונזער פּאַרטיי איז דער איקערדי־קער קעגנגיפט קעגן אַלע און קאָלערליי קאָנטר־רעוואָלוציאָנערע פאַרמעסטונגען פון די סאָנים פון דער רעוואָלוציע.

IV

אויספירן.

אונטערפירנדיק די סאַכאַקלען פון דער דורכגעגאַנגענער סטאַדיע פונם אינערלעך־פּאַרטייאישן קאַמף, קאָנסטאַטירט די 15־טע קאָנפערענץ פון אלק"פּ, אַז די פּאַרטיי האָט אַנטפּלעקט אין דעם־דאָזיקן קאַמף איר קאָלאָסאַלן אידייאישן וואוקס, האָט אָפּגעוואָרפן אָן וואַקלונגען די פּרינציפּיעלע אָנשויאונגען פון דער אָפּאָזיציע און האָט זיך דערשלאָגן אַ שנעלן און אַנטשיידנדיקן ניצאָכן איבערן אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, צווינגענדיק אים אָפּן אָפּצוזאָגן זיך פון פראַקציאָנעלקייט און אָפּצוגרעניצן זיך פון די בעפּיירעש־אָפּאָר־טוניסטישע גרופּירונגען אינעווייניק און אויסער דער אלק"פּ.

די קאָנפערענץ קאָנסטאַטירט, אַז אין רעזולטאַט פון די פּרואוון פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק אָנצובינדן דער פּאַרטיי אַ דיס־

קוסיע און ארונטערצוררייסן איר איינהייט, האָבן די פּאַרטייאישע מאסן נאָך מער זיך באהעפט ארום צ. ק. און האָבן דערמיט גופא איזאָלירט די אָפּאָזיציע און געזיכערט אזוי ארום די ווירקלעכע איינהייט פון די רייען פון אונזער פּאַרטיי.

די קאָנפערענץ האַלט, אז בלויז בא דער אַקטיווער אונטערשטיצונג פון די ברייטע פּאַרטייאישע מאסן האָט דער צ. ק. געקאָנט דערשלאָגן זיך אזוינע ערפאָלגן, אז די אקטיווקייט און באוואוסטזיניקייט, וואָס די פּאַרטיי-מאַסן האָבן אַרויסגעוויזן אינם קאַמף מיט דער דעזאָרגאַניזאטאָרישער ארבעט פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק, זיינען די בעסטע באווייזן, אז די פּאַרטיי לעבט און אנטוויקלט זיך אף די יעסוידעס פון ווירקלעכער אינערלעך-פּאַרטייאישער דעמאָקראטיע.

באַוויליקנדיק אינגאנצן און פולשטענדיק די פּאָליטיק פונם צ. ק. אין זיין קאַמף פאַר זיכערן די איינהייט, האלט די קאָנפערענץ, אז די אויפגאבן פון דער פּאַרטיי באַשטייען לעהאבע אָט אין וואָס:

1. אכטונג געבן אף דעם, אז דער דערגרייכטער מינימום, וואָס איז נויטיק פאר דער איינהייט פון דער פּאַרטיי, זאָל ווירקלעך דורכגעפירט ווערן אין לעבן.

2. פירן אַן אנטשלאָסענעם אידייאישן קאַמף מיטן סאָציאַל-דעמאָקראטישן אָפּנויג אין אונזער פּאַרטיי, דערקלערנדיק פאַר די מאסן די פעלערהאַפטיקייט פון די פרינציפּיעלע אנשויאונגען פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק און ארויסשטעלנדיק אף דער שיין דעם אָפּאָרטוניסטישן אינהאלט פון דידאָזיקע אנשויאונגען, מיט וואָסערע „רעוואָלוציאָנערע" פראַזן זיי זאָלן זיך ניט צודעקן.

3. דערשלאָגן זיך, אז דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק זאָל אָנערקענען די פעלערהאַפטיקייט פון זיינע אנשויאונגען.

4. מיט אלע מיטלען אָפּהיטן די איינהייט פון דער פּאַרטיי, איבערהאַקנדיק אלע און קאָלערליי פּרואוון צו באנייען די פראַקציאָנעלקייט און דאָס אויפוועך זיין אף דער דיסציפּלין.

אינהאלט

פארטאג

I. די אנטוויקלונגס-עטאפן פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 3

זייטל

דער ערשטער עטאַפּ 4
דער צווייטער עטאַפּ 5
דער דריטער עטאַפּ 8
דער פערטער עטאַפּ 9
לענין און די פראגע וועגן אַ בלאָק אין דער פּאַרטיי 11
דער פּראָצעס פון צעפאַלונג פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 13
אף וואָס רעכנט אויס דער אָפּאָזיציאָנעלער בלאָק . 15

II. דער גרונט-פעלער פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 17

פארלויפיקע באמערקונגען 18
לענינֿיזם און טראָצקיזם 24
רעזאָלוציע פון דער 14-ער קאָנפערענץ פון א.ל.ק.פּ.(ב.) 41
דער איבערגאַנג פון דער „נייער אָפּאָזיציע" צום טראָצקיזם 45

די כ״ב טראָצקי, סמילגא און ראדעק ווילן זיך
ארויסדרייען 51
די באשליסנדיקע באַדייטונג פון דער פראַגע וועגן
די פערספעקטיוון פון אונזער בויאונג 57
די פּאָליטישע פּערספּעקטיוון פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 60

III. די פּאָליטישע און ארגאניזאַציאָנעלע טאָעסן
פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 65

IV. איינעקע אויספירן 74

שלוס וואָרט

I. וועגן אייניקע אַלגעמיינע פראגן 79
דער מארקסיזם איז ניט קיין דאגמע, נאָר אַ וועג-
ווייזער צו טאט 79
אייניקע לעגינס באַמערקונגען וועגן דער דיקטאַטור
פונם פראָלעטאַריאט 89
וועגן דער ניטגלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג
פון די קאפּיטאַליסטישע לענדער 96

II. כ׳ קאמעניעוו רייניקט דורך דעם וועג פארן
כ׳ טראָצקי 101

III. אַן אומדערהערטער פלאנטער, אדער כ׳ זי-
נאָוויעוו וועגן רעוואלוציאנערישקייט און
אינטערנאציאנאליזם 112

IV. כ׳ טראָצקי פאַלסיפיצירט דעם לענינים . . 121

כ׳ טראָצקיס פאָקיסן, אדער די פראַגע וועגן דער „פערמאנענטער רעוואָלוציע" 121

זשאנגלירונג מיט ציטאטעס אדער דער כ׳ טראָצקי פאַלסיפיצירט דעם לעניניזם 132

„קלייניקייטן" און קוריאזן 139

V. די פראַקטישע פּלאַטפאָרם פון דער אָפּאָזיציע. די פאָדערונגען פון דער פּאַרטיי 143

VI. דער סאַכאַקל 146

ר ע ז אָ ל ו צ י ע

וועגן דעם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק אין אל. ק. פּ. (ב.) 150

1. דער איבערגאַנג פון דער „נייער אָפּאָזיציע" צום טראָצקיזם אין דער גרונט-פראַגע וועגן דעם כאַראַקטער און די פּערספּעקטיוון פון אונזער רעוואָלוציע 153

2. די פּראַקטישע פּלאַטפאָרם פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 159

3. די רעוואָלוציאָנערע ווערטער און אפּאָרטוניסטישע מאַיסים פונם אָפּאָזיציאָנעלן בלאָק 166

4. אויספירן 170

פאַרלאַג „שול און בוך", מאָסקווע, נעגלינע גאַס, 7.

עס געפינען זיך אין פאַרקויף פאָלגנדיקע ביכער:

ק. ר.

1. נ. בוכאַרין—די אינטערנאַציאָנאַלע בורזשואַזיע און קאַרל קאַוטסקי איר אַפּאָסטאָל, 164 ז. 90—
2. בוכארין און סטאַלין—וועגן דער טעאָריע פון פּערמאַנענטער רעוואָלוציע, 95 ז. . . . . 35—
3. בוכאַרין — לעניניזם אָדער טראָצקיזם, זאמלבוך I-טע העפט, 248 ז. . . . . 50—
4. בוכאַרין — לעניניזם אָדער טראָצקיזם זאַמלבוך II-טע העפט, 160 ז. . . . . 50—
5. י. סטאַלין — די יעסוידעס פון לעניניזם 116 ז. . 60—
6. י. סטאַלין — סאַכאַקלען פון דער 14-ער פּאַרטיי-קאָנפערענץ . . . . 20—
7. י. סטאַלין — פראַגן פון לעניניזם . . . . 80—
8. נ. בוכאַרין — מיר זיינען גרייט, 96 ז. . . . . 50—